

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

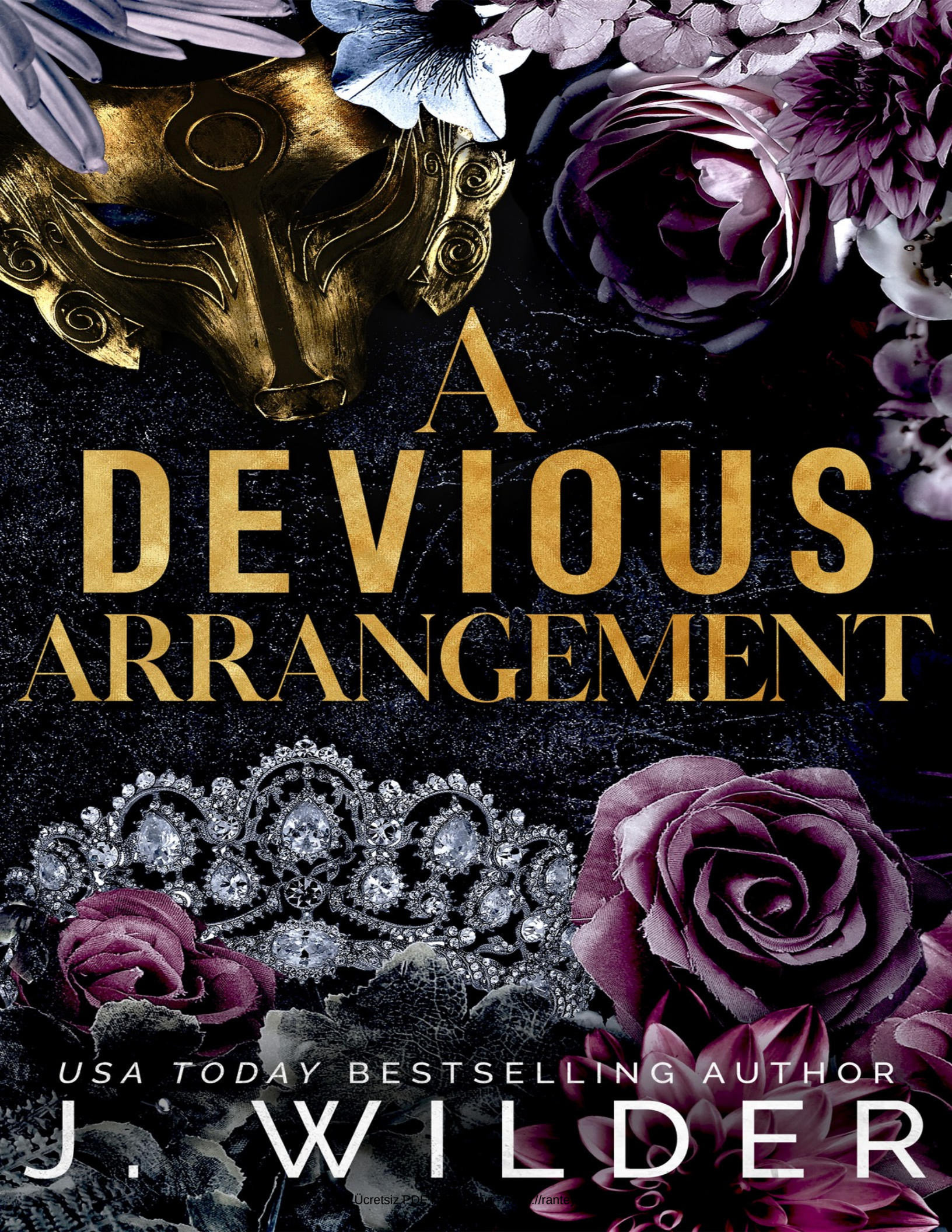
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DEVIOUS ARRANGEMENT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Dolambaçlı Bir Düzenleme

Çarpık Yeminler

J. Wilder

Copyright © 2025 by J. Wilder

Tüm hakları saklıdır.

Dolambaçlı Bir Düzenleme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: One Love

Düzenleme Kapağı: Y'all That

Graphic

Contents

[Okuyucu Grubu](#)
[Adanmışlık](#)
[Tetikleyici Uyarısı](#)

[Önsöz](#)

1. [Anastasia](#)
2. [Bash](#)
3. [Anastasia](#)
4. [Anastasia](#)
5. [Bash](#)
6. [Anastasia](#)
7. [Anastasia](#)
8. [Bash](#)
9. [Anastasia](#)
10. [Bash](#)
11. [Bash](#)
12. [Anastasia](#)
13. [Bash](#)
14. [Anastasia](#)
15. [Bash](#)
16. [Anastasia](#)
17. [Bash](#)
18. [Anastasia](#)
19. [Bash](#)
20. [Anastasia](#)
21. [Anastasia](#)
22. [Bash](#)
23. [Anastasia](#)
24. [Bash](#)
25. [Anastasia](#)
26. [Anastasia](#)
27. [Anastasia](#)

28. [Bash](#)
29. [Bash](#)
30. [Anastasia](#)
31. [Bash](#)
32. [Anastasia](#)
33. [Anastasia](#)
34. [Bash](#)
35. [Bash](#)
36. [Anastasia](#)
37. [Bash](#)
38. [Anastasia](#)
39. [Bash](#)
40. [Anastasia](#)
41. [Bash](#)
42. [Anastasia](#)
43. [Anastasia](#)
44. [Bash](#)
45. [Anastasia](#)
46. [Bash](#)
47. [Anastasia](#)
48. [Bash](#)
49. [Anastasia](#)

Sonsöz

[Teşekkürler!](#)

[Daha Fazla Oku](#)

Reader Group

Jessa'nın okuyucu grubuna katılın: Eşantionları, anketleri, tanıtımları, alıntıları, kapaklara erken erişimi, tanıtım yazılarını ve diğer her türlü şeyi seviyorsanız The Wild Ones.

[Şimdi Katıl](#)

Dedication

*Maskeli erkekleri seven ama maskenin arkasındaki kişi olmanın daha eğlenceli
olduğuna karar tüm okurlara.*

Trigger Warning

Bu hikaye daha eğlenceli olsa da, yine de bazı karanlık unsurlar var. Ne de olsa, Bash yürüyen bir kırmızı bayrak olmasaydı Everette kardeş olmazdı.

Tetikleyici Uyarı Cinsel
Suistimal Taciz
Ebeveynin Ölümü
Şiddet

Önsöz

Anastasia, Age 5

*Güneşli günlerde kötü şeyler olmaz. Gökyüzü ve esinti ılıkken olmaz.
En azından ben böyle düşünürdüm.*

Kurdelem parmaklarımın arasından kayıyor. Parlak ve pembe, üzerinde açık mor noktalar var. Annem gözlerimi parlatacağını söylemişti. Ona elbisemin ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum ama Bayan İrina kıpırdamadan durmam gerektiğini söylüyor. Saçımı çekiştiriyor ve başım geriye eğiliyor. Sanki bunu hep yapıyormuş gibi geliyor. Hareket etmemek çok zor ama elimden geleni yapıyorum. Annem prenseslerin büyüklerini dinlediğini söyler.

Bacaklarım yere degecek kadar uzun değil, bu yüzden ayaklarımı bankın altında bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Dikkatli ol. Böyle hareket etmeye devam edersen canın yanacak," diye azarlıyor beni Bayan İrina, elinde bir saç maşası, ama aynadaki yansımasında gözleri yumuşacık.

"Evet, hanımefendi," diye cevap veriyorum ve gülümsemesi aydınlanıyor.

Bayan İrina benim bakıcım ve beni çok seviyor.

Bir klik sesi geliyor ve son kızıl bukle de yüzüme çarpıyor.

"Hepsi bitti!" Heyecandan göğsümde baloncuklar uçuşuyor. Kalkmaya çalışıyorum ama İrina Hanım beni durduruyor.

"En iyi kısmı kaçırmak istemezsin." Mavi kadife bir kutuyu açıp içindekini gösteriyor.

"Vay canına!" Parıltılı bir tacı başıma indirip yerine sabitlediğinde ağzım açık kalıyor. "Pwetty."

"Annen senin yaşındayken onun da böyle bir saçı vardı." İrina Hanım saçlarımı omuzlarımdan üzerinden kaldırarak yumuşak buklelerin sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor.

"Weally?" Yuvarlak gözlerle bakıyorum, tüm ışıltıları içime çekiyorum.

"Evet, tabii ki. Dik dururdu ve herkes ona ne kadar güzel görüldüğünü söylerdi. Sen de bunu yapabilir misin? Dik durabilir misin?"

"Evet, hanımefendi." Ayağa kalkıyorum, bana öğrettiği gibi omuzlarım geride ve çenemi yukarıda tutuyorum.

"Mükemmel." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bugün yaramazlık yok, tamam mı?"

Dudağımı ısııyorum ama sırtımda engel olamıyorum. Annem ve Bayan İrina bana hep iyi bir şey yapmadığımı söylüyorlar. Gittiğimiz her yerin sıkıcı olması benim suçum değil. Kimse benimle oynamıyor. Bunun yerine, diğer tüm çocuklar ebeveynleriyle mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim.

Kıkırdıyor. "Elinden gelenin en iyisini yap. Bugün seni görmeye gelen bir sürü önemli insan var. Ne de olsa bugün senin doğum günün. Artık beş yaşındasın Anastasia ve beş yaşındaki çocuklar büyük kızlardır."

Daha da uzun duruyorum ve papağan gibi "Büyük kız" diyorum.

Bedenim heyecanla doluyor ve bir o yana bu yana zıplıyorum. Anneme elbisemi göstermek istiyorum.

Bayan İrina seslendiğinde kapıya gelmişim bile, "Beni bekle. Etrafı toparlayayım, sonra seni getiririm."

Gözlerim doluyor ve ağzım aşağı doğru kıvrılıyor. "Anneme göstermek istiyorum." İç çekiyor, sonra başını sallıyor. "Tamam, ama dikkatli ol?"

"Tamam." Odadan aceleyle çıkıyorum, koridordan geçiyorum ve basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Bacaklarım yetişecek kadar uzun olmadığı için atlamak zorunda kalıyorum. Annem bir gün büyüüp onun kadar uzun olacağını söylüyor. Ben de annem gibi olmak istiyorum.

Oturma odası bir renk patlaması, sanki her yere bir gökkuşağı fırlamış gibi. Her yerde çiçekler ve tavandan sarkan güzel flamalar var. Ama benim dikkatimi çeken şey balonlar! Hepsi farklı boyutlarda ve harika şekillerde. Prenses resimleri ve henüz okuyamadığım süslü kelimeler görüyorum. Nefesim kesiliyor ve gökkuşağından bir tek boynuzlu at olan devasa, parlak gümüşe bakınca gözlerim açılıyor. Bir ağırlığın arkasına bağlanmış,

ve onu için mücadele ediyorum. Kararlı bir şekilde, sonunda elimde serbest kalana kadar çekiştiriyorum.

Uçup gitmeye başlıyor, ben de kurdeleyi bileğime tekrar tekrar doluyorum. dönen renkler arasında koşarken balonum beni takip ediyor ve annemi çağırıyor. Mutfağa çoraplı ayaklarım kayarak duruyor. Adanın üzerinde, boyu benim kadar olan mor keklerden bir kule var. Midem gurulduyor. Karnım bu sabah kahvaltı edemeyecek kadar ağrıyordu.

Sabah.

Kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için sağa sola bakındıktan sonra bir kek alıyorum. Bir ısırık alabilmek için iki elimle tutmam gerekiyor. Tatlı ve lezzetli, çabucak bitirmeye çalışıyorum.

Kapı aralığından kahkahalar geliyor ve başımı kaldırıp annemin bana baktığını görüyorum. Bir melek gibi görünüyor, ışık etrafından süzülüyor ve kızıl saçlarını parlatıyor.

Annem asla kızmaz. Babamın aksine.

"Seninle ne yapacağım ben?" Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar önümde çömeliyor ve bir bezle yüzümü siliyor. "İşte, şimdi bir prenses gibi görünüyorsun. Şimdi elbiseni görelim."

Dönüyorum, elbisemin pembe eteği etrafımda dalgalanıyor, başım dönene kadar dönüp duruyorum.

Annemin sıcak parmakları omzuma dokunuyor. "Mutlu yıllar, Anastasia."

Gülümsediğim için yanaklarım acıyor ve kollarına atlıyorum, benimkini boynuna dolayarak onu daha da yakın tutuyorum.

Beni ayaklarımın üzerine yatırmadan önce bir kez daha sıkıyor. "Bugün uslu dur, tamam mı?" dediğinde gözleri parlıyor. Bu gece senin için ekstra özel bir şeyim var."

Dilimi ısırıyorum ve başımı sallıyorum. Sadece Sebastian benimle dalga geçerse başım belaya girer.

Bunu hak ediyorsa elimden bir şey gelmez.

Annem eğilip fısıldıyor: "Her geçen gün bana daha çok benziyorsun."

Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü karnına gömüyorum. Yumuşak kıkırdaması bana karşı titreşiyor. Tatlı kokuyor, kek gibi.

"Saçını mahvetmek istemeyiz." Uzaklaşıyor ve dudaklarımın köşesi aşağı doğru dönüyor. Onu bırakmaya hazır değilim. Partilerin eğlenceli olduğunu biliyorum ama annemle birlikte olmayı daha çok seviyorum.

Buklelerimi yüzümden çekip tacımı düzeltirken ve eğilip alnımdan öperken parmakları sıcacık. "Sarılıp yatmaya ne dersin?"

herkes eve gittiğinde yatakta film mi izleyelim?"

"Tamam!" Göğsümde bir hafiflik hissediyorum. Beni neyin mutlu edeceğini her zaman bilir. "Ben seçerim."

Gülüşü çan gibi. "Tabii ki. Bugün senin doğum günün."

Dönüyorum ve kollarım tıpkı bale dersinde öğrendiğim gibi üstümde havalanıyor.

Doğru yapmadım çünkü durduğumda dünya dönmeye devam ediyor. Balonun kırmızı kurdelesı bileğimden kaydığı anda annem beni sabitlemek için uzanıyor. Yakalamak için sıçıyorum ama parmaklarım yetişmiyor.

"Anne!" Tekrar zıplıyorum.

O da deniyor ama tavan çok yüksek. Üstümüzde yükseliyor ve gümüş balonum zirvede duruyor.

"Sana başka bir tane almamız gerekecek."

"Ama ben bunu istiyorum. Üzerinde tek boynuzlu at var." Kirpiklerimden sıcak gözyaşları süzülüyor.

Annem başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümseyerek yüzümü avuçlayıp gözyaşlarımı siliyor. "Ağlama. Ağladığında annem üzülüyor."

Diğer tüm anneler katı ve soğuk, ama benim annem sıcak.

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, anne."

"Aferin kızıma. Senin için getireyim."

Tezgâhın üzerine oturmak için zıplamasını ve ayaklarını yavaşça altına kaydırmasını izliyorum. Ayağa kalktığında gözlerim açılıyor. İrina Hanım ve annem her zaman oraya çıkmama izin verilmediğini söylerler. Anneme bunun güvenli olmadığını söylemek istiyorum ama o balonuma uzanıyor.

Koridorda bir gıcırta ve yumuşak bir sürtünme sesi var. Kim olduğunu kontrol etmek için dışarı koşuyorum. Ağabeyim Nikolai'yi sabahtan beri görmedim ve elbisemi görmesini istiyorum. Benden dört yaş büyük ve herkes onun tıpkı babamıza benzediğini söylüyor. Oturma odası boş, bu yüzden neredeyse ön kapıya gelene kadar evin derinliklerine doğru yürüyorum.

Camın arkasında bir adamın gölgesi var. Partim için mi geldi? Elimi kapı koluna doğru kaldırdım ama düşürdüm. Annem kapıyı asla açmamamı söylemişti.

Bir çığlık odayı deliyor ve mutfaktan gelen gürültülü çarpışma beni koşturuyor.

Yerde yatıyor. Benimkine benzeyen kızıl saçları tuhaf görünüyor. Koyu.

"Anne?" Ona sesleniyorum ama hareket etmiyor. Uyuyor mu? Neden yerde uyuyor?

"Anne?" Cevap yok. Annem her zaman cevap verir.

Göğsüm sıkışıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir ağırlık var. Nefes almamı zorlaştırıyor ama aynı zamanda nefeslerimin hızlı çıkmasını sağlıyor. Uzanıyorum... Parmaklarım neden böyle titriyor?

Annem normalde yaptığı gibi elimi sıkıyor. Geri çekiliyorum ve iki elimle onu sallıyorum. Ağırdı ama sonunda hareket etti.

"Anne-" Bir hıçkırık kelimelerimi çalıyor. Herkesin benimkine benzediğini söylediği mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Anne, uyan. Uyan anne. Uyan!"

Babam yanımda dizlerinin üzerine çökmeden birkaç dakika önce ayak sesleri geliyor. Annemi kollarının arasına almış, ileri geri sallıyor. Yanaklarından süzülen yaşları gördüğümde kendi gözyaşlarım akıyor. O hiç ağlamaz.

Kollarımı ona doladım. Babamın üzülmesini istemiyorum.

"Her şey yoluna girecek. Annem sadece uyuyor." Ona söyledim.

Beni sertçe kavıyor ve öyle bir güçle ki omurgamda bir sarsıntı oluyor ve dişlerim birbirine çarpıyor. Yüzü buruşmuş, gözleri bana dikilmişti. Daha önce kimsenin böyle baktığını görmemiştim. Beni sertçe sarsıyor ve ona boynumun acıdığını söylemek istiyorum ama o bağırıyor.

"Bunu sen yaptın. Bunu ona sen yaptın!"

Beni çok sıkı tutuyor, ama bunun benim hatam olduğunu tekrar tekrar söylerken bırakmıyor.

Anlamıyorum. Anneme baktım. "Söyle ona anne. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Seni küçük velet-" Babam homurdanıyor ve ben irkiliyorum.

Elini üstümüzden kaldırıp aşağı doğru salladığında göğsüm buz gibi soğuyor.

Arkamızdan bir soluk sesi geliyor ama dönüp bakmıyorum. Babamın eli hala bana doğru geliyor.

"Bay Volkov. Bırakın gitsin." Bayan Irina şimdi beni tutuyor. "Hangi cehennemdeydin?"

"Ben... Ben-"

"Defol git buradan." Tek koluyla saldırdı.

Geriye doğru sendeliyor, poposunun üzerine düşüyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. "Ama... Yanında kalmam gerek-"

"Kovuldun! Çık dışarı!" Babamın talebi mutfakta gümbürdüyor, duvarlarda yankılanıyor.

İrina Hanım acı dolu bir ses çıkarıyor ama beni bırakıp ayağa kalkıyor.

Bayan İrina bana bakmadan köşede kaybolurken babam yine anneme sarılıyor.

Annem hareket etmiyor. Babam adını söylediğinde ona cevap vermiyor. Bana bakıp her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor.

Onları izlerken gözlerim yanıyor ve çenem sallanıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Annemi istiyorum.

Nikolai beni kucağına çekerken ince kolları arkamdan sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor. O da ağlıyor.

"Niko, annem neden ?"

Parlayan mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "O gitti, Ana. Uyanmayacak."

Anlamaya çalışırken başım dönüyor. Yapmak zorunda.

Ellerimi ters çeviriyorum. Kandan kırmızıya boyanmışlardı ve çığlık attım.

Bölüm 1

Anastasia

Age 25

"EVLENMİYORUM," diyorum kararlılıkla, ellerimi gizleyerek, tırnaklarımın avuç içlerimi kesen keskin acısı beni bir arada tutan tek şey.

Önümdeki kadın cevabımı değerlendirirken gümüş rengi kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. Karmaşık işlemeli ceket ve siyah pantolonu, burnunun ucuyla bana bakarken onu muhteşem gösteriyor. Teknik olarak büyükannem ama ilk kez karşılaştığımız için bir yabancıdan fazlası değil.

"Tartışacak durumda değilsin, Anastasia," diyor biraz da Rus aksanıyla.

Kendimi tutarken dişlerim birbirine çarpıyor. Bu kadının ağzından damlayan küçümseme beni geriyor.

Kardeşim omzumu tutuyor. "Buluşmaya karar verdiğimizde telefonda konuştuğumuz şey bu değildi."

Romanov ailesinin reisi ifadesiz bir şekilde cevap verir. "Sanki yardıma ihtiyacı olan bizmişiz gibi konuşuyorsunuz, oysa yardımımıza ihtiyacı olan sizsiniz."

Sözleri mideme bir taş gibi oturuyor. Babamız öleli sadece iki hafta oldu ve şimdiden bize kazık atmayı başardı. Salvatore organizasyonundan gizlice borç para alıyordu ve cenazesinin ertesi günü kapımızı çalana kadar bilmediğimiz, altından kalkılamaz bir borç biriktirmişti.

Salvatorlar Azizler Tarikatı gibi değildir. Herhangi bir kurala uymazlar, bunun yerine tamamen yasaların dışında faaliyet gösterirler. Onlar bir suç örgütü, gizli bir cemiyet değil.

Hiçbir şey beni gözlerindeki ödeyeceğimize dair söze hazırlayamazdı. Geç kalmanın sonuçları hayal edebileceğimizden çok daha kötü olacaktı. Onlara inanmayan tek bir zerrem bile yok.

Adamlar sanki hayatımı altüst eden bir gün değil de sıradan bir günmüş gibi oturma odamızda sakince oturuyorlardı. Çok basitti. Ya borcun tamamını ödeyecektik ya da hayatımızın sonuna kadar çalışacaktık. Bana bakma şekilleri, kadınların organizasyonlarında işleri nasıl ödediklerini bana tam olarak anlattı.

Bu da bizi buraya yabancılaşmış büyükannemizden yardım dilenmeye getirdi. Romanov ailesinin başı olarak, Tarikat'ın kendisinden sonra ikinci sırada, bize borç para vermek hiçbir şey olmazdı, ama bizi dinlemeden önce New York'a şahsen gelmemiz konusunda ısrar etti.

Basit görünüyordu: yüzümüzü göstermek, başımızı eğmek ve gururumuzu yutmak. Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Ne de olsa en başta onlara ihanet eden annemdi.

"Evliliğe gerek kalmayacak. İşlerimizi toparladıktan sonra sana iki katını geri ödeyeceğiz," diyor ağabeyim, elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde.

Büyükannem başını eğiyor, soğuk yüz hatlarında küçümseme açıkça görülüyor. "Etrafına bir bak. Sana parana ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor?"

Odanın tavanı üzerimizde yükseliyor, pahalı olduğunu haykıran karmaşık altın desenlerle süslenmiş. Evin tamamı tipik bir evden çok bir kaleyi andırıyor. Ayaklarımız sıcak kahverengi tonlarıyla kaplı pürüzsüz mermer zeminlere basarken, pencerelerin her iki yanında kalın kadife perdeler asılı duruyor. Bu mekanın her yönüyle zenginlik ve milyarderlerin bile imreneceği bir savurganlık seviyesi yaydığı hemen anlaşılıyor.

Bir peri masalı görüntüsü sunuyor. Annemin babamla tanıştığında onu yok edecek kadar güçlü bir aşk için geride bıraktığı bir masal.

Önümüzdeki kadın buzdan yapılmış olabilir. Kaderimizi kabullenmemizi beklerken öyle hareketsiz, ifadesiz duruyor ki. Sıcak ve nazik olan kızına hiç benzemiyor. Onun anısı zihnimi istila etmeye çalıştıkça kalbim sıkışıyor ve suçluluk duygusunu da getiriyor. Onu derinlere itiyorum ama yapamıyorum.

Kafamın arkasında, tüm bunların benim hatam olduğunu fısıldayan sesi engelleyin.

Bir fark yaratacağını düşünsem dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım, ama onun hakkında bir şey bana bundan daha çok nefret edeceğini söylüyor.

"Eğer evlenirsem, bize para verecek misin?" Sözcükler ağzımdan çıktığı anda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Bu bir başlangıç. Kardeşinin ailemizin varisi olduğunu unutamayız, bu yüzden elbette onun da evlenmesi gerekecek."

"Ne?" Nefes nefese, yüzü hayalet gibi bembeyaz olan kardeşime doğru sendeleyerek geri döndüm.

Sertleşiyor. "Varisin olmak gibi bir planım yok."

"Sanki başka seçeneğiniz varmış gibi konuşuyorsunuz. İkiniz de evlenmeyi kabul edin, biz de size ailenizin şirketini kurtarmak için gereken parayı sağlayalım. Bu yüzden buradasınız, değil mi? Kesinlikle gerekli olmasaydı gelmezsiniz."

Dehşet göğsüme yerleşiyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Buraya geldiğimizde bir şeyler talep edeceklerini biliyordum. Kollarımı açarak karşılanmayı beklemiyordum, ama bunu beklemiyordum.

Nikolai, Volkov ailesini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Aileyi yöneten kişi olması gerekiyordu. Romanov ailesinin varisi olmak için geleceğinden vazgeçmesi, gerçekleşmesine izin verebileceğim bir şey değil. Annemin onlardan kaçmasının bir nedeni vardı ve ben nedenini bilmek istemiyorum. Zaten bildiğim bir şey varsa o da onların vicdansız davranışlarıyla tanıdıkları ve yufka yürekli kardeşimin bu duruma düşmesine izin veremem.

Tanıdık bir suçluluk duygusu üzerime çökerken kaburgalarımın altından bir parça kıvrılıyor. Bu konuda suçsuz değilim. Ne de olsa annemden yardım istememiş olsaydım, asla ölmeyecekti ve biz de bu durumda olmayacaktık.

Şimdi, Salvatore organizasyonu boğazımıza kadar soluyor ve bizi Tanrı bilir nelerle tehdit ediyor.

Kardeşime bakıyorum. Bakışları büyükannemize dikilmiş, onu süzüyor. Bu paraya ihtiyacımız olduğunu o da en az benim kadar biliyor. Ondan bana ve geriye bakıyor. Yüz ifadesi tamamen aşına olduğum bir ifadeye dönüşüyor. Benim için kendini feda ederek bir ömür geçirdi.

Aptalca bir şey yapmasına izin veremem. Bu şekilde pes edemem. En azından son bir kez denemek zorundayım.

"Başka bir şey olmalı. Yapabileceğimiz bir şey," diye acele ediyorum.

Gözlerindeki ışıltı, beni ağına düşmüş bir böcek gibi cezbedtiğini hissettiriyor.

"Annenin bizden çaldıklarını geri verirsen sana yardım ederiz."

Başım geriye savruluyor ve neden bahsettiğini anlayıp anlamadığını görmek için kardeşime bakıyorum ama o da en az benim kadar karanlıkta kalmış görünüyor.

"Bizde size ait hiçbir şey yok," diye yanıtlıyor.

"Tabii ki bilmiyorsun. Onu senin için çalmadı. Bir kaçağın Azizler Tarikatı'ndan nasıl koruma alabildiğini sanıyorsun? Sence annenle babanı öylece içeri mi aldılar?"

İleri doğru bir adım atıyorum ama Nikolai'nin sıkı tutuşu beni yerimde tutuyor. "Sen neden bahsediyorsun? Babamız bir Aziz olarak yerini miras aldı."

Dedi ki. "İkiniz için de bir ömür boyu yalan söylemişler gibi görünüyor. Açık konuşayım. Annen bizi terk ettiğinde, baban yargılanmayı bekleyen bir Lekesiz'den başka bir şey değildi. Ailemizden kaçmanın tek yolunun Azizler Tarikatı'nın korumasına sahip olmak olduğunu biliyorlardı, bu yüzden içeri girmenin yolunu satın almak zorunda kaldılar."

"Bu imkânsız. Tarikat böyle bir şeye asla izin vermez." Nikolai'nin sesi inancında tereddütsüz.

Dudaklarında, mide bulandırıcı bir şekilde anneminkine benzeyen bir kıvrım oluşuyor. Ortak bir yanlarını görmek midemi bulandırıyor.

Bir sonraki darbeyi indirirken fazlasıyla memnun görünüyor. "Onlara çok güveniyorsun ama Tarikat bile bir bedel karşılığında satın alınabilir."

Kardeşim başını sallıyor. "Azizlik makamı çok değerlidir. Hiçbir miktar para yeterli olmaz."

"Anlaştık." Anaerkil başını eğiyor ama göz temasını hiç kesmiyor. "Bu yüzden onlara satın alınması imkânsız bir şey verdiler." Sesi soğuklaşıyor. "Bana ait olan bir şey."

Ailemin bahsettiği bir şey var mı diye beynimi yokluyorum ama her neyse, bunu bir sır olarak saklamışlar.

"Kokoshnik Tacı nesiller boyunca aktarıldı, aslen adaşınız tarafından sahiplenildi. Herkesin imrenerek baktığı bir eşya."

Keskin bakışlarını bana çevirdi. "Onu geri getirenin annen olmasını bekliyorduk, ama onun ölümüyle, bizim için kayıp gibi görünüyordu. Bunda senin de bir rolün olduğunu duydum."

Bağırsaklarım düğümlenirken asit boğazımdan yukarı tırmanıyor. Bir şekilde, bu kadın tam olarak ne yaptığımı biliyor. Bir zamanlar mutlu olan ailemi nasıl yok ettiğimi.

Şu anki karmaşaya.

Derin bir nefes alıyorum, söylemek üzere olduğum şeyin çılgınca olduğunu biliyorum. "

Geri vereceğim."

Büyükanne'nin başı yana eğiliyor ve sanki beni ilk kez değerlendiriyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor.

"Ne diyorsun sen?" Nikolai kolumu tutuyor, yüzünde derin çizgilerle yazılmış endişe, bunu durdurmam için bana yalvarıyor.

Onu görmezden geliyorum. Ona çok uzun süre bakarsam kararlılığımı kaybedeceğimi biliyorum. Tarikat'tan bir şey çalarken yakalanmak ölüm cezasından başka bir şey değil ama benim için başka bir şeyden vazgeçmesine izin vermeyeceğim. "Onu sana getireceğim. Ne olursa olsun."

"Ana, saçmalama. Bunu yapacak biri varsa o da benim," diyor Nikolai ama ben ona doğru bakmıyorum.

Yabancılaşmış büyükanne'nin yüzündeki dolu dolu gülümseme kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Nikolai, sen burada kalacaksın. Ne de olsa varis sensin. Daha iyi bir teminat olabilir mi?"

Dikkati benim üzerime düştüğünde bir ürperti hissediyorum.

"Bunu yapmak benim için daha mantıklı. Ben zaten bir Azizim." Nikolai'nin sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var.

Kardeşim tüm hayatım boyunca benimle ilgilendi. Annemiz vefat ettiğinde beni bir arada tutan oydu. Babamız hayattan vazgeçtiğinde ödevlerimi kontrol eden ve yemek yediğimden emin olan oydu.

Çocuklarının nasıl hayatta kaldığını artık umursamayan bir insan kabuğuna dönüşmesi benim hatamdı. Nikolai benim yanımda olmak için çocukluğunu feda etti. Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp sorun çıkarması gerekirdi. Bunun yerine, çok hızlı büyümek ve beni büyütmek kaldı.

Ailemizi koruyacak tek kişinin o olmasına izin vermeyeceğim. Kendi başımın çaresine bakma vaktim geldi. Eğer gereken buysa, öyle olsun.

"Ben yaparım."

Nikolay keskin bir nefes çeker ama Büyükanne onu duymazdan gelir. "Mükemmel. Dikkatli ol. Senin de ölmeni istemem."

Ses tonu yalanını ele veriyor. Yaşasam da ölsem de istediğini alacak.

Omuzlarımı geri çekiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Elbette. Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim." Her kelimesinden iğneleme damlıyor ve yaşlı kadının dudaklarının gerildiğini fark etmiyorum.

Ne olursa olsun, bunu ona ödeteceğim. "Söz veriyorum."

Bölüm 2

Bash

BURADAN NEFRET EDİYORUM. Viski bardağımı boşaltıyorum, boğazımdan geçip mideme yerleşirken yumuşak sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve beraberinde hoş bir vızıltı getiriyor. Odayı tararken, gözlerim her sütundan ve kemerden çağılayan pastel çiçeklerle süslenmiş mekânın zenginliğini ve savurganlığını görüyor. Bu da ne böyle? Katıldığım en az beşinci Yaz Gecesi Rüyası temalı balo olmalı, her biri bir öncekinden daha gösterişli. Çiçeklerle kaplı olmayan tek sütuna yaslanıp bu pahalı etkinliğin görüntü ve seslerini izliyorum. Ancak tüm bu ihtişamın ortasında, tekdüzelik hissinin içime işlemesine engel olamıyorum. Başka bir yıl, başka bir abartılı balo.

Tüm hayatımı Azizler Tarikatı'nın yarattığı dünyada geçirdim. Bu toplum beni ipte oynatılan bir kukla gibi oynatıyor. Çocukken Lord olacağım ve ailemin yerini alacağım günün hayalini kurardım.

İşler tersine döndü.

Güçsüzlerin bile güce aç olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Son beş yıldır ortalık sessiz ama bu beni daha da endişelendiriyor. Hayatlarımızın üzerine çöken bu sakinlik beni huzursuz ediyor, sanki derimin altında kaşıyamadığım bir kaşıntı varmış gibi. Ama beni koparmak üzere olan şey, her gün tekrarlanan şeylerin sıkıcılığı.

"Lord Everette." İnce giyimli bir adam önüme çıkıyor ve boyalı kahverengi saçlarının altından çıkan beyaz kökleri görebileceğim kadar eğiliyor. Yakasındaki gümüş kurt rozeti onun bir Aziz olduğunu tüm dünyaya haykırıyor.

Kahretsin, yine mi bu? Bir saniyemi aldı ama onu Whistborn ailesinin reisi olarak tanıdım. Tanrım, adam neredeyse yetmiş yaşında olmalı.

"Güzel bir akşam, değil mi efendim?" diyor. Sağında bir genç var, uyumlu bir takım elbise giymiş, başı aşağı değil yana dönük.

Tek kelime etmeden kaşlarımı kaldırıyorum ve Whistborn sessizliğim karşısında gözlerini yukarı çeviriyor. Beni oğluna bakarken buldu ve tısladı.

"Charlie." Damon'ın beş yaşındaki sevimli yeğenim Olivia'yı bir kurabiye daha çalarken yakalaması gibi.

Çocuk bir Aziz Olmayan. Temelde, babasının çırağı, Azizler Tarikatı'na girmeye çalışıyor. Gözlerinin arkasında bir parıltı var, ama kendini derin bir eğime bırakıyor. Tüm vücudu kaskatı, güçsüz biri olmaya alışkın değil. Bu odadaki herkes kışına gümüş kaşık sokularak büyütüldü ve ancak buraya geldiklerinde yerlerini öğrenmek zorunda kaldılar.

Damon ona öğretmeden önce öğrenmesi daha iyi olur.

En büyük kardeşim ve Everette ailesinin reisi Azizler Tarikatı'nın lideridir. Bu puştun tavrı yaptığı kişi o olsaydı, boku yerd.

Muhtemelen bu yüzden babası şansını benimle deniyor. Sorumsuz Everette kardeş.

Lord olabilirim ama eğlenceli olan benim.

"Bay Whistborn," diye onaylıyorum sonunda, kalkmalarına izin vererek.

"Lord Everette. Size oğlumu tanıştırmama izin verin, Üçüncü Charles Whistborn. İyi anlaşacağınızı düşünüyorum."

Bu adamın kibirli bir ismi bile var. Parmaklarım boş kristal bardağın üzerinde sıkılaşıyor. Eğer dualar gerçek olsaydı, ağzına kadar dolu olurdu. Burada durmaktan başım ağrıyor.

"Sence anlaşabilir miyiz? Bundan pek emin değilim. Bana bir pislik gibi görünüyor."

Adam cevap vermeyecek kadar uzun süredir buralarda, ama dudaklarının köşelerde kıvrılmasını kaçırmıyorum. Öte yandan oğlu bana doğru adım atıyor, eli yakamı kavramak için yukarı kalkıyor.

İçimden bir heyecan geçerken kıkırdıyorum, monotonluğu kesip atıyor. Sonunda, ilginç bir şey. Bu adamın ağzını burnunu kırmak benim hakkım ve babası da bunu biliyor. Bir Aziz Olmayan'ın Azizler Tarikatı'ndan bir Lord'a saldırması ölüm cezasıdır ama yumruğunun kıyafetlerimi sıkmasına bakılırsa bu çocuk neye başladığının farkında bile değil.

Çocuğun kollarına eğildiğimde dudaklarımı bir sırtış kapladığında babasının beti benzi atıyor. " et... vur bana," diye meydan okuyorum, acıyı hissetmek için can atıyorum. Kırılacak bir şey

Her günü bir öncekinin aynısı gibi yaşamının sıradan deneyimi. Henüz kimse bir baloda bana yumruk atma cüretini göstermedi. Bu eğlenceli olacak. Sözlerimi onu bir kez daha itmek için kullanıyorum. "Ne bekliyorsun? Korkak."

Parmakları hâlâ kumaşıma dolandığı yerde titriyor ama olan bitenin gerçekliği hızla üzerine çöküyor.

"Sorun değil. Bu seferlik paçanı kurtarmana izin vereceğim. Tek yapman gereken o çaresizce atmak istediğin yumruğu atmak."

Tutuşu gevşiyor ve beni bıraktığında hayal kırıklığıyla doluyorum ve ikisi de geri çekilip tekrar eğiliyorlar.

"Aptal." Whistborn elini sıkıca oğlunun boynuna koymuş, başı belinden daha aşağı eğilene kadar onu neredeyse yere itiyor. Belirgin bir şekilde titriyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyorsa hiç şaşırmam. *Baban sana ilk kez mi kızıyor?*

"En derin özürlerimizi sunarız. Oğlum son zamanlarda kendinde değil... Üniversite konusunda gergin... o-"

Tiksinti midemi bulandırıyor ve uyuşukluk bir kez daha beni ele geçiriyor, her türlü heyecan onların acınası haliyle silinip gidiyor.

İç çektim. "Git."

Adamın yüzünde şok ifadesi belirir. "Teşekkür ederim, efendim."

Kalabalığın içine doğru kaçıyorlar. Whistborn'un oğlunun kolunu sardığı yerdeki parmak eklemlerinin bembeyaz olması, onu korkunç bir gecenin beklediğini gösteriyor.

Avucumu yüzüme sürüyorum ve bir iniltiyle savaşıyorum. Xander hangi cehennemde? Beni bu saçmalıktan kurtarması gerekiyordu. Doğumlarımız arasında sadece on bir ay varken, birbirimizden ayrılamazdık. Ne zaman aptalca bir şey yapacağımı hisseder ve beni durdurmak mı yoksa katılmak mı istediğine karar verirdi. Doğduğum günden beri yanımdaydı. O lanet piç beni New York için terk etti. Windsor Endüstri'nin CEO'su olsa ne olur? Kardeş olmamız gerekiyordu.

"Onlarla oynamayı bırak." Damon'ın sert sesi arkadan gelir

Ben

"Sadece çok eğlenceli. değil," diye kolayca yalan söylüyorum.

Burada heyecan verici bir şey olmayalı yıllar oldu.

Sıkıldım. Bana yeniden hayat verecek birine ihtiyacım var. Yeni birine. Dikkatimi çekecek birine. Bağımlılık yapacak biri.

Damon iç çeker. "Hoşlandığın bir kadın görüyor musun? İyi bir tane bulup yuva kurmanın sana zararı olmaz."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ne, senin ve Matthias'ın yaptığı gibi mi? Hayır, teşekkür ederim. İkiniz de o kadar kırbaçlanmışsınız ki hâlâ taşaklarınızın yerinde olmasına şaşırıyorum."

En büyük Everette kardeşlerin her ikisi de aile saadetinin mükemmel görüntüsüne yerleştiler. Tek kurtarıcı lütuf, bana beş sevimli yeğen vermeleri oldu.

Omzumu sıkıyor ve bana ukala bir gülümseme veriyor. "Kıskandın mı?"

Haklı olduğunu bildiğim için cevap vermiyorum. Onların sahip olduğu şeye sahip olmayı çok isterdim ama bu milyonda bir ihtimal. Damon, Misty'nin kendisi için doğru kişi olduğunu hemen anlamıştı. Onun olmayı kabul edene kadar onu bir saniye bile yalnız bırakmamıştı. Matthias Scarlet'i çalmadan önce on yıl boyunca onun hazır olmasını beklemişti. İkisi de çok emindi ve onları elde etmek için kesinlikle karanlık şeyler yapmışlardı.

Bu da böyle bir şey bulamadığımı daha da açık hale getiriyor. Bana yaklaşan kadınlara saygı gösteriyorum, asla çizgiyi aşmıyorum ama hiç ilgilenmedim. Kardeşlerimin ilgilendiği gibi değil. Gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra kendimi tuttuğum için beni suçlayamazsınız.

Damon bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Bir gün onu bulacaksın. O zamana kadar beladan uzak dur."

Yan gözle bakıyorum. "Denerim."

"Xander'la gidebilirdin."

Yeni satın aldığımız bir şirketi canlandırmaya çalışırken bir ofiste saatlerce evrak işleriyle uğraşmak kulağa tam bir işkence gibi geliyor. Xander beni davet ettiğinde bana güldü, beni kendi cehennemime davet ettiğini çok iyi biliyordu. Sadece onsuz burada ne kadar sıkılacağımı fark etmemiştim.

"Ne? Tüm bu eğlenceyi kaçırıyım mı?" Sıkılmış bakışlarım tanıdık yüzlerin üzerinde geziniyor. Hayatımın çoğunu onlarla geçirdim, aynı şeyleri tekrar tekrar yaparak. Bu neredeyse acı verici. Saatime bakıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Birkaç dakika sonra kibar sayılabilecek kadar uzun süre yüzümü göstermiş olacağım, sonra da buradan defolup gidebilirim.

"O bakışı bilirim," diyor Damon.

Yirmi altı yaşında yetişkin bir insan olmama rağmen hâlâ ağabeyim gibi davranıyor. Buna alışkın olduğum için onu görmezden geliyorum ve kalabalığa boş boş bakıyorum.

Anastasia Volkov salonda zarif bir şekilde süzülürken kızıl saçları sıcak ışığı yakalayıp parlıyor.

Ünlü bir balerin olarak yıllarca aldığı eğitim attığı her adımda kendini belli ediyor, duruşu duruş ve zarafet yayıyor. Dar siyah bir elbise, belinin kıvrımlarını kışkırtıcı bir şekilde takip ediyor ve bacaklarının etrafında genişlemeden önce kalçalarını sarıyor. Arkasını döndüğünde kumaştaki kesik desenler ortaya çıkıyor. Yumuşak, pürüzsüz teni tümüyle gözler önünde. Sertçe yutkunuyorum ve parmaklarımı açıkta kalan omurgasında gezdirme dürtüsüyle savaşıırken elim yanımda açılıp kapanıyor. Tokadı canımı yakacaktı. Yine de avucumun altında onun sıcaklığını hissetmek için acıya değerdi.

Anastasia her zaman bir sosyete prensesi, Düzen söz konusu olduğunda mükemmelliğin sembolü olmuştur. Ben de onu hep gergin bir buz kraliçesi olarak görmüşümdür. Uyum sağlamak için duygularını nasıl saklayacağını bilen biri.

Temel olarak, başımı belaya sokmak, kaosa neden olmak ve kendi eğlencem için bir şeyler yapmakla tanınan benim tam tersim.

Adının etrafında tek bir dedikodu zerresi bile yok, bu da onu eritecek ve tertemiz itibarını lekeleyecek kişi olmayı daha da cazip hale getiriyor.

Anastasia odanın içinde dolaşırken hoş bir selam veriyor ama benim dikkatimi çeken, bakışlarının sürekli duvarlara kayması, oyuklara bakması. Etrafındaki kalabalık o her birkaç adımda bir yavaşlayıp araştırırken fark etmiyor ama ben fark ediyorum ve uzun zamandır ilk kez kendimi merak içinde buluyorum.

Başımı yana eğiyorum, kollarımdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Neyin peşinde?

Ne kadar uzun süre izlersem, ne yaptığını o kadar çok bilmek istiyorum. Merak beni ona doğru adım attırana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Damon sesleniyor.

"Büyüleyici bir şey, umarım."

Ofluyor ve arkasına bakmadan elini öfkeyle saçlarında gezdirdiğini anlıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Henüz bilmiyorum ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Köşeyi dönüp küçük bir kapıdan balo salonundan kaçtığına ona yetişmek için hızımı iki katına çıkarmam gerekiyor.

Sırıtişım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı.

Bölüm 3

Anastasia

Beni yanına çağırdığında Bay Williams'ı görmezden gelemem. Benden beklenen sosyal normları aniden çiğnersem bu çok açık olurdu. Kendisi Azizler Tarikatı'nda bir Aziz ve babamın en yakın arkadaşlarından biri. Bu da Volkov ailesinin reisinin annem öldüğünden beri eskisi gibi olmadığını ilk elden bildiği anlamına geliyor.

Bir kolunu belime doladığında, parmakları sırtımdaki çıplak teni sıyırdığında omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bu tür etkinliklere katılırken sadece boynuma kadar uzanan elbiseler giymeyi bir kenara not ediyorum. Babamın aradan çıkmasıyla erkekler daha da cesaretleniyor.

"Bay Williams. Bu akşam nasılsınız?" Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki gitmeme izin verdi. O bile nezaket kurallarına uymak zorunda.

"Harika, harika, canım. Tam da tanışman gereken kişiyi buldum." Arkasındaki bir adama yaklaşması için işaret ediyor. On sekiz yaşından büyük olamaz ama buradaki varlığı bana en azından Tarikat'taki en düşük seviye olan Aziz Olmayan olduğunu söylüyor.

Adamın bana bakışı karşısında içimden inliyorum.

Görgü kurallarına göre tanıştırmak için beklemem gerekiyor ve Bay Williams bunu yapmak için hiç vakit kaybetmiyor.

"Bayan Volkov, sizi yeğenim Martin Williams ile tanıştırayım. Yeni yetme olduğunu bilmenizi isterim. Onu yakalayabilecek şanslı biri için muhteşem bir eş olacaktır."

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tutuyorum, sakın maskemi yerinde tutuyorum. Niyetini saklıymuş gibi bile yapmıyor.

Martin avucumu kaldırıyor, ıslak dudakları parmak eklemlerime bastırıyor. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Williams." Elimi geri çektim ve hafifçe eğildim. "Eminim kimi seçerseniz seçin size sahip olduğu için şanslı olacaktır."

Sözler ağızda kötü bir tat bırakıyor ama en azından artık gidebilirim. "İzin verirsiniz, selamlamam gereken birkaç kişi var."

"Şimdiden mi?" Martin'in yüzü öfkeyle buruşuyor, ama bunu bir kenara bırakması gerekecek. Kadınlar Tarikat'taki erkeklerle aynı güce sahip olmayabilir ama çaresiz değiliz.

Hala kiminle ilişki kuracağımızı seçme hakkına sahibiz ve birini bir anlamaya zorlamak, o kişinin konumunu kaybetmesiyle sonuçlanacaktır.

Bay Williams bunu bildiği için bana başıyla onay verdi. "Elbette. Sonra görüşürüz."

Bu bir istekten çok bir talep. Gelecekte bu ikisinden kaçınmak için dikkatli olmam gerekecek.

"Dört gözle bekliyorum." Bu kez kalabalığın arasına karışmadan önce yalanı görmelerine izin veriyorum. Bir daha durmuyorum, bunun yerine yanlarından geçerken kümelenmiş gruplara küçük bir el sallıyorum, kalabalık odada ilerlerken konuşmaya davet etmiyorum.

Tacı arayışına engel olmalarına izin veremem. Zaten dikkatimi dağıtmalarına izin vermeden samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu.

Herkes en iyi kıyafetlerini giymiş, birbirinin gözüne girmeye çalışıyor. Burası aileler arasında ittifakların doğduğu yer. Yüzyıllar önce düzenlenen balolardan daha iyi değil. Kadınlar, erkeklerin bitmek bilmeyen güç oyununda piyon olarak kullanmaları için sergileniyor.

Çok fazla dikkat çekmemeye dikkat ederek odanın etrafında birkaç tur atıyorum. Ailemizin tüm paramızı kaybetmesinin iyi bir yanı varsa, o da artık her hareketimi takip eden korumaların olmaması ve bu sayede sıvışmamın çok daha kolay olması.

Başka bir boş duvarın yanından geçerken iç geçiriyorum, hiçbir şey yerinde görünmüyor. Gerçekten de balo salonunda bir tür gizli geçit olmasını mı umuyordum?

Tam pes edip geceyi sonlandırmak üzereyken bir kapının dış hatlarını görüyorum. Kulp yok, sadece küçük dikdörtgen bir dikiş onu ele veriyor. Son üç geçişimde fark etmememe şaşmamalı.

Odayı kontrol ediyorum, gizli kapıya yaklaşırken kimsenin bana dikkat etmemesi içimi rahatlatıyor. Parmaklarımı dikişin üzerinde gezdiriyorum, kolunun olmaması açılmasını imkânsız kılıyor.

İtmeye çalıştığım da yerinden oynamıyor ve bunu çözmek için zamanım hızla tükeniyor. Tavandan sarkan uzun kırmızı bir perdeyle kısmen gizlendim ama birinin dikkatini çekmem uzun sürmeyecek.

Parmaklarımı duvarda gezdirirken aklımı kaçırdığımdan oldukça eminim, sanki bu bir filmmiş ve gizli bir düğme bulacaktım gibi.

Tabii ki, orada hiçbir şey yok. Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş kaçıyor. Şüphe çekmemek için başka bir zaman gelmem gerekecek. Bir aylık zaman sınırı dışında, bir sonraki balonun burada yapılmasını bekleyemeyeceğim.

Ayağım yerde birikmiş olan perdenin dibine takılıyor ve öne doğru devrilerek kendimi düşmekten korumak için elimi uzatıyorum.

Tutunduğum pirinç avize kayınca neredeyse tekrar devriliyordum. Yerimde donup kalıyorum, nefesim ciğerlerime kaçıyor ve kapı kayarak kenarına tutunabileceğim kadar açılıyor.

Odada bana bakan bir göz olup olmadığını araştırırken kalbim hızla çarpıyor. Herkes kendi konuşmasında kaybolduğunda nefesimi bırakıyorum. Parmaklarım çatlağa giriyor ve yavaşça aralıyorum ki yakıcı bir sıcaklık kürek kemiklerimden yukarı tırmanıp enseme sertçe iniyor.

Tenim karıncalanıyor ve kaslarım geriliyor, izlendiğime dair ürkütücü bir his üzerime çökerken kaçmaya hazırım.

Faili ararken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Odayı bir kez daha dikkatlice taradığımda beni izleyen kimsenin olmadığını görüyorum.

Bunu paranoyaya yorarak meraklı bakışlardan uzakta, gizlice geçiyorum.

Geçit, genişliği oteldeki diğerlerinden daha dar olan, tanıdık olmayan bir salona açılıyor. Düşük ışıklandırma ve karanlık duvar kâğıdı, gizli kalması gerektiğine inanmama neden oluyor. Kimsenin takip etmediğinden emin olmak için arkamı kontrol ederek koridorun karşı tarafındaki ilk odaya ulaşıyorum. Parmaklarım kapı kolunu kavıyor ama çevirmeden önce donup kalıyorum.

Bu tacı nerede sakladıklarını bulmam gerekiyor ve nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığından, gizli bir oda gitmenin yolu gibi görünüyor, ancak içeride ne olduğuna bağlı olarak, çok fazla risk alabilirim. Birisi bu alana tesadüfen geldiğime inanır mı?

Elimi sıkıp düğmeyi çevirdiğimde kalp atışlarım hızlanıyor, sonra kilitli olduğunu fark ettiğimde duruluyor. Bunu beklemeliydim.

Bir sonrakine geçiyorum, onu da kilitli buluyorum ve kalbim yeni bir nedenle tekmeliyor. Tam bir aptalım. Etrafı kolaçan etmek kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Bu gidişle sonsuza kadar sürecek.

Tam önümdeki kapı ardına kadar açılıyor. Kendimi duvara doğru bastırıyorum ve duvar yüzüme arpırmaktan kıl payı kurtuluyor. Yolda karşılaştığım bir Unsainted koridora girerken damarlarımda kan dolaşıyor. Boku yedim. Beni burada yakalarsa, kendimi açıklamak zorunda kalacağım ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. *Oh, pardon. Burayı tuvalet sanmıştım. Hayatım boyunca yılda sadece birkaç kez buraya geldim.*

Olaakları beklerken nefesim kesiliyor ve ciğerlerim yanıyor. Adam ayaklarının üzerinde sallanarak tökezlediğinde endişelenmek için bir neden olmadığı ortaya çıktı. Koridorda ters yöne doğru ilerlerken beni fark etmiyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gözlerimi kapatıp başımın duvara yaslanmasına izin veriyorum. *Ne düşünüyorsun Anastasia?* Bu gidişle tacı bulmaya yaklaşmadan yakalanacağım.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım, Bayan Volkov. Yoksa size Stasia mı demeliyim?" Adımla bir oyun.

Dikkatim üzerimde yükselen adamın yan tarafına kayıyor ve berrak gri gözlerle karşılaşıyorum. Koyu kahverengi saçları öne düşerek onları gölgede bırakıyor.

Bash Everette.

Ciğerlerim daralıyor ve yutkunma isteğimi bastırmak için dudacağımı ısıtıyorum. Dudaklarında kendinden emin bir sırıtış oynuyor. Duruşu aldatıcı bir şekilde rahat, sanki beni rahatlatmak için özenle hazırlanmış gibi, ama çenesindeki sertlik ve gözlerinin her hareketimi takip etmesi gerçek niyetine ihanet ediyor - beni avını değerlendiren bir avcı gibi ölçüp biçiyor.

Omurgamdan aşağı buzlar yuvarlanıyor. Beni yakalayabilecek onca insan varken, bu bir Lord olmalıydı. Ellerimi önümde kavuşturuyorum, tırnaklarım yumuşak ete battıkça avuçlarımdan acı yayılıyor. Eğer bundan kurtulacaksam, nasıl tepki verdiğimi belli etmemeliyim. Ben kafası karışık, masum bir kıyım. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde yakalandım.

"Kayboldum." Bu saçmalık karşısında ben bile gözlerimi devirmek istiyorum.

Bash'in yanağında bir gamze oluşuyor ve bana biraz fazla yaklaşarak, "Seni bulmam iyi oldu," diye mırıldanıyor.

Şakacı ses tonunun midemi ısıtmasına aldırmadan boğazımı temizliyorum. "Ben... Sanırım gideceğim o zaman."

"Peki bu nerede olabilir?" Gözleri parlıyor ve kendimi kafese kapatılmış bir fare gibi hissediyorum.

"Bak ne diyeceğim, Stasia. Biraz benimle gel, sonra seni buradan çıkarmaya yardım edeceğim." Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını belli eden bir bakış atıyor bana.

Tabii ki yapmadı. Tam bir aptal olman gerekirdi. "Partiye geri dönmeliyim."

"Ve yapacaksın, ama ikimiz de biliyoruz ki orada heyecan verici bir şey olmuyor." Elini uzatıyor. "Benimle gel."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve düşünmeden kabul ediyorum. Duygularımı yavaş yavaş kaybediyorum. Kaçmak için bahaneler bulmalıyım, sessizce, aptalca bir anlaşmayla onu takip etmemeliyim.

Beni kapıya doğru yönlendirirken yüzünde açıkça bir eğlence okunuyordu. "Önden buyurun."

Odaya hızlı bir bakış attığımda sertçe yutkundum. Ciddi olamaz.

Bölüm 4

Anastasia

Dumanla dolu odaya girer girmez boğazım düğümleniyor ve gözlerim sulanıyor. Sigara dumanının keskin kokusu ciğerlerime hücum ediyor ve öksürüğe karşı koymak zorunda kalıyorum. Büyük bir poker masasının etrafında on adam oturuyor. Loş ışıktaki hepsi silüet halinde, ama tanıdık yüzlerini seçebiliyorum. Sert ifadeleri ve kartlarına odaklanmış bakışları ciddi bir oyun oynandığını gösteriyor. Hepsi bizim sosyal çevremizden tanıdıklar, ama neyse ki kardeşimin yakın arkadaşları değiller. Buraya geldiğimi bilse aklını kaçırdı. Saygıdeğer babaları oğullarının neler yaptığını bilselerdi ne derlerdi diye düşünmeden edemiyorum.

"Ben... Gitmeliyim," diyorum ve doğrudan Bash'e doğru tökezlerken sağlam bir kas duvarı beni yerimde tutuyor. Altına mükemmel bir şekilde girdiğimde çenesi başımın üstünü okşuyor. Kıkırdıyor ve bir eliyle beni sabitliyor.

Bash sıcak avucunu sırtımın küçük kısmına bastırırken adamlar iki kez bakıyor, beni odanın içine doğru iterken eli sert ve sıcak bir şekilde tenime değiyor.

"Deli misin sen?" Cromwell ailesinin yeni azizi Eric, iki avucunu masanın üzerine koyarak ayağa kalkıyor. Genç yüzü inançsızlıkla buruşmuş. "Onun gibi birini buraya getiremezsin."

Bash başını yana eğerek genç adama bakıyor. "Yapamaz mıyım? Ne istersem yapabileceğime eminim. Ayrıca, Stasia kimseye söylemez. Değil mi?"

"Bana Stasia deme." Ellerimi iki yanıma yumruk yaptım. "Kimseye söylemem.

Çıkarın beni buradan."

"Hiç sanmıyorum. Görüyorsunuz, ne kadar uzun kalırsanız, o kadar suç ortağı olursunuz. O zaman bizim için olduğu kadar senin için de tehlikeli olur.

Bu konuda kimse bizim gibi düşünemez." Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Öyle değil mi çocuklar?"

Masadaki adamlar homurdanır, sonra da kartlarına geri dönerler. Bash haklıdır - bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Eğer bir Lord bir şey olacağını söylüyorsa, kimse ona karşı çıkmaz. Bu itibarlarını riske atmak anlamına gelse bile.

Sağımdaki pelüş kanepeden yükselen tiz kahkaha dalgası dikkatimi çekiyor. İki kadının arasına sıkışmış, birini tutkuyla öpen bir adam görüyorum. İki kızı da tanımadığımı ve giyim tarzlarına bakılırsa kesinlikle balodan gelmediklerini anlayınca midem sıkışıyor. Paniğe kapıldım. Bir tür adi, gizli kumarhanedeydim.

"Sakin ol, Prenses. Burada sana hiçbir şey olmayacak. En azından benimleyken," diye fısıldıyor Bash kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor. Hain bedenim onun nefesini biraz fazla seviyor. Seksi her kız gibi ben de seviyorum ama daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim.

Ancak kolunu belime dolayıp beni odanın derinliklerine doğru götürdüğünde şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. Tutuşuna karşı koymalıydım ama tüm gözler üzerimdeyken yapacağım en son şey bu olurdu. Bash'in dikkati dağılana kadar bekleyeceğim, sonra da buradan gideceğim. Aklıma bir fikir geliyor ve gülümsememi gizlemek zorunda kalıyorum. Bu benim işime yarayabilir. Ne de olsa o bir Lord ve tacın nerede olduğunu daha iyi kim bilebilir? Eğer bana güvenmesini sağlayabilirsem, bu iş düşündüğümden daha kolay olabilir.

Oyun masasında boş yer yok ve oturma alanına geçmeyi bekliyorum ama Bash oyuncuların üzerinde beliriyor.

"Çekil."

İki sandalye hemen boşalıyor, kanepelere doğru giderken en ufak bir tereddüt bile yok, dikkatleri hızla açık saçık giyimli kadınlar tarafından dağıtılıyor. Burası tam bir erkek cenneti. Bu odayı kaç kez ve ne için kullandıklarını düşündükçe ürperiyorum.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum nefesimin altında, böylece sadece Bash duyabiliyor.

" ama. Biraz eğlen. Her zaman çok katısn." Burnum kırışıyor. "Öyle değilim."

Bash topuklarının üzerinde geri döner. "Evet, öylesin. Olayların içinde sanki orada olmak senin altından geçiyormuş gibi süzülüyorsun."

Yanılıyor. Uzak olmak istediğim için uzak değilim. Kimsenin çok yaklaşmasına izin veremem. Daha yakından bakınca ne kadar berbat durumda olduğumu görecekler.

aile. Sesimde hissetmediğim bir ciddiyeti zorluyorum. "Beni mi izliyordun?"

"Neden, öyle olmamı mı istedin?"

tutamayarak gülüyorum. "Her zaman böyle gülünç müsün?" "Sadece güzel bir kadını güldürmek istediğimde."

"Oh, yani senin için sadece güzel bir kız mıyım?" Nefes nefese kaldım. Onun gibi bir playboydan neden daha azını bekleyeyim ki? Everette'in en küçük kardeşini her etkinlikte kolunda farklı bir kızla görmek artık bir norm haline geldi, hiçbiriyle fazla ciddileşmiyor. Eğer bir kız değilse, kardeşi Xander'dır ve küçüklüklerinden beri yaramazlıklarıyla ün salmışlardır. Burada olmamın kötü bir fikir olması için bir sebep daha.

Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve gözleri karararak benimkilere odaklanıyor. "Stasia, içimden bir ses senin daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemediğini söylüyor."

İçimde karıncalanmalar olurken vücudum uğulduyor ve sıcaklık mideme yayılıyor. Tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum, acı beni getiriyor. Yapmam gereken son şey onun gibi bir adama tepki vermek. O bir hayduttan daha iyi bir şey değil.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Benden hoşlanmıyormuşsun gibi hissettiriyorsun." Gözlerinde bir parıltı var, sanki vücudumun nasıl tepki verdiğini tam olarak biliyor ve direncimin hiçbir ipucuna inanmıyor.

Bir adam boğazını temizliyor. "Siz ikiniz oynuyor musunuz?"

Isı boynumdan yukarı fırlıyor, yanaklarımı dolduruyor. Masanın etrafındaki tüm erkekler bizi bekliyor, şüphesiz her sözümüzü dinliyorlar.

Sertçe yutkunuyorum, kaçmaya hazırım. Bash'e soru sormanın canı cehenneme. Utançtan patlamadan önce buradan gitmeliyim.

Bash bir sandalye çekiyor ve omzuma sert bir el koyarak oturmam için bana rehberlik ediyor, eğer olay çıkarmasını istemiyorsam hiçbir şey yapmamamı söylüyor. Sonra sağ tarafındaki koltuğa oturdu.

Elbisemin eteğini kalçamın altına sıkıştırıyorum. "Yanımda hiç para yok. Sadece izleyebilirim."

"Seni tuttum. Ne de olsa benim misafirimsin." Bash masaya vuruyor ve krupiye ona benim ve kendisi için birer fiş seti uzatıyor. Nefesim kesildi. Önümde en az yüz bin dolar olmalı.

Gözlerim büyüyor. "Ya hepsini kaybedersem?" Kıkırdıyor. "Buna iyi harcanmış para diyeceğim."

"Size geri ödemeyeceğim," diye uyarıyorum. Salvatore'lara olan borcumuzu karşılamaz ama kesinlikle yardımcı olur.

"Hmm... içimden bir ses buna değeğini söylüyor."

Bana olan inancı kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor. Dağıtıcı her oyuncuya iki kart verirken içime bir huzursuzluk çöküyor ve kartları elime aldığımda ellerim titriyor.

İfademi boş bırakmaya dikkat ederek, masanın etrafında ele verecekleri bir şey var mı diye bakıyorum. Cromwell parmaklarını yüzeye vuruyor ve kulaklarında hafif bir kızarıklık var. Onu okumak kolay. En iyi elin kendisinde olduğunu düşünüyor ve bu raundu devam ettirmek istiyor. Her oyuncuyu incelemek için zaman ayırıyorum, söylediklerini kolayca okuyabiliyorum. Gözlerinde bir parıltıyla ellerine bakanları ve omuzları içe doğru kıvrılmış olanları. Bu işte tam olarak nasıl bu kadar kötüler?

Karşımdaki adam, "Merak etme, sana iyi davranacağız," diyor. Bana bakışı, başka bir şey yapmayacağını söylüyor. Wallace. Hâlâ azat edilmemiş ve burada bulunarak büyük bir risk alıyor.

Bu odaya girdiğimden beri ilk kez içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Kumarhanelere alışık olmayabilirim ama tüm hayatımı pokerde kardeşimin kıcını tekmeleyerek geçirdim. Ağzımın kenarından bir sırıtış geçiyor ve Bash beni izlerken başını yana eğiyor.

Umursamazlığıyla tanınan biri için fazlasıyla dikkatli. Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibi.

Zihnim daha fazla ilerleyemeden ondan uzaklaşarak elimi değerlendiriyorum.

Bir çift dokuzlu. Harika değil ama idare ederim. Masanın etrafına hızlıca bir göz attığımda, bunun içinde kalabileceğimi görüyorum.

İlk üç adam hemen katlanır, sandalyelerinde dinlenir ve içki içerler.

Bir şans daha elde etmek için bir sonraki tura kadar beklemeleri gerekecek.

Wallace elini okuyor ve 6,000\$ değerinde fişi ortaya koyarak görüyor. Güvenli, yani muhtemelen harika bir şeyi yok.

"12.000 dolar topla," diyor Cromwell bana bakarak. Tüylerimi diken diken ediyor.

Sırada Bash var ve kartlarını kapalı olarak yerleştiriyor. "Pas. Artık her şey size bağlı Prenses."

Cromwell'in bana bu kadar sert bakmasına bakılırsa, harika bir eli olma ihtimali var, ancak sadece iki tane olduğu için biraz fazla ukala davranıyor. Tahminimce kendine güveni yeteneğinden çok kadın düşmanlığından kaynaklanıyor.

Görüyorum, pottaki 12,000 dolarla eşleşiyorum. Flopu görmek için risk almaya değer.

Ayrıca, bu Bash'in parası.

Diğer herkes pas geçiyor ve Wallace kartlarını dağıtıcıya atıyor. Beklendiği gibi, güvenli oynuyor.

Bu da beni Aziz Cromwell'e karşı bırakıyor.

Beni korkutmak için elinden geleni yaptığı açık olsa da geri adım atmak istemeyerek ona arsızca sırtıyorum. Bugün olmaz, pislik.

Krupiye sonraki üç kartı çeviriyor ve bir dokuzlu daha açıldığında yüzümdeki heyecanı gizlemek zorunda kalıyorum.

Trips mükemmel bir el.

Cromwell 12,000 dolar daha artırıyor, cesareti yüzünden okunuyor.

Onu incelemek için zaman ayırıyorum. Kadınların güç elde edemediği bir dünyada güç ve parayla büyüdüğüne şüphe yok. Bahisleri yükseltebilir ama bu elinin iyi olduğu anlamına gelmez. Muhtemelen onu yenebileceğime gerçekten inanmıyor.

Arttırıyorum, potu ikiye katlıyorum ve Cromwell'in gözleri . Her yerinde açgözlülük var.

Bash yanımdan kıkırdıyor. Bizi izliyor, duruşu rahat, Cheshire sırtışı dudaklarını kıvrıyor. Bundan hoşlanıyor.

Şimdi Aziz'in elinde ve gözlerini bana dikmiş, göğsümün üzerinden bakıyor ve içime bir ürperti gönderiyor. İğrenç. "Hepsi tamam."

Yüzünde herhangi bir uyarı olup olmadığını görmek için Bash'e bakıyorum. Bu çok para, ama o her zamanki gibi eğlenmiş görünüyor.

Fişlerimi ileri iterek, çağırıyorum.

Cromwell'in bakışlarında bir heves dalgası var ve ben iniltimi tutmak zorunda kalıyorum.

Önce kartlarını gösteriyor. Elinde bir çift as ve bir iki ve beş var. Fena değil, ama yeterince iyi değil.

Benimkini yüzü yukarı bakacak şekilde gözleri açılıyor. Üçlüler çiftleri yener.

Dudakları kıvrılır ve boynundaki damarlar diken diken olur ama dağıtıcı nehir kartını çevirirken yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Bir dokuz daha belirince sırtıyorum.

Bash sandalyesinde arkasına yaslanırken yanımda gülüyor. "Seni iyi dövdü, Cromwell."

Aziz ayağa kalkar, yüzü buruşmuştur ama Bash'e hızlı bir bakış ve hiçbir şey söylemeden çıkıp gider.

Bir sonraki tur başlarken hepimize iki kart daha dağıtıldı.

Okuyamadığım tek kişi Bash. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi koltuğunda uzanıyor, ama yüz ifadesini engelleyen sert duvar, bunu söylediğinden daha ciddiye aldığını anlamamı sağlıyor.

"Şimdi de beni mi izliyorsun, Stasia?" İçimi çektim. "Bu da oyunun bir parçası."

Yakına eğiliyor, kolu benimkini okşuyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

İlgisini çekecek daha fazla sebep vermek istemediğimden bakışlarımı kartlarıma indiriyorum.

Poposunun uyluklarının arkasıyla birleştiği kıvrımın başlangıcını zar zor kapatan bir etek giyen bir kadın, elinde üç şişe ve hepimize yetecek kadar bardakla masaya yaklaşıyor. Adamlardan biri kolunu ona dolayıp kendine doğru çekince kadın kıkırdıyor. Adam ona bakıyor ve kızın sertleşmesine bakılırsa bundan hoşlanmıyor. Yine de başka hiçbir şey onu ele vermiyor. Bu onun işi ve belli ki buna alışmış. Umarım tüm bu kızlar her gece evlerine gider ve herkesin ne kadar iğrenç olduğuyla dalga geçerler. Erkekler güçlerinin onları özel kıldığını düşünebilir ama bu kadınlar için onlar sadece başka bir hedef.

İyi bahşiş verseler iyi olur.

Yanımdaki küçük masaya boş bir kristal bardak ve kehribar rengi sıvıyla dolu büyük bir şişe konuyor. Tam hayır demek üzereydim ki Bash bardağını topladı. Çarklar dönmeye başladığında göğsümde bir fokurdama oluyor. Ondan herhangi bir bilgi alamayacak kadar içine kapanık ama onu sarhoş edebilirim neler anlatacağını bilemem.

Açık şişeyi alıyorum ve onun bardağına iki parmak viski doldurduktan sonra benim bardağıma da bir tane ekliyorum. Amaç onu sarhoş etmek, beni değil.

Bash bardağı alt dudağının üzerinde yuvarlıyor, bir yudum almadan önce beni değerlendiriyor. Parmaklarım kendi bardağımın üzerinde geriliyor. Yüzümün boş olduğunu biliyorum ama delici bakışları en derin sırlarımı okuyabiliyormuş gibi hissettiriyor.

Bardağımı eğiyorum ve soğuk alkol ağzıma doluyor, boğazımın arkasını yakıyor. Tadına karşı öksürüyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Bash başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Dikkatli ol. Başka bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz sert." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve bardağını alıyorum. "Görünüşe göre seninkini neredeyse bitirmiştin." Bardağını tekrar dolduruyorum, bu sefer biraz daha fazla. Tepkimi neden daha yavaş içmem gerektiğine dair bir bahane olarak kullanacağım, bu da bana Bash'i sarhoş etme avantajı sağlayacak.

Gülümsüyor, içkisini yudumluyor ve tekrar doldurmam için bana doğru itiyor, beni takip etmekten çok mutlu olduğunu söylüyor. Şüphe ensemden yukarı doğru tırmanıyor. Tamamen fazla uzlaşmacı davranıyor. Aceleci ama aptal değil. Yine de ben yeniden doldurmadan önce su gibi içiyor.

Her şey planladığım gibi gidiyor, ta ki o kadehini benimkine kaldırıp kadeh kaldırına ve benimkini onunkiyle tokuşturup bir yudum daha alana kadar. Boğazım daralıyor ve öksürüğe karşı koyuyorum. Yemin ederim birini bayıltacak kadar güçlü. Dikkatli olmalıyım, yoksa kafasını kaybeden ben olacağım.

Bir turdan diğerine, potu kendime doğru çekiyorum. Fişlerim bir kuleye dönüşüyor. Bash, parasını kaybetmeyen tek kişi, arkadaşlarımız gibi paraya ulaşmak yerine güvenli oynuyor.

"Hile yapıyorsun lan!" diye tıslıyor Wallace, boynundaki kaslar geriliyor. Tepki olarak, kendimi Bash'e yaklaştırdığım gerçeğini görmezden gelerek yana doğru hareket ediyorum.

Bash dirseklerini masaya dayamış, çenesini avuçlarının üzerine koyarak rahat bir duruş sergiliyor. Havada fırtına öncesi gökyüzü gibi bir elektrik var. Adamlar onun bakışlarının çatırdamasını izlerken yutkunurlar: "Bundan sonra söyleyeceklerinize dikkat edin. Ne de olsa Stasia benim misafirim."

Sözleri alçak ve sert, ona karşı gelmeye cesaret eden biri gibi. Sahipleniciliği karnımın alt kısmına ısı gönderiyor, uyluklarım birbirine sıkışıyor, bir tür temas için çaresizim.

Koltuğumda kayıyorum. Şakacı tavrından bile Bash'in tehlikeli olduğunu anlamak çok kolay ama böyle bir tepki vereceğimi hiç düşünmemiştim.

Adamın beti benzi atar ve ayağa kalkmadan önce masada kalan birkaç bozuk parayı alır. "Elbette, özür dilerim... Bayan Volkov. Bir an için beni neyin ele geçirdiğinden emin değilim."

"Stasia ile sorunu olan başka biri var mı?"

Bash bu lakabı o kadar rahat kullanıyor ki, sanki ilk kez yan yana oturuyormuşuz gibi değil de yıllardır arkadaşmışız gibi. Onu tekrar düzeltme dürtüsüne direniyorum. Etrafımızdaki atmosfer gergin ve dikkatleri daha fazla üzerime çekmek istemiyorum.

"Tabii ki hayır," diye cevaplıyor Wallace. Parasını kapmak. "Yine de, sana kaybetmeye devam etmeyi göze alabileceğimi sanmıyorum, Stas-"

Bash'in bakışları ona yöneldiğinde adımı söylemeyi kesiyor.

"Bayan Volkov."

Bash'i değerlendirerek neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bütün gece benim adımla oynadı, ancak aynı şeyi yapmaya çalıştığında adamı öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Hissetmeye hakkı olmayan o sahiplenme duygusu tavırlarını ele geçiriyor. Başım hafifliyor ve sıcaklığın boynumdan yukarı çıkıp yanaklarıma yerleştiğini hissedebiliyorum. Alkolü suçluyorum.

Bir saat içinde oda boşaldı, sadece Bash ve ben kaldık. Şimdiye kadar bardağını sayısız kez doldurmuştum ve bunu hissediyor olmalı.

Eğilip Bash'e nazlı bir gülümseme veriyorum ve içkisini tekrar dolduruyorum. Geri atmadan önce göz kırparak dudaklarına götürüyor. Bu adam açıkça üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor ama ben hâlâ ilk kadehimi içiyorum, çok sert olduğu bahanesiyle.

Önündeki kartları topladığında gözleri kapalıydı. "Madem hepsini korkutup kaçırdın, blackjack'e geçmeye ne dersin?"

"Çok isterim." Sırtımayı dudaklarımdan uzak tutmak zor. Pokerde iyiyimdir ama blackjackte de harikayımdır. Sadece şansımın biraz daha yaver gitmesine ihtiyacım var, o zaman istediğimi elde edeceğim.

Kartlarımı değerlendirirken sinirlerim geriliyor, onları bir tıklamayla yere bırakıyorum.

Ben vezir ve altılıyı koyuyorum ama o şah ve yediliyle kolayca yeniyor.

Tepkimi dikkatle izlerken bakışları keskinleşiyor. Berrak gri gözleri bana biraz fazla uzun süre odaklandığında koltuğumda kıpırdanıyorum. Bu hızla giderse, ihtiyacım olan şey için yeterince dikkati dağılmadan önce bütün bir şişeyi bitirmesi gerekecek.

Dikkatini dağıtmak için başka bir yol bulmam gerekecek. Aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve o kartları yeniden karıştırırken sırtım geriliyor. Böyle bir fırsatın bir daha ne zaman elime geçeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Everette kardeşlerden biri her gün karşına çıkmıyor ki. *Ailenin uğruna çok çalıştığı şirketi düşün. Kardeşini düşün.*

Ona sırtıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Neden bahisleri yükseltmiyoruz?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Tüm paramı kazanmak istemem."

İçime bir huzursuzluk çöktü. Geri istemek onun da hakkı. Ne de olsa fişleri bana ödünç veren oydu. İfademi yumuşak tutuyorum. Yanımda duran para yığınlarına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesine imkân yok.

"Ben biraz daha riskli bir şey düşünüyordum."

Cevap verirken kurt gibi sırtıyor. "Bunu benim için hecelemeni istiyorum."

Rahat bir şekilde sandalyeme oturuyorum, dışarıdan olabildiğince sakın görünüyorum. "Kaybeden bir giysisini çıkarır."

"*Siktir.*" Dudaklarından bir kakhaha kopmadan önce kelime bir nefesten ibaretti. "Kesinlikle beklediğimden farklısın. Bu anlaşmayı kabul edeceğim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip kendimi dengeliyorum. Ne yazık ki bu işin istediğim gibi gitmesi için en azından birkaç raunt kaybetmem gerekiyor. Şüphelenmesini önlemek için onun dikkatini mümkün olduğunca dağıtmam gerekiyor. Bu haliyle, birkaç parça giysi çıkarmaktan çok daha tehlikeli bir oyun oynuyorum.

Kartlarımı masanın üzerine koyuyorum. " mısın?" "Prenses, kesinlikle varım."

Bölüm 5

Bash

STASIA'nın kalın kirpikleri berrak mavi gözlerinin üzerine inerek ifadesini gizliyor, ama ben memnuniyet ifadesini yakalamadan önce değil. Bana içki içirdiğini fark ettiğimde ona seslenmeliydim ama merak etmediğim bir şey yok ve bu kız beni fazlasıyla meraklandırdı.

Kartlarıma baktığımda yüzümü ele geçirmek isteyen gülümsemeyle savaştım zorundayım. Kız ve dokuzlu bekliyor, bana bakıyor.

İyi, neredeyse hiç belli etmiyor ama kulaklarının hafifçe kayması onu ele veriyor. Başka bir kart istemesini bekliyorum ama omuzlarını geriye atıyor. Risk alıyor. Neredeyse onu daha fazla cesaretlendirmek istiyorum, ama hangi eşyayı çıkaracağı beklentisi her şeyden daha ağır basıyor.

"Hazır." Bana gülümsemelerin en tatlısını veriyor ve bu gece ilk kez içimden endişe geçiyor. Fare ile oynayan kedi gibi görünüyor.

Kartlarımı ters çevirip başımı avucuma yaslıyorum. "On dokuz."

Elime bakarken nefesini içine çekiyor. Yirmi bire olabildiğince yakın.

Dudakları sırtana kadar yediğimi anlamıyorum.

Kendininkini , bir kız ve bir as ortaya çıkıyor. "Yirmi bir."

"Mümkün değil."

"Beni aldatmakla mı suçluyorsun?" Kaşları havaya kalkıyor ve aralarında sevimli bir kırılganlık oluşuyor.

"Bunu asla hayal etmeyin, Prenses."

Kazanmasıyla birlikte maskesi kayıyor ve yanlışlıkla bakışlarının içinde yanan ateşi ortaya çıkarıyor. Bir nefes çekiyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunda çok etkileyici oluyor ve ben de ne olduğunu öğreneceğim.

Acele etmeden kravatımı gevşetiyorum ve gömleğimin üst düğmesini açmadan önce yere düşmesine izin veriyorum. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor, yanaklarını yumuşak bir kızarıklık kaplıyor.

"Neye bakıyorsun, Prenses?"

Bakışları kartları karıştırdığı yere doğru kayıyor. "Özel bir şey yok."

Bir kahkaha attım. Oh, bu eğlenceli olacak.

Tekrar anlaşıyor ve bu sefer kulaklarını kaldırmıyor. Kendini ele verecek bir şey yok. Beni bu kadar kolay kandırabilmesinden etkilenerek başka bir kart için masaya vuruyorum.

Stasia da aynısını yapar, ama bakışlarındaki parıltı yerine başı öne düşer ve kartlarını çevirir. Yirmi üç.

Büst.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, dikkatle onu izliyorum. Güvenli bir oyun mu oynayacak ve mücevherlerinden bir parçayı mı çıkaracak, yoksa bu oyunu gerçekten oynamak istediği için mi önerdi?

"Kahretsin." Stasia bardağını alıp geri iterek sıvıyı boğazından aşağı boşalttı. Kızarmış yanağında bir kas kıpırdıyor ve yumruklarını masanın üzerinde sıkıp açıyor.

Tam her şeyi iptal etmek, onun ıstırabına bir son vermek üzereydim ki nefesim kesildi. Arkasına uzanıyor ve sütyenini açarken yumuşak bir tıkırtı duyuyorum. Her bir askıyı indirip, ince siyah danteli elbisesinin altından çekip çıkarana kadar dirseklerini yavaşça kaydırırken başka tarafa bakamıyorum. Ağzım doluyor ve ince kumaşın arasından meme uçları görüldüğünde sertçe yutkunuyorum.

Hiç adil değil, Prenses.

İçkimi bitirme sırası bende, o da hemen dolduruyor. Neredeyse ağzına kadar doldurduğu gözümünden kaçmadı. Kesinlikle bir şeylerin peşinde ama beni sarhoş edebileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Stasia beni perçinledi, tuzağına düşürdü.

Keşke Xander beni şimdi görebilseydi. Beni bu kadar kolay içine çekmesine kıcıyla gülerdi ama şu anda geri dönemeyecek kadar meraklıyım.

Dikkatimi dağıtmamı istiyor, beni alkole boğuyor ve meme uçlarının tatlı uçlarını gösteriyor ve ben de tam onun oyununa geliyorum. Göz kapaklarımın düşmesine izin veriyorum ve koltuğumda biraz sallanıyorum. Çakırkeyif , ama hiçbir yerde değilim

sarhoş olacak kadar yakın. Bunu bilmesine imkan olmaması iyi bir şey.

Birkaç saniye boyunca beni değerlendirdikten sonra planında ilerlemenin güvenli olduğuna karar vermiş olmalı ki ilk sorusunu sordu. "Kardeşim bana Tarikat'ın değerli eşyalarının çoğunu bu otelde tuttuğunu söyledi. Bana neden bu kadar riskli bir şey yaptıklarını söyle."

İşte burada. Küçük prensesim bu bilgiyle ne yapmak istiyor? Burada çok tehlikeli bir oyun oynuyor. Buna bir son vermeliyim ama içimde yıllardır hissetmediğim bir heyecan büyüyor.

Sesi hafif, sanki sadece havadan sudan konuşuyormuş gibi, ama kartlarına bakıp yanıtları beklerken parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz .

Ben cevap veremeden tekrar kaybediyor.

Bu sefer işi sağlama alıyor ve ayakkabılarını çıkarmak için eğiliyor. Elbisesinin eteklerini dizlerinin üzerindeki pürüzsüz teninin bir santimi görünene kadar kaldırıyor. Alçaktan eğilip parmaklarıyla tokayı kurcalarken sikim seğiriyor.

Önünde diz çöküyorum, ayağını göğsüme doğru kaldırırken oturduğu yerde kıvranmasına bayılıyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok." Dizini bükmüş, hafif bir baskı uyguluyor, topuğunu göğüs kafesine bastırarak hoşnutsuzluğunu gösteriyor.

"Ah... ama istiyorum." Ayak bileğinin etrafındaki kayışı ustalıklı çözüyorum ve parmaklarımı ona sürttüğümünden emin olarak ayakkabıyı çıkarıyorum. Çoraplarının kaygan kumaşı üzerinde kayarken, dokunuşumun altında hafifçe titrediğini hissettiğimde boğazımın arkasında mırıldanıyorum. Bu beklediğimden çok daha ateşli.

Hafifçe titriyor ve yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüşüyor. Son kadeh viskiyi gerçekten içmemeliydi çünkü maskesini yerinde tutma yeteneğini kaybetti.

Şikayet etmiyorum. Bunun her saniyesinden zevk alıyorum.

Bırakmak istemeyerek, başparmağımı ayağının kemerine doğru yoğuruyorum. Geri çekilmeye çalışıyor ama onu orada neyin tutacağını çok iyi biliyorum ve bir kez olsun adil oynamayı kabul etmedim. Bu benim açımdan sinsice, ama bunu öneren oydu.

"Mücevherlerin çoğunu burada tutuyoruz çünkü bu binada birden fazla güvenlik seviyesi var." Ona ihtiyacı olan şeyin tadını veriyorum ve o da öne doğru eğilerek her kelimemi yutuyor.

İçimi bir tedirginlik kaplıyor. Benden başka biriyle konuşuyor olsaydı, başı birazdan daha fazla belaya girerdi. "Stasia, dikkatli olmalısın. Sen

kendini ele veriyorsun. Kardeşin sana Kasanın burada olduğunu söyledi mi?"

Yüzündeki kan çekiliyor ve ben hatamı anlıyorum.

"Merak etmeyin. Kimseye söylemem. Kasa'nın yeri en kötü saklanan sırdır."

Teni avuçlarımın altında ısıtıyor ve göğsü hızla inip kalkarken dudakları aralanıyor. İşte bu kadar.

Yerden kalktım ve iki elimi onun iki yanına koyarak onu etkili bir şekilde kafesledim.

Dudaklarımı onunkilere doğru indirdiğimde kıpırdamıyor, sıcak nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın. Şimdi yakalanan o.

Dudaklarımız birbirine değecek şekilde yer değiştiriyorum ve yuvarlak mavi gözleri benimkilerin üzerinde kararıyor.

Sığ nefesler alıyor ve yutkunarak "Demek değerli eşyaları bodrumda tutuyorsunuz" diye soruyor.

Bu durum üzerinde düşündüğüm kadar kontrol sahibi olmadığımı fark ettiğimde şok geçiriyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum, neyin peşinde olduğunu öğrenmek için çaresizce.

"Evet. Aşağıda birkaç oda var." Parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Ama şşşt. Bu bir sır."

Başını sallıyor, ağzını ayırıyor ve dilinin ucu bana değiyor.

Boğazımın arkasında bir inilti gümbürdüyor ve kapı açıldığında parmağımı ağzımla değiştirmek üzereyim.

İrkilmiş bir gıcırta duyulur. "Çok özür dilerim. Bu odanın boş olduğunu sanıyordum."

"Gördüğünüz gibi, değil." Ben bunu söylerken bile Stasia dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek sıyrılıyor, ayakkabısını ve parasını kaptığı gibi odadan dışarı fırlıyor.

Çok dolu bardağımı boşaltıyorum, kehribar rengi sıvının boğazımı yakmasına izin veriyorum ve sandalyemin arkasına çöküyorum.

Beklediğim gibi gitmedi ama yine de hayal kırıklığına uğramadım. Ölümçül bir hata yaptı.

Şimdi, onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor.

Telefonumu çıkardım ve grup sohbetimizi açtım, *Annelerden Önce Kardeşler*.

Ben: Volkov ailesi hakkında ne biliyorsun? Damon:

Hangi cehennemde kayboldun?

Ben: İlginç bir şey buldum. Bir şey biliyor musun, musun? Matthias: Onu cesaretlendirmemiz gerektiğinden emin değilim.

Damon: Anlaştık.

Ben: Bunu ikinizden duymak gerçekten haksızlık. Xander: Bana uğursuz geldi.

Ben: Ha ha çok komik. Az önce dikkatimi çekti. O mu?

Volkov'ları soruyorsun sanmıştım.

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Tekrar çalıyor, bu sefer Xander'dan bir mesaj var.

Xander: New York'taki Rusları araştıracağım. Xander: Bana neyin peşinde olduğunu söyle.

Ben: Henüz değil.

Ckapt'ca W

Anastasia

"Kasaya öylece giremezsiniz. İşte tam da bu yüzden ben olmam söyledim." Nikolai'nin sesindeki bıkkınlık açıkça görülüyor.

Beni aradığında bu bilgiyi tam olarak nasıl edindiğim konusunu geçiştirdim ama yine de bir sonraki adımın ne olacağı belli değil. Ve Nikolai büyükannemizin evinde ev hapsinde olduğu için bunu öğrenmesi kesinlikle mümkün değil.

"Sen değilsin. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Bunu yüzüncü kez tekrarlarken şakaklarımı ovuşturuyorum, hep aynı şeyle sonuçlanıyor. Biri fark etmeden oraya inmemin imkanı yok. Tarikat'ın tarihinde hiçbir zaman bir kadın Mahzen'e girmedi, falan filan... "Bekle..."

Nikolay, "Sesinin tonundan hoşlanmıyorum Ana," dedi.

Son zamanlarda erkeklerin bana taktığı bu sinir bozucu lakaplar da neyin nesi? Önümde diz çökmüş Bash'in görüntüleri beynimi doldururken göbeğimin altında sıcaklık kıvrılıyor. Onları bir kenara itiyorum. "Ya herkes beni görse sorun olmayacaksa?"

"Bir Volkov olmanız Mahzen'e kadınların girmesine izin verilmediği gerçeğini değiştirmiyor." Sanki sabır arıyormuş gibi uzun ve yavaş bir nefes veriyor.

Cihazın içinden uzanıp onu boğazlamak için kaşınıyorum. "Bunu biliyorum. Bu yüzden senmişim gibi davranmam gerektiğini düşünüyorum."

Kahkahası gürültülü ve o bitirene kadar telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. "Aklı başında hiç kimse senin ben olduğuna inanmaz. Sadece daha zayıf değilsin, aynı zamanda senden birkaç santim uzağım. Uzun olabilirsin Ana, ama o kadar da uzun değilsin."

Haksız değil, ama 10 santimlik bir çift topuklu ayakkabı iş görür. Bunu ona ben söyledim.

Homurdanıyor. "Peki bunları nasıl saklamayı düşünüyorsun?"

"Cüppe giyiyorsun, değil mi?" Şimdiden kafamdaki planı gözden geçirirken, itirazlarını görmezden geliyorum.

Nikolai iç geçirir. "Ne olursa olsun bunu yapacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle. Şimdi iyi bir kardeş ol ve yardım et. Tabii yakalanmamı istemiyorsan." Bu oyunu oynamak adil değil ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

"Güzel. Cüppelerim ve maskelerim dolabımın en alt çekmecesinde. Anahtarı masamın altında bantlanmış olarak bulacaksın."

Gülme sırası bende. "Tanrım. Kimin içeri gireceğini sanıyordun?"

"Maskenizi bir başkasına çaldırmanın cezasının parçalanmak olduğunu düşünürsek, ekstra tedbirli davrandığım için özür dilerim."

Omurgamdan aşağıya bir ürperti akıyor, yakalanırsam olacakların sonuçları kristal berraklığında geliyor. Doğruluyorum ve sesime olabildiğince güven katıyorum. "Bunu yapabilirim."

"Biliyorum, Ana. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Sadece eğer sana bir şey olursa..."

"Biri fark etse bile oradan çıkacağım," diye teminat veriyorum ona, her kelimemde kendime güveniyorum.

"hoşuma gitmiyor." Sesi beni büyüten ağabeyime benziyor ve suçluluk duygusu boğazımın arkasında yükseliyor. Hayatım boyunca beni korudu.

"İş o noktaya gelirse, iğrenç bir Rus'la evlenmek dünyanın sonu olmaz," diyorum, gülüşümün inandırıcı olmasını umarak.

"Böyle bir olmayacak. Kaçacağız. Kimsenin bilmediği bir yere sakladığım birikimlerim var. Seni buradan çıkaracağım. Salvatores'in canı cehenneme." Şimdi alıştığım ağabey gibi konuşuyor. Bana bisiklete binmeyi öğreten ve düştüğümde dizime bandaj yapan ağabey. Her zaman ona yaslanabildim. Bu sefer... bu sefer, adım atan ben olacağım.

Çenemi kaldırıp kardeşimin odasına doğru ilerliyorum, taşınmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Ben hallederim, Nikolai."

Nefesini bırakıp "Sadece riskli bir şey yapmayacağına söz ver" demeden önce uzun bir duraksama oluyor.

Bash'in gri gözleri ve sorularımı yanıtlarken takındığı sinsi sırıtış görüş alanımı dolduruyor. Bunların hiçbirini kardeşime anlatmayacağım.

"Söz veriyorum."

Öfkelendi. "Neden sana inanmıyorum?"

"Ben her zaman iyi değil miyim?" Tatlı tatlı söylüyorum.

Gülüyor ve sesindeki neşenin geri döndüğünü duyduğuma seviniyorum. "Eğer öyle olsaydı, ben orada olurum, sen de burada olurdu."

"Seni seviyorum" benim tek cevabım. Bu sefer aynı fikirde olmayacağız çünkü bana göre tam olarak ait olduğumuz yerdeyiz. Tüm bunları yıllar önce ben başlattım. Annem düştüğü anda, bizi buraya getiren tüm domino taşları yerlerine oturmaya başladı. Bunu yapmak zorundayım... Yapmazsam kendimle yaşayamam.

"Ben de seni seviyorum, evlat. Her şey hazır olduğunda beni ara. Dışarı çıkmadan önce nasıl görüldüğünü kontrol etmek istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." İnleyerek telefonu kapattım.

Kardeşimin yatak odasının kapısını iterek açmak garip hissettiriyor. Küçüklüğümünden beri buraya onsuz girmemiştim ama hâlâ eskisi kadar tanıdık geliyor. O zamanlar, kendisi oyun oynarken benim de çizgi romanlarını karıştırmama izin verirdi. O zamanlar fark etmemiştim ama biraz aptaldı. Bu kısmen benim hatamdı çünkü annem öldüğünden beri bana o bakıyordu.

O aydınlık sabahın anıları peşimi bırakmıyor. Annem sanki uyuyormuş gibi kıpırdamadan yerde yatıyordu. Adını tekrar tekrar söyleyip uyanması için yalvardım ama sıcak gülümsemesi yerine elleri buz gibiydi. Herkese ağlamak için bir neden olmadığını göstermem gerekiyordu ama yüzü bana doğru döndüğünde cansız gözleri bana bakıyordu. Babam yanıma düştü, omzu benim omzuma çarparak beni itti. Onun kaskatı bedenine sarılırken hıçkırıkları odayı doldurdu.

Gömleğini çekiştirdim, beni görmesini, bana sarılmasını sağlamaya çalıştım ama hiç kafasını çevirmedi ve o zamandan beri de bana sarılmadı.

Ellerimdeki kanı görene kadar anlamamıştım. Annem asla geri gelmeyecekti ve hepsi benim hatamdı.

Bu odada çok zaman geçirmiştik çünkü kâbus gördüğümde beni rahatlatan Nikolai'ydi. Çoğu korkunçtu, annemin çığlıkları ve babamın ağlamalarıyla doluydu. Bazıları da tatlıydı, o lanet balonu almak için yukarı tırmanmasını istemedim, ama yine de yerde üşüdü. Ne yaparsam yapayım, asla uyanmadı.

Nikolai beni uyandıran, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen ve karanlıktan nefret ettiğim için ışığı hep açık tutan kişiydi.

Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama babamın yapamadığını o üstlenmişti.

Böyle güzel günlerde trajedilerin yaşanmasına izin verilmemeliydi. O an rüyalarımda tekrar tekrar oynadı. Sert eller, donuk bakışlar. Dışarının bu kadar güneşli olması zalimce geliyor.

Babam o sabahtan sonra bir hayalet gibi dolaştı, sanki biz orada yokmuşuz gibi boşluktan geçti. Anneme duyduğu aşk onu yıkmıştı.

Elimi Nikolai'nin masasının altına kaydırıyorum, ta ki anahtarın soğuk, sivri kenarı parmaklarıma değene kadar. *Buldum*. Anahtarı saklandığı yerden çıkarıp dolaba doğru ilerliyorum. Eskiden giydiği büyük boy kazaklar gitmiş, yerine şık pantolonlar ve düğmeli gömlekler gelmiş. Babam yapamadığında ailemize liderlik etmek için adım atmak zorunda kaldığı için suçluluk duygusu göğsümü çekiştiriyor.

Sertçe yutkunuyorum. Ne olursa olsun, bunu onun için yapacağım. Bu sefer, bizimle ilgilenen ben olacağım.

Anahtar kilitli çekmeceye kolayca giriyor ve çekmece gıcırdamadan açılıyor. Kalın kumaşı ovuştururken siyah bornoz ellerimde ağırlaşıyor. Omuzlarıma örttüğümde içimi küçük bir heyecan kaplıyor. Milyon yıl geçse de onu giymeyi beklemiyordum. Kardeşim bana ne kadar değer verirse versin, ona dokunmama asla izin verilmemişti. Kimse Lord of Saints'in işine karışamaz. Şu ana kadar.

Çekmecenin dibinde kadife bir kutu var. Altın mandal kolayca açılıyor ve ortaya kardeşimin bir Aziz olduğunu gösteren kızgın görünümlü gümüş bir kurt maskesi çıkıyor. Maskeyi kutusundan çıkarıp kömür karası kurdeleyi başımın arkasına sıkıca bağlarken parmaklarım titriyor, kukuletayı yüzümü gölgeleyip saçlarımı gizleyene kadar kaldırıyorum.

Yatak odasına geri dönüp boy aynasında kendime bakarken beklediğimden daha ağır geliyor. Ağabeyimin kıyafetleri içinde boğulan bir çocuğa benziyorum. İşte bu fikir gitti.

Hızlıca bir fotoğraf çekip Nikolai'ye gönderiyorum, o da saniyeler içinde cevap veriyor.

Gülünç görünüyorsun.

Ben: Ne demek istiyorsun? Erkeksi görüldüğümü sanıyordum.

Ne demek istediğimi anlatmak için alaycı bir eriyen surat emoji ekliyorum.

Nikolai: Dolabımın arkasında kurşun geçirmez yelek var. Altına giy.
Ağzım büzülüyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

Ben: Neden sende bu var?

Nikolai: Şu anda önemli değil. Zaten son zamanlarda işler duruldu.

O kadar kolay kurtulamayacaksın. Döndüğünde bu konu hakkında uzun uzun konuşacağız.

Dolaba doğru ilerlerken yazıyorum. Söylediği gibi, arkaya sıkışmış büyük bir taktik yelek var. Bornozdan sıyrılıp rafa asıyorum ve yeleği alıyorum. Ağırlığıyla kollarım düşüyor ve bunu bir süre giyeceğimi anlayınca yanaklarım şişiyor. Tanrı'ya şükür bale yaptığım yıllar beni bunun için eğitmiş. İyi durumdayım ve rahatsız olmaya alışkınım. Pointe ayakkabı giyebiliyorsam, bunu da giyebilirim.

Tek elle tutmak zor, bu yüzden kolumu önce bir taraftan, sonra diğer taraftan geçiriyorum. Malzeme sert, üzerimde kutu gibi bir şekil oluşturuyor. Bornozu üzerime geçiriyorum ve aynaya bakmak için geri dönüyorum. Kaşlarım havaya kalkıyor, neredeyse saç çizgimin yanına tünemiş maskeye ulaşacakken gümüş rengi aşağı doğru çekiyorum. Yelek omuzlarımın genişliğini iki katına çıkarmış, ince bedenimin yerine büyük, erkeksi bir beden koymuş. Boyum Nikolai kadar uzun değil, bu yüzden ayaklarımda gölleniyor ama yine de bunun içinde harika görünüyorum.

Kız olsaydım, benimle çıkardım.

Yüzümü gevşetip çenemi sıkarak yanaklarımın genişlemesini sağlıyorum ve ağabeyimi taklit etmeye çalışarak bir fotoğraf daha çekip ona gönderiyorum.

Nikolai: İyi.

Bir nefes çektim.

Ben: ama, bu nezaketten daha fazlasını hak ediyor.

Nikolai: Bu konuda hala mutlu değilim.

Ben: Daha iyi bir planın var mı?

Nikolai: Yakalanmayacağına söz ver.

Tedirginlik kemiklerime yerleşiyor. İkimiz de bu sözü veremeyeceğimi biliyoruz. Keşfedilme ihtimalim gerçekten var ama omurgamda gezinen korkunun bunu yapmama engel olmasına izin vermeyi reddediyorum. Derin nefes alıyorum ve kendime hatırlatıyorum. Bunlar sadece pelerin giymiş bir grup kendini beğenmiş zengin adam. Bunu kesinlikle yapabilirim. Onu çıkarıp odamdaki çekmeceye koyuyorum.

Öyle bir planım yok. Şimdi bana kasaya nasıl gireceğimi söyle.

Telefonu kapattığımda kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Bana doğal gelene kadar planımın üzerinden defalarca geçirtti. Hatta o kadar kötü bir harita çizdi ki neredeyse okunmuyordu.

Gözlerimin arkasında beynimi sarsan bir davul sesi var. Bu migreni engellememin tek yolu onu şimdi kesmek. O zaman bile, karanlıkta bir atış. Mutfak dolabından ağrı kesicileri alıyorum. Hapları boğazımdan aşağı indirirken su dilimin üzerinde serinliyor.

Tam bitirmek üzereydim ki kapı çaldı ve olduğum yerde donup kaldım, vücudum kaskatı kesildi. Kimseyi beklemiyordum ve ziyarete gelecek arkadaşlarım da yoktu. Bale stüdyosunda birlikte çalıştığım kadınlar bile nerede yaşadığımı bilmiyor.

Girişe doğru yürürken derimin altında bir karıncalanma hissediyorum. Dehşet mideme çarpıyor ve az önce içtiğim su yeniden yüzeye çıkma tehdidinde bulunana kadar dönüyor.

Geçen günkü iki Salvatore adamı kapıdaki cam panelden bana bakıyorlar.

"Kapıyı açın Bayan Volkov," diyor içlerinden biri. Tıknaz biri, yanındaki adamdan beş santim daha kısa. Kocaman kafası, sanki tepesine çok fazla darbe almış ve boynunu sıkıştırmış gibi doğrudan omuzlarının üzerine oturuyor.

Diğer adam onun tam tersi. Uzun boylu, geniş sırtlı ve vücuduyla uyumsuz görünen küçük bir kafası var, sanki parçaları değiştirilmiş bir oyuncak bebek gibi. Beni ürperten tekinsiz bir vadi görünümü var.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden buradasın? Hâlâ vaktimiz var." Kısa boylu adam gülümsüyor ama yanlış gülümsüyor. "Aklınıza bir fikir gelirse diye sizi periyodik olarak göreceğiz. Şimdi, kapını açmadan önce komşular meraklanır."

Bir ürpertiye bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben zaten sana para bulmaya çalışıyorum."

"Kardeşin orada mı?" diye soruyor uzun boylu adam, kalın Boston aksanıyla sesli harfleri değiştirerek.

Buz gibi karıncalanmalar kafa derimden yüzüme ve omuzlarıma doğru sanki üzerime su dökülmüş gibi yayılıyor. İçimden bir ses bu adamlara Nikolai'nin ortalıkta olmadığını söylemenin çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor. "Şu anda meşgul."

Başlarını hep birlikte eğiyorlar ve bakışları altında kıpırdamamak için ayaklarımı sabitlemek zorunda kalıyorum.

Uzun boylu adam ortağına kaşlarını kaldırıyor. "Ben ona inanmıyorum. Sen inanıyor musun?"

"Biraz bile değil," diye yanıtlıyor diğeri.

Kahretsin. Buraya zorla girmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermeden önce onları hemen buradan çıkarmalıyım. "Dinle, seni çok net duydum. Paranı alıyorum, o yüzden burada olman beni yavaşlatıyor."

"Doğruyu söylüyor olsan iyi edersin." Kısa boylu adam beni işaret ediyor, sonra çenesiyle ortağına dışarı çıkmasını işaret ediyor. "Seni kontrol etmek için geri geleceğiz."

"Buna gerek kalmayacak," diye acele ediyorum.

"Oh, ama Bayan Volkov, bu bizim için bir zevk. Salvatores'e borcunu ödemeyenlere ne olduğunu unutmanızı istemeyiz, değil mi? Tabii ödemeye sırtınızdan başlamayı tercih etmezseniz."

Ürperdim. "Sana parayı alacağımı söylemiştim."

"Akıllı kız." Adam daha sonra arkadaşını takip ederek karartılmış bir sedanın yolcu kapısına tırmanır.

Bacaklarım jöle gibi oldu ve kalbimin atışını sakinleştirmeye çalışırken destek için sırtımı duvara dayadım. Eğer daha önce kararlı değilsem, bu küçük ziyaret kesinlikle bir ateş yaktı. Eminim amaçları da tam olarak buydu.

Başımı alçıya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Umalım da iyi bir hırsız olayım.

Bölüm 7

Anastasia

Kalabalığın arasında ilerlerken sinirlerim geriliyor. Büyük balo salonu canlı renklerle canlanıyor, duvarlar yüksek tavana doğru uzanıyor gibi görünen karmaşık çiçek desenleriyle süslenmiş. Geçen her dakika, parfümün ince ipuçlarıyla karışan çiçek kokusu burnumu mide bulandırana kadar dolduruyor.

Nikolai: Otuz dakika içinde, Kasaya doğru gidin.

Yüzümdeki endişeyi göstermemeye dikkat ederek yavaşça nefes aldım. Tüm bunları planlarken harika bir fikir gibi görünüyordu ama şimdi her şeyi berbat etmek üzere olduğum için sonsuza dek korkuyorum.

Anastasia Volkov. *Hırsız.*

Bu görev için ne yazık ki yetersizim.

"Bayan, bir kadeh şampanya ister misiniz?" Sunucu on yedi yaşından büyük olamaz ve gözleri parlayarak etrafa bakmasına bakılırsa, muhtemelen bu tür bir etkinlikte ilk kez çalışıyor.

Güzel. Eğer işine bağlı değilse, belki onu kullanabilirim.

"Evet, lütfen." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve içimde toplayabildiğim tüm rahatlığı bu gülümsemeye aktarıyorum.

Yer değiştirdiğinde tepsi devriliyor ama toparlanıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Onu değerlendiriyorum. Topuklu ayakkabılarımın içinde benden daha kısa. Belki 1.80'dir? Aklımdaki şey için onun iri olmasına ihtiyacım olmaması iyi bir şey.

Eğildim ve nefesimin altında dedim ki, "Söyle bana. Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Kaskatı kesiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ağzı açılıp kapanıyor ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyor. "Tabii ki... tabii ki."

Elimi koluna koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Merak etme, bu bir numara değil."

"Elbette." Sesi bu kez net bir şekilde çıkıyor. Bu etkinliklerden birinde çalışabilmek için kesinlikle bir tür eğitimden geçmiş.

İç çektim. "Bu çok kötü oldu. Senden küçük bir iyilik isteyeceğim ama ne yazık ki bu işi kaybedeceksin."

"Bunda benim çıkarım ne?" diye soruyor, ilgilenerek.

Küçük çantamı kaldırıyorum, içindeki banknot yığınıını göstermek için tıklayarak açıyorum.

Burada çalışarak bir ayda kazandığından kesinlikle daha fazla.

Kaşları havaya kalktı ve gözleri yuvarlaklaştı.

Yaklaşıp fısıldıyorum: "Yarım saat içinde dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olacak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan başını sallıyor. "Evet, bunu yapabilirim... Yani, evet, çok isterim."

"Mükemmel. Şu kapının orada buluşalım, sana işaret vereyim de sıvışıp gideyim." Benim komplocu gülümsememe karşılık veriyor.

Tamam, bunu da hallettikten sonra, önümüzdeki yarım saati tur atarak ve benden beklenen tüm insanlarla konuşarak geçiriyorum. Geçen her saniye sinirlerim daha da geriliyor. Bu plan aklımı başımdan aldı ama şimdi geri adım atamam.

"Kardeşini görmedim," diye yumuşak, tanıdık bir ses geliyor ve en genç Everette'le yüzleşmek için dönüyorum.

Dudaklarımı birbirine

bastırıyorum. "Bash." "Stasia."

"Bana öyle deme."

"Prenses'i mi tercih edersin?"

Beni çok yakından izlerken avuçlarım terliyor. Dudakları dolgun ve onları ıslatan, dikiş boyunca ilerleyen dilinin hareketini izlemekten kendimi alamıyorum. Bash boğazını temizliyor ve bana kurt gibi sırıtıyor, bu da bana ne düşündüğümü tam olarak bildiğini söylüyor.

"Ne sormuştun?" Sesim gergin çıkıyor.

Başını yana eğiyor. "Kardeşin nerede diye sordum?"

Lanet olsun. Bunu neden düşünmedim ki? Kasa Dairesinde onun gibi davranacaksam, baloda hazır bulunmalı. Umutsuzca bir cevap bulmaya çalışırken kalp atışlarım hızlanıyor.

Son bir çabayla yalan söyledim. "O orada."

Bash kaşlarını kaldırıyor, sonra işaret ettiğim yöne dönüyor ve ses tonundaki şüpheyile "Öyle mi?" diye soruyor.

Neden bu kadar anlayışlı olmak zorunda? Neden budala erkek fahişe ününe yakışır şekilde yaşayamıyor?

"Belki de taşınmıştır. Buralarda bir yerdedir."

Kelimeyi *bir yerde* ağzından geçiriyor. "Seni bu etkinliklerden birinde ikinci kez tek başına yakalıyorum. Böyle yerlerde kapalı kapılar ardında neler olup bittiğine dair dersini almadın mı? Yoksa sana tekrar göstermemi ister misin?"

"Biliyorsunuz, bunları düşünmeniz uygunsuz düşüncelerinizi paylaşmanız gerektiği anlamına gelmez."

Eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve içime ürperti gönderiyor. "Uygunsuz mu? Siz benim uygunsuz düşüncelerimsiniz, Prenses."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve onun önümde diz çökmüş halinin görüntüleri her düşüncemi kaplıyor. Onun fetihlerinden biri olmak gibi tamamen aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Ne oynuyorsun?" Ben soruyorum.

"Henüz emin değilim ama sizinle oynamak çok eğlenceli."

Az önceki sunucu bana küçük bir el sallıyor. Bash ile çok fazla zaman harcadığım için içimden homurdanıyorum.

Gizli olmam gerekiyor. İhtiyacım olan son şey Lordlardan birinin dikkatini çekmek.

"Ben... Ben kardeşimi ," diye acele ediyorum ve gülümsemesi büyüyor.

"Kardeşini."

Neden onunla böyleyim? "Evet."

"*Kesinlikle* burada olan kardeşin."

"Evet."

"Uh-huh." Bash yolumdan çekildi. "Ne planladığınızdan emin değilim ama öğrenmek isterim."

Kahretsin. Neden o olmak zorunda? "Ben bir şey yapmıyorum." "Sen nasıl istersen, Prenses."

"Bana öyle deme."

"Pekala, Stasia."

"Adım Anastasia."

"Biliyorum. Bayan Anastasia Katrina Volkov. Kim olduğunuzun farkındayım."

Evet... sorun da bu. Çok farkındasın. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Pekâlâ o zaman. Lütfen bana Bayan Anastasia diye hitap edin."

Sırıtışı sinsiliğe dönüşüyor. "Bu bir emir mi?"

Garsonun bakışlarını yakaladım. Çılgınca bana bakıyor. Biri fark etmeden orada daha fazla kalamaz. Garsonlar odanın içinde dolaşmak için eğitilmişler.

"Eğer böyle istiyorsan. Benim gitmem gerek."

Bash kenara çekilir ve eğilir. Lanet yaylar!

"Seni daha sonra görmek için sabırsızlanıyorum. Stasia."

Elimden gelse yapmazdım. Ona dudak bükerek gülümsüyorum ve etrafından dolanarak zavallı gencin yanına gidiyorum.

Sunucuya parayı verip arkasına geçmeden önce Bash'in görüş alanından çıkmasını bekliyorum. Birkaç dakika içinde, dolu tepsisi devrildi ve bir kadının elbisesini ıslattı. Kadının çılgınlıkları beni odadan dışarı kadar takip etti.

Plan o kadar mükemmel işledi ki, ona bahşış vermenin bir yolunu bulmalıyım.

Bölüm 8

Bash

"ELBISEMI MAHVETMEYE NASIL CÜRET EDERSİN!" Bayan Winston'ın sesi tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşır. Yüzü, soluk mavi kumaşı çirkin, çürük bir renge dönüştüren şarap kadar kızarmıştır.

"Özür dilerim. Parasını ben ödeyeceğim." Kadın onu azarlarken sunucunun başı öne eğiktir.

Alay ediyor. "Bunun ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı? Tüm zavallı hayatın boyunca sahip olacağın her şeyden daha fazla."

Stasia'nın koridorda kaybolduğu yere bakıyorum, kızıl saçları tam da bu kadın hafifçe rahatsız edilmek yerine bıçaklanmış gibi çılglık atarken gözden kayboluyor.

Böyle insanlardan nefret ediyorum. Paralarının ve Azizler Tarikatı'ndaki konumlarının egolarını şişirmesine izin verenler, dünyanın onların altında olduğuna inanana kadar.

Bir eliyle zavallı sunucunun yakasını kavıyor, ben de diğer elimi tam o ileri savuracakken kavıyorum.

"Ona dokunmayın," diye bağırdım.

Gözleri yukarı fırlıyor ve kesin komutumla ağzı açık kalıyor. "Tabii ki. Asla yapmam."

Kaşlarımı kaldırıp kolunu bırakıyorum ve mendilimi dikkatlice açıyorum. Pahalı kumaş parçasını yere bırakmadan önce elimi sildiğimi gösteren bir gösteri yapıyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde, öfkesini bana yöneltti ve şüphesiz bana bağırarak için ağzını açtı. Kaçıp giden kız arkadaşımın zaten ilgilenmiyor olsaydım, bu kadının bana tükürmek üzere olduğu şeyi duymak eğlenceli olurdu.

Bunun ne kadar aptalca olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, kızı kolunu annesinin beline dolayarak onu sıkıca çekiştirir. "Çok özür dilerim. Annem kendini iyi hissetmiyor."

Bekliyorum, etrafımızdaki havanın soğumasına izin veriyorum, başımı hafifçe öne eğmeden önce hem annenin hem de kızın bakışlarını izliyorum. "Daha iyi hissediyorum."

"Teşekkür ederim. Onu hemen eve götüreceğim," diyor kızı ama ben onları o kadar kolay bırakmayacağım.

"Ona bir özür borçlu değil misin?" Sanki bir ışınlanma portalının belirip onu buradan alıp götürmesini diliyormuş gibi yere bakan garsona elimle işaret ediyorum.

"Özür dilemek mi?" Her iki kadın da sanki insani bir nezaket göstermek yerine su üzerinde yürümelerini istemişim gibi şok olmuş bir şekilde nefeslerini emiyor. Bununla birlikte, yaptığım şeyin yüzde yüz sunucunun yararı için olduğunu ve kendi eğlencem için olmadığını söyleyemem.

"Evet. Af dile," diye açıkça belirttim.

"Ama o sadece bir sunucu--" Kızı cümlesini bitirmeden hatasını fark eder. Ah...demek ki anne ve kız o kadar da farklı değiller.

Boğazını temizliyor. "Demek istediğim, elbiseyi mahvetti. Özür dilemesi gereken o değil mi?"

Hmmm. "Bu doğru..."

Kızın gözleri sanki bir şekilde kazanmış gibi parlıyor.

"Ama size birkaç kez söylediğini duydum. Bu yüzden üzgün olduğunuzu söyleme sırası sizde Bayan Winston."

Yaşlı kadının yanağında düşüncelerini ele veren bir kas kıpırtısı var. Muhtemelen yetişkin hayatında hiç kimseye pişmanlığını ifade etmemiştir. Özellikle de kendisinden aşağı gördüğü birine. Bu kendini beğenmişliği nereden aldıklarını hiç bilmiyorum çünkü kim olurlarsa olsunlar, Azizler Tarikatı'nın Lordlarının altındalar. Tüm gücü kaybedilebilecek bir seraptan ibaret.

Düşüncelerim belli oluyor olmalı çünkü yüzünden kan sızarken rengi soluyor.

"Ben... Ben özür dilerim. Sana bağırmanın doğru olmadığını biliyordum."

"Üzgün olmanız bir şey, ama bunun parayla daha iyi ifade edilebileceğini düşünmüyor musunuz?" Ben devam ederken garson geriliyor. Yere bakmaya devam etmesi akıllıca. Kadınlar sadece bana odaklanabildiği sürece

Yapabilecekleri hiçbir şey yok. "Senin çok şeyin var, onunsa çok az. Ne de olsa senin elbiselerinden biri... ne demiştin... ah, evet... onun tüm zavallı hayatından daha pahalı."

"Hayır-" Bayan Winston yine kendini toparlamaya çalışıyor, ama kızı daha hızlı davranıp çantasını açıyor. İçinde pek bir şey yok ama beklendiği gibi birkaç banknot saklamış. Aklından bozuk paradan başka bir şey geçmediğine şüphe yok.

"İşte, bu yeterli mi?" diye soruyor yavaşça ayağa kalkan sunucuya.

Kaşları sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi içeri ve yukarı çekilmiş. Robot gibi parayı eline alıyor ve alçak sesle selam veriyor. "Teşekkür ederim. Elbiseni mahvetmek istememiştim."

Kızı annesinin kolundan tutar ve onları daha fazla utandırmadan onu balo salonunun derinliklerine götürür. Yazık. Ben eğleniyordum.

"Um... efendim." Sunucu yayından kalktı ama hâlâ yere bakıyor. "Teşekkür ederim... Ben... hepsi bu. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Buraya bir daha gelme. için biçilmiş kaftan değilsin."

Yanıt olarak başını sallıyor ve cebinden cüzdanını çıkarıyor. Siyah deri, kapalı kalmak için zorlandığından şişkinleşiyor.

Onu ne kadar yakından izlediğimi fark etmeden çantayı çıkarırken başımı eğiyorum. Çantayı açıp içine birkaç bin dolar değerinde banknot sıkıştırdığını görünce kahkaha atıyorum.

"Böyle bir parayla neden buradasın ki?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve cüzdanını keskin bir tıkırtıyla kapatırken parmakları titriyor. Bana bakmadan şöyle diyor: "Bunlar sadece bu gecenin bahşişleri. Burada çok nazik insanlar var."

Kıkırdıyorum, ama merakımı kaldırabileceğinden daha fazla yakaladı. "Burada hayatını kurtaracak olsa bile sana bir şey verecek tek bir kişi bile yok. O yüzden neden en baştan başlayıp bunun gerçekte neyden kaynaklandığını açıklamıyorsun?"

İki kötüden hangisini seçeceğini ölçer gibi arkasından koridora ve tekrar bana bakarken hayalet gibi bembeyaz kesildi.

Neyin peşinde? Bu geceki olayları zihnimde geri sarıyorum. Winston'ların para vermesi. Garsonu taciz etmeleri... Garsonun içkileri üzerine dökmesi... Stasia... Stasia'nın kazanın karmaşası içinde gözden kaybolması. Sakın söyleme... "Bayan Volkov'la mı çalışıyorsun?"

"Ben... henüz herkesin adını bilmiyorum. Bu benim ilk günüm. Lütfen patronuma söylemeyin."

"Anastasia Volkov. Çarpıcı, mavi gözlü, kıvı saçlı..."

Gözleri tanıyarak genişler.

Yakaladım. Hayranlık arttıkça göğsümde sıcaklık kabarıyor. Şimdi ne planlıyor? "Demek Bayan Volkov'la çalışıyorsun."

"Hayır, efendim."

"Bana yalan söylediğin için kızardım ama Stasia'ya verdiğin söz tutmandan biraz etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Yine de senin için iyi bitmeyecek."

"Stasia?" diye tekrarlar garson. "Bekle, sen onunla konuşan adamsın. İkınız yakın mısınız?"

Gülümsememi yüzümden uzak tutma çabasıyla çenem kasılıyor. "Öyle de diyebilirsin."

"Sanırım sorun yok o zaman. Benden kısa bir dikkat dağıtma yapmamı istedi." "Neden?"

"Nereye gittiğini söylemedi. Sadece dikkat dağıtmak için bu saatte burada olmak istedi. Gizlice kaçtığını düşündüm."

Dilimi dişlerimin keskin kenarında gezdiriyorum. Başka biriyle buluşmak için buradan kaybolduğu düşüncesi içimde tedirgin edici bir his uyandırıyor. "Nereye gitti?"

"O sadece..." Sözleri kesilir ve bir adım geri atar ama kaçmayacak kadar akıllıdır. "O koridordan geçti. Tek bildiğim bu, yemin ederim."

Etrafindan dolaşıp Stasia'nın kaybolduğunu gördüğüm yere doğru ilerlediğimde açıklamasını bitirmemişti. Dikkatimin dağılmasına izin vererek ona çok uzun bir avans verdim. Gerçi şimdi ne yaptığını öğrenmeye daha da hevesliyim. Her neyse, can sıkıntısından daha fazlası. Bir şey planlamıyorsan garsona o kadar para rüşvet vermezsın. Kardeşlerime söylemeliyim ama bunu yapmayacağım. Onu kendi başıma yakalamak, onu çözen tek kişi olmak niyetindeyim. Şimdilik ona göz kulak olacağım. Bakalım ne tür bir belaya bulaşacak.

Koridor boş, bir uçtan diğer uca açık bir manzara var. Burada çıkış yok, sadece kullanmadıkları zaman sandalyeleri ve masaları sakladıkları odalar var. Koridorun sağ kanadının tamamını ararken adımlarım sessiz, halı tarafından boğuluyor. Beklediğim gibi, açtığım her oda dekorasyondan başka bir şey değil.

Telefonum çalışıyor.

Damon: Neredesin?

Hay sikeyim. Bu gece emir toplantımız olduğunu unutmuşum.

Bir-sekiz daire çizip koridordan aşağıya, Mahzen girişinin olduğu yere bakarken derimin altında bir elektrik uğultusu var. O kadar deli olmasına imkan yok, değil mi? Ağzımın kenarını ısıırıyorum. Tanrım, umarım öyledir.

Mesafeyi aştıkça adımlarım hızlanıyor, her adımda kalp atışlarım daha da hızlanıyor. Kasaya girmesi imkânsız, o halde ne yapmaya çalışıyor?

Girişten birkaç adım uzaklaşmışım ki sağımda teneke benzeri bir tıkırtı duydum ve açık gri depo kapısı açılarak Azizler Tarikatı'nın siyah kukuletasının altına gizlenmiş gümüş kurt maskeli bir yüz ortaya çıktı.

"Kimsin sen?"

Boğazlarını temizlerler, başları saygıyla öne eğiktir. "Volkov."

Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum. Bunca zamandır gerçekten burada mıydı? Stasia sadece kardeşiyle mi görüşmek istiyordu? Dikkat dağıtmak için para ödediğini öğrendiğimden beri omurgamda biriken gerilim dağılıyor. "Hasta mısın?"

Daha fazla boğaz temizleme. "Peki."

Koridorun diğer ucuna bakıyorum. "Kız kardeşin nerede?" Kaskatı kesiliyor, sanki olduğu yerde donmuş gibi.

"İyi akşamlar, Lordum." Yanımıza kapüşonlu bir figür daha geliyor, alçak sesle eğiliyor, ardından bir başkası ve bir başkası geliyor, ta ki şüphe çekmeden Volkov'u sorgulamaya devam etmem imkansız hale gelene kadar. Kardeşleri yakından izlemem gerekecek.

Ben izin verene kadar erkekler ayağa kalkamaz. İşte bu yüzden kardeşlerim ve ben farklı bir girişten giriyoruz. Hay sikeyim.

Burnumdan nefes alıp Anastasia'yla ilgili düşünceleri sonraya bırakıyorum ve sessizce dönüyorum. Lord'un girişi sadece birkaç adım ama onlardan kaçmak için yeterli. Bu Tarikat toplantılarıyla ilgili her şey bayatladı ama içimden bir ses bu gecenin farklı olacağını söylüyor.

"Hangi ?" İçeri girdiğimde Matthias soruyor, burada olduğum için benden daha mutlu görün

Omuz silkiyorum, hâlâ bu geceki olaylara odaklandığım için tam olarak anı yaşayamıyorum. "Dikkatim dağıldı."

Damon kafamın arkasına vuruyor. "Pekala, dikkatini dağıtma. Bu işi bitirmek istiyorum. Misty benim için bir sürprizi olduğunu söylüyor."

"Oh...ne tür bir sürpriz." Ben de ona şakacı bir atıyorum.
İkinci vuruşundan çabuk kurtuldum.

"Küçük kardeşim olabilirsin ama karım hakkında böyle düşündüğün için seni öldürmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Yüzümdeki gülümseme siliniyor. Keşke ona inanmasaydım, ama kesinlikle inanıyorum. Konu eşleri olduğunda iki kardeşime de bulaşmazdım. Onları suçlayabileceğimden değil. Biri kız kardeşlerimden birine bulaşsa ben de onlarla birlikte olurum.

"Hızlı olması gereken sensin. Bu lanet şeyleri yöneten sensin," diyor Matthias Damon'a.

Bu geceki olayları gözden geçirirken onları zar zor duyuyorum. Stasia, Kasa'ya girmeden önce kardeşini görmek için dikkat dağıtıcı bir ücret ödedi. Neden? Galadayken ona ne söyleyemezdi ki? Yoksa haklı mıydım? Başından beri oraya hiç girmemiş miydi? Başka bir şey daha var, aklımı kurcalayan. Her şeyi parça parça gözden geçirirken ulaşamayacağım bir şey. Kendime tekrar tekrar neden diye soruyorum. Neden onunla kendi başına konuşamadı? Neden yardıma ihtiyacı vardı?

Sanki kafamda bir düğmeye basılıyor ve düşüncelerim daha da hızlanıyor. Ya ben haklıysam ve o galada değilse? Tarikat toplantısından önce onunla konuşabilmek için dikkatini dağıtması mı gerekiyordu? Burada yakalanma riskini göze alacak kadar önemli ne olabilirdi? Cep telefonları mahzende çalışmıyor ama salonda gayet iyi çalışıyor. Hayır... Yanlış soruyu soruyorum. Neden bir şey yaptığını anlamak için yeterli bilgim yok.

Asıl soru şu... Nereye gitti?

Ckapt'ca 7

Anastasia

Dar taş merdivenlerden aşağı inerken kalbim göğsümde o kadar yüksek atıyor ki etrafımdaki adamların duymasından korkuyorum. Fısıltı halindeki sesleri boşlukta yankılanıyor ve çok sert nefeslerimin sesini bastırıyor. Spiral basamakları adım adım inerken arkamda, önümde ve yanımda siyah cüppeli bir figür var. Gümüş kurt maskeleri kimliklerini gizliyor ama hayatım boyunca duyduğum sesleri onları ele veriyor. Onlar rahat, onlar için sıradan bir gece, bense ayağımdaki ayakkabının üzerinde ölümün kıyısında sallanıyorum. İyi ki en kalın topuklularımı seçmişim, yoksa çoktan iki kez ölmüştüm.

Kalabalığı mağaramsı odaya kadar takip ederken ciğerlerim daralıyor. Şehrin en seçkin otellerinden birinin altında değil, bir yeraltı mezarlığında bulabileceğiniz bir şeyi andırıyor. Neden şaşırdığımdan emin değilim. Binanın orijinal Azizler Tarikatı toplanma alanının üzerine inşa edildiğini bilmiyorum değildim, ama bilmek ve görmek tamamen farklı iki şey.

Duvarlar fayans ve mermer karışımından oluşuyor ve alçak tavanı destekliyor. Tüm alan, çevreyi çevreleyen mumlarla aydınlatılıyor.

Biri sırtıma çarptığında hâlâ aval aval bakıyordum. "Acele et."

Nikolai'nin bana söylediği gibi sola doğru ilerliyorum, ama onun kaba el çizimi haritası beni hazırlamamıştı. erkekler yerlerini alırken çok gürültülüydü. Ailelerin reisleri, Tarikat'ın Azizleri, koridorun her iki yanında sıralanmış sandalyelerde yerlerini alıyorlar; bu sandalyeler, biri diğerlerinin biraz önünde olmak üzere dört sandalyenin bulunduğu bir diya açılıyor.

Kendi yerime ulaşana kadar Azizlerin yerlerini sayıyorum. Sertçe yutkunuyorum, olduğum yerde donuyorum. Burada bu kadar açıkta kalacağımı düşünmemiştim. Nedenini bilmiyorum ama

Loş bir ışıklandırma ve neredeyse ürkütücü bir atmosfer hayal etmiştim.

"Volkov. Ne yapıyorsun?" diye soruyor maskeli bir adam ailemin oturduğu koltuğun yanındaki koltuktan. İfadesini göremiyorum ama ses tonundan nasıl davrandığıma şaşırdığını anlamak çok kolay.

Kahretsin. Daha uzun durup göğsümü kabartmaya çalışıyorum. Gülünç hissettiriyor ama yakalanmaktan iyidir. Aile sandalyelerinin arkasına yerleşmiş Azizlerin ve onların ardından diz çökmüş Aziz olmayanların arasından geçmek zorundayım. Kimse bana doğru bakmıyor, hepsinin başı öne eğik. Kardeşim Azizler Tarikatı'nda her şeyin katı bir sıralama sistemi izlediğini zaten açıklamıştı ve ben de Lordların hemen altında, en yüksek rütbelilerden biriymişim gibi davranıyorum.

Oldukça basit bir hiyerarşi var. Everette kardeşlerden oluşan Lordlar'dan başlayarak, Damon en üst sırada yer alıyor. Onları her aileyi temsil eden Aziz, yani benim taklit ettiğim kişi takip ediyor ve sonra da Aziz Olmayanlar geliyor. Onların arkasında gümüş maskeleriyle kendilerini ele veren başka Azizler de var ama bulundukları konumdan liderlik rolünde olmadıkları anlaşılıyor. Alandaki tek maskesiz erkekler, en alt sırada, üye olmayı umut eden, akrabalarının getirmeyi umduğu küçük kardeşler ve yakın kuzenlerden oluşuyor.

Sessizlik içinde beklerken kalın siyah kumaşın gizlediği kırmızı boyalı tırnaklarımı karıştırıyorum. Arka taraftaki ahşap kapı açılıp üç kardeş ortaya çıkana kadar geçen her saniye hava daha da ağırlaşıyor. Azizler derin bir şekilde eğilerek ayağa kalkıyor ve ben de onları taklit ediyorum. Cazibeye karşı koyamayarak, gözlerimi açığa çıkaran ince yarıklardan yukarı bakıyorum. Lord olduklarını gösteren altın maskeleriyle bile onları duruşlarından ayırt etmek çok kolay.

Bash koridorda yürüyen ilk kişi ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. Her zamanki havası gitmiş, yerine sadece güce alışkın birinin sergileyebileceği bir soğukluk gelmişti. Kukuletası yüzünü gizliyor, maske sadece dudaklarını ortaya çıkarıyor. Köşesinde bir kıvrım yok, muzip tavrını ima eden hiçbir şey yok. Yapısına bu kadar aşina olmasaydım, daha önce konuştuğum kişiyle aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanırdım. Herkese gösterdiği adam bu, altındaki Azizlerden saygı bekleyen adam.

Hızını yavaşlatıp başını bana doğru çevirdiğinde nefesim kesiliyor ve koridordan aşağı inip merdivenleri tırmanarak üstümüzdeki yerini alana kadar da bırakmıyor.

Görünüşümü korumaya o kadar dalmışım ki, yanımdaki adam ayağa kalkıp odanın ortasına doğru yürüyene ve maskesizlerden biri onu takip edene kadar çevremden tamamen habersizim. Benim de ayağa kalkmam gerekebileceği fikri tüylerimi ürpertiyor. Lanet olsun. Ya benden konuşmamı isterlerse? Nikolai öne çağrılmakla ilgili hiçbir şey söylemedi ve eğer çağrılırsam, tamamen ölürüz.

Bir azizi taklit etmek sadece bir ceza değildir. Öleceğiz. En azından kardeşimin haberi yokmuş gibi davranabilirim. Gerçi onu tanıyorsam, beni kurtarmak için aptal gibi kendini ele verecektir.

İki adam Damon'ın önünde eğilip alçak sesle konuşarak masadan bir şey kaldırırsa kadar kalbim sakinleşmiyor. Bıçağın parıltısı ve Unsainted'in avucundan damlayan kırmızı sıvı karşısında ağzım kuruyor.

Aziz olarak yemin ettiği tören bu olmalı.

Isı başımın yan yakıyor ve sesin geldiği yöne bakabilmek için dikkatlice yer değiştiriyorum. Bash'in bana baktığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, boynu sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi eğik. Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve sanki yer dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi davranıyorum. Saçımı ve yüzümü örten kumaş onun delici bakışları altında transparan gibi geliyor ve elimi dikkatlice kaldırıp yüzümün üzerinden aşağıya çekiyorum.

Tören bitene, çevredeki kalabalığın yerlerinden kalkmasına kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Avuçlarım terliyor ve kalbim göğüs kafesimi kıracaktı gibi hissediyorum. Yapmak istediğim son şey kasayı karıştırmak. Burnumdan nefes alıyorum ve sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç. Nefes veriyorum. Bir. İki. İki. Üç, ben biraz sakinleşene kadar.

Her şeyi bu yüzden riske attım. Şimdi pes edemem. Salvatoreler ensemdeyken olmaz

Adamların hepsi ayakta, vücutları arkaya doğru gizlenmem için mükemmel bir siper oluşturuyor, kendimi duvara yakın bir yere sıkıştırıyordum. Sarhoş, azgın Bash burada birden fazla oda olduğu gerçeğini ağzından kaçırdı. Tek yapmam gereken onları bulmak. Burası daha karanlık, ışıklar benden uzağa dönük ve kendimi odanın uzunluğunda kaybolmaya bırakıyorum. Sonuna kadar takip ederken parmaklarım dokulu duvara sürtünüyor. Koridordaki hava bayat, oyuk odadan daha sıcak. Daha derine attığım her adımda sıcaklık artıyor. Islak avuç içlerimi bornozuma silerken sıcakla hiçbir ilgim yok.

Kaslarım omuzlarım ağrıyana kadar geriliyor. Burada geçirdiğim her saniye beni yakalanmaya daha da yaklaştırıyor. İlerideki bir odadan loş bir ışık geliyor ve adımlarım duraksıyor. İşte bu yüzden buradayım.

Başım baygınlık hissedene kadar nefes almadığımı fark etmiyorum.

Kendimi içeride olacaklara zihinsel olarak hazırlarken duraklıyorum, ayaklarım olduğum yerde donup kalıyor. Aklıma gelen milyonlarca bahaneden hiçbiri buradaki varlığımı açıklayacak kadar inandırıcı değil. Ağzımdan çıkacak tek bir kelimenin, söylediğim kişi olmadığımı ele vereceğinden bahsetmiyorum bile.

Aklıma gelen her tanrıya dua ederek odaya giriyorum. Burada yalnız olduğumu görünce omuzlarım öne doğru çöküyor. Bunun hayatımdan yıllar götürdüğüne eminim.

Kitaplarla kaplı raflar duvarları kaplıyor ve tavana kadar uzanıyor. Mekân üç alevli tek bir şamdanla aydınlatılıyor. Ürkütücü bir sessizlik var. Diğer odadan gelen sesleri duyamayacak kadar uzakta olmamalıyız. Attığım her adımda hava daha da yoğunlaşıyor, ta ki nefes almak zorlaşana kadar. Eski sayfalarındaki kir ve misk gibi kokuyor. Daha önce söylediklerimi unutun. Bu bir korku filminden fırlamış bir şey ve ben de tuzağa düşen aptal bir kızım.

Ortada tek bir masa var ve yaklaştığımda içimi bir heyecan kaplıyor. Ortada kadife kaplı cam bir kutu ve içinde duran taç var. Vay anasını. "Onu buldum."

Açmaya çalışırken parmaklarım titriyor ama kapak açılmıyor. Onu yerinde tutan bir çeşit kilit var. Daha yakına eğilip üzerini kaplayan tozu fırçalıyorum ve manuel bir numaratör ortaya çıkıyor. Her şeyi kavrarken ayaklarımın üzerinde kayıyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Sayısız sayı kombinasyonu var; hepsini denemek dakikalar değil haftalar alır. Masadan pirinç bir mumluk kaldırıyorum ve camı bornozumla örtüyorum, bunun sesi azaltmaya yeteceğini umuyorum. Bu odanın tüm gürültüleri susturuyor gibi görünmesi artık ürkütücü değil ve benim tek kurtarıcı lütfuma dönüştü. Elimdeki ağır yükü dengeleyerek yukarı kaldırıyorum. Sadece tek bir şansım olacak.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Dönüyorum, şokun yerini hızla göğsümde seken korku alıyor ve doğrudan Bash'in gülümseyen yüzüne bakıyorum.

Bölüm 10

Bash

BURADA NEYİMİZ VAR? Azizlerin kapüşonundan görünen kırmızı iplikçik onun Volkov olduğunu anlamamı sağlıyor ama bu gece onda bir gariplik vardı. Dikkatimi çeken ve merakımı uyandıran bir şey. Neden bir adamla bu kadar ilgileniyorum ki? Şimdi, kız kardeşi... Her düşüncemi tüketiyor.

burada, beklediğim en son yerde ilgimi çekiyor. Kasanın der, bir mücevher kutusuna girmeye çalışıyor. Yavaş ve acımasız bir ölümü göze alıyor. Kimse Azizler Tarikatı'na bulaşamaz. Alarmları çalmalıyım ama giderek artan merakım beni yeniyor. Yerinde donup kalmış, başı öne eğik, ben yaklaşırken eli hâlâ şamdanı tutuyor. Saldırısından kaçınmak için kendimi destekliyorum, ama sanki far ışığına tutulmuş bir geyik gibi yerinden kıpırdamıyor. O kadar yakınım ki hızlı nefes alış verişleriyle göğsünün inip kalktığını görebiliyorum ve ayakkabılarım cübbesinin eteğini sıyrana kadar yaklaşmayı bırakmıyorum.

Sırtımın alt kısmından başlayıp omurgama doğru ilerleyen bir karıncalanma hissi var. Elim kaldırıp kapüşonu yavaşça geriye doğru iterek gümüş maskeyi kaldırdığımda sıkıcılığı bir heyecan kırıyor.

Kalbim göğsümde duruyor, sonra Anastasia Volkov'u görünce öne fırlıyor. Bakın burada neyimiz varmış. Büyülenmiş bir halde ileriye doğru yürüyorum, geniş mavi gözleriyle bana bakarken ona doğru yaklaşıyorum.

Anastasia tökezleyerek masalara çarpıyor ve kollarını morartacak kadar sıkı kavrayarak kaçmasını engelliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Tıslıyorum. Onu sarsarken kollarım titriyor. Merak, tam olarak neyi riske attığının ağırlığı altında kayboluyor. "Delirdin mi sen?"

"Ben... Ben açıklayabilirim." Gözlerinin akı irislerinin etrafından görünüyor ve beni izlerken dişleri birbirine çarpıyor.

"Öyle mi? Denemek ister misin?" Bana bakarken, ağzını açıp kapatırken, dolgun dudaklarından hiçbir kelime çıkmazken çenemi sıkmaktan ağrıyor.

"Siktir, Stasia." Korkunun acı tadı ağzımı dolduruyor. Onu buradan çıkarmalıyım. Sonra, onu anlamaya yönelik saplantılı ihtiyacıma teslim olabilirim. Onun hakkında her şeyi öğrenene kadar onu parçalara ayırabilirim.

Önce buradan defolup gitmesi gerekiyor.

Onu kolundan tutup odadan dışarı sürüklemeye hazırlanırken köşeden bir adam döndü. İçgüdüsel olarak kendimi onunla Stasia'nın arasına yerleştiriyorum, vücudunu örtüyorum ve adamın onu görmesini engelliyorum. Maskesizdi. Savunmasız. Basit bir bakış onu ele verir.

Kalbim göğsümde sekiyor, kanım kulaklarımda zonkluyor. Normalde ailem için ayrılmış bir korumacılık devreye giriyor. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ve ağzımı onunkine çarparak itiraz seslerini yutuyorum. Lekesiz'in burada olmak istediğine inanması gerekiyor. Onu sertçe kitap raflarına doğru itiyorum, ağzını yutarken onu tamamen saklıyorum. Dokunuşuma karşı savaşıyor, kurtulmak için çabalıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dilini emiyorum ve kollarımda yumuşayıp bana teslim olduğunda sikim sertleşiyor. Parmakları bornozumun altından belimi kavırıyor ve tırnakları tenime batıyor ama beni itmiyor. Kesik kesik soluğundan ve ölümüne sarılışından dehşete kapıldığı belli oluyor ve onu rahatlatma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi söylemek için.

Ama önce bu pislikten kurtulmalıyım.

En azından onun bir Unsainted olması bunu kolaylaştırıyor.

Yüzünü örten kapüşonunu kaldırıyorum ve onu teşhir etmemeye dikkat ederek dönüyorum. "Defol git buradan."

"Sen... buraya bir kız getiremezsin," diye kekeliyor. "Tanrı'ya söyleyeceğim."

Altın maskemi kaldırıyorum ve yüzü solgunlaşıyor. "Devam et ve söyle bana."

Bakışlarım ona daralıyor, tartışmaya cesaret ediyor ve köşede kaybolana kadar gözümü ayırmıyorum. Kahretsin, sorun çıkaracak. Damon'ın bunu öğrendiğinde vereceği dersi dört gözle beklemiyorum. Ama siktir et, o buna değer.

Stasia elimde titriyor ve ben de geri çekilip onu inceliyorum. Donup kalmıştı ve gözlerinde içimi düğümleyen, ağzımı ekşi bir tatla dolduran bir korku parıltısı vardı. Kulağına mırıldanmak için eğildim.

"Kaç, küçük hırsız. Gitmene izin veremem."

Hiç tereddüt etmiyor, onu bıraktığım oradan kaçıyor.

Rus prensesin peşinden gitmeden önce birkaç saniye bekliyorum. Kaçmasına izin veremeyeceğim kadar baştan çıkarıcı.

Bölüm 11

Bash

Kazmam mükemmel yeri bulduğunda keskin bir tıkırtı oluyor ve ön kapısı açılıyor. Stasia ile konuşmam gerekecek. Buraya girmek çok kolaydı. Tek yapmam gereken onu evine kadar takip etmektir.

Evi, aziz ailelerden biri için beklediğim gibi. Çok katlı, zengin koyu ahşap döşemeler ve kristal avizeler. Koridorun aşağısından su sesi geliyor ve aradığım şeyi bulana kadar onu takip ediyorum. Stasia'nın odası kadınsılığın vücut bulmuş hali. Pastel örtüler, beyaz panelli duvarlar ve kalın perdeli pencereler. Uzak taraftaki kapının altından buhar çıkıyor ve suyun vücuduna nasıl sıçradığını duyabiliyorum. Aletim öpüşmemizden dolayı hâlâ ağrıyor ama içeri girip onu yere , vücudumun bana yalvardığı gibi çıplak tenini yalama dürtüsüne direniyorum. Ona ne kadar iyi bir çocuk olduğumu göstermeliyim. Ona karşı ne kadar sabırlı olduğumu.

Odanın derinliklerine doğru ilerliyorum, parmağımı onun karmaşık bir pozda çekilmiş bir resminin bulunduğu altın çerçevenin üzerinde kaydırıyorum. Çok uzaktan çekilmiş ve etrafındaki ışıkları ve sahneyi zar zor seçebiliyorum. Bacağı başının üzerinde duruyor ve o esnek vücuda yapabileceğim her şeyin hayali bu gece peşimi bırakmayacak. Belki de ona tüm yaramaz düşüncelerimin ondan ibaret olduğunu söylemeliyim.

Başlığını çıkardığım anda ona aşık oldum ve o şaşırtıcı mavi gözler bana baktı. Nasıl aşık olmayabilirdim ki?

Kardeşi gibi davranmış, en gizli topluluklardan birine gizlice girmiş ve kimse fark etmeden ön sırada ve ortada oturmuştu. Sadece bu cüret bile beni zorladı. Sonra onu Tarikat'tan çılmaya çalışırken bulmak? Ben gidiciyim.

Duşı kapatırken bir gıcırta duyulur ve oda sessizleşir. Hay sikeyim. Bu kadar uzun kalmamam gerekiyordu. Kasada olanlardan sonra onu kontrol etmek istemiştim. Bundan sonra ona çok daha fazla dikkat edeceğim. Bunu bekleyecek ama muhtemelen onu takip etmemin nedeninin o taçla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin dikkatimi nasıl çaldığıyla ilgili olduğunu beklemeyecek. Onunla ilgili her detayı bilmek için can atıyorum. Aklının nasıl çalıştığını, motivasyonlarının ne olduğunu. Kahretsin, tadı nasıl. Eğer o pislik olmasaydı, onu o masaya yatırır ve adımı haykırana kadar yerdim.

Açık dolap kapısının arkasına geçip kendimi kapıyla duvar arasına gizliyorum ve onu bekliyorum.

Beni fazla bekletmiyor, pelüş beyaz bir bornozla çıkıyor, saçları omuzlarında ıslak. Yatağa uzanıp çekmecedan bir şey almak için benden en uzak tarafa eğildiğinde bir iniltiyi ısıyorum. Bornozu kalçalarına kadar inmiş, kıcını tam olarak görmeme sadece birkaç santim kalmıştı. O kumaşın biraz daha yukarı çıkması için hangi tanrıya dua etmem gerektiğinden emin değilim.

Stasia sırt üstü dönüyor ve işte o zaman teninin pembeleştiğini görüyorum. Bornozunun bağını çekip serbest bırakırken göğsü hızla inip kalkıyor. Kumaş yana düşüp narin vücudunun her santimini ortaya çıkardığında parmak eklemlerimi ısıyorum. Kusursuz, üzerinde tek bir iz bile yok ve bu onu daha da çok sahiplenmek istememe neden oluyor. Onu emmemden kaynaklanan küçük çürük izleriyle kaplandığında çok güzel görünecek.

Pembe vibratörden yumuşak bir vızıltı geliyor. Elini göbeğine doğru kaydırmasını izlerken kalp atış hızım iki katına çıkıyor. Kalçaları yataktan kalkıyor ve oyuncacı klitorisine bastırırken başı yastığa düşüyor. Siktir. Göğsünde bir kızarıklık pembeleşirken tatlı inlemeleri sikimi taş gibi sertleştiriyor. Meme uçlarının keskin tepelere dönüşmesi ağzımı sulandırıyor, ağzım için ölüyor.

Parmaklarını bastırmak için oyuncacı avucunun altında hareket ettirdiğinde şehvet beni sarsıyor. Bu açıdan, orgazmını inşa ederken yavaşça içeri ve dışarı sallayarak ona daldıklarını görebiliyorum. O kadar ıslak ki, berrak sıvı kalçalarını kaplıyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve başımın duvara yaslayıp kirpiklerimin arasından onu izliyorum ve pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Karşı koymak için bir aziz olmam gerekir ve ben hiçbir zaman iyi bir adam olmadım. Şimdi kesinlikle denemeyeceğim. Sikim öne doğru fırladı.

boxerımın sınırları. Kırmızı ve öfkeli, kendini onun içine gömme ihtiyacıyla titreşiyor. Başparmağımı ucundan damlayan prekumun üzerinde kaydırıyorum ve şaftı yumruklarken elimi yağlamak için kullanıyorum.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, parmaklarıyla aynı tempoda kendimi okşuyorum, kullanmaktan hoşlandığı şeyleri daha sonrası için saklıyorum. Çünkü sonrası olacak. Henüz farkına varmadı ama bu kız benim olacak.

Tıpkı kardeşlerime benzediğim düşüncesini görmezden geliyorum, dişlerinin alt dudağına girme şekli dikkatimi dağıtıyor. Kızın hızı arttıkça, ağzından küçük iniltiiler çıktıkça kavramam sıkılaşıyor ve taşaklarım geriliyor. Kızım çok yakın ve ben de tam yanındayım.

Gömleğimi elimin üzerine indirip onu örtüyorum. Kalçalarım öne doğru sallanıyor, yumruğum tek başına yeterli değil, onun yerine güzel pembe amının etrafına sarıldığını hayal ediyorum.

Karıncalanmalar omurgamı sarıyor ve kendimi boşalmaktan alıkoymak için kaslarımı sıkma zorunda kalıyorum, onunla aynı anda boşalmak istiyorum.

Dizlerini daha da açarak bana mükemmel bir görüntü verdi. Kalçaları titriyor, topukları yatağı kazıyor. Ne düşündüğünü bilmek için adam öldürürüm.

Ucumu sıkıp iniltimi bastırıyorum. Burada olduğumu bilmesini isteyen yanıım, onun çözüldüğünü görme arzusu tarafından bastırılıyor.

Anlamını kelimeler mırıldanıyor. Tekrar ve tekrar. Onları yemek için can atıyorum, ağzımı onunkine bastırmak için.

Baş geriye doğru eğildi, göğsü havaya kalktı, tüm vücudu serbest bırakılmasıyla titredi. Çılgılık atmasını bekliyordum ama kendimi dudaklarından çıkacaklara asla hazırlayamazdım.

"Bash. Becer beni, Bash."

"Kahretsin," diye tıslıyorum nefesimin altında, ucumdan fişkırıran döl karnımı ve gömleğimin alt tarafını kaplıyor. Zevk beni ele geçirirken kaslarım seğiriyor. Zihnim bulanık, ama elini yüzüne vurmada önce birkaç saniye boyunca gözlerini kapatarak yatağı uzanırken başka tarafa bakmıyorum.

"Bu da neydi böyle?" İnliyor, hayal ettiğı için kendine bok atıyor Ben.

Öpücüğümüzün onu da benim kadar etkilediğini bilmek güzel. Ben, adıma, her saniyesine bayıldım.

Oyuncağını çekmeceye atıyor ve başını örterek kırmızı yanaklarını battaniyenin altına gizliyor.

Yerleşmesi uzun sürmüyor, nefesinin yumuşak ve eşit sesi odayı dolduruyor.

Saklandığım yerden çıkıp yere uzanarak pembe dantel külotunu yerden almadan önce on beş dakika geçti. Saten kumaşla dölleriimi temizledikten sonra cebime gömüp pantolonumu düzeltiyorum.

Kafam biraz daha net. Kızımın neyin peşinde olduğuna dair bana ipucu verebilecek herhangi bir şey için alanı tarıyorum. Bir yanımda istediği yaramazlığı yapmasına izin vermek istiyor ama diğer yanımda Mahzen'e girmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. Onu bulan başka biri olsaydı, onun için dışarı çıkmak diye bir şey olmazdı.

Damon bile bunu atlatamazdı. Telefonu komodinin üzerinde takılıydı ve bu benim en iyi şansımdı. Yorganı yavaşça geri çekip çıplak tenini santim santim ortaya çıkarıyorum. Meme uçları görüldüğünde bana doğru yuvarlanıyor. Dilim dudaklarımı ıslatıyor, günaha teslim oluyorum, ağzım pembe tepesinin üzerinde gezinene kadar alçalıyorum, sıcak nefesim sertleşene kadar üzerinde dolaşıyor. Kahretsin, dişleriimi ona geçirmek istiyorum.

Bunun yerine geri çekilip nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Yüzünü tarıyorum, telefonunun kilidini açıyorum ve uygulamalar arasında geziniyorum. Kardeşiyle mesaj dizisi en üstte. Rus ailesinden, kardeşinin onu nasıl terk edemeyeceğinden ve o taca çok ihtiyacı olduğundan bahsediyor. Bu bilgiyi korumalıydı çünkü benim ele geçirmeme izin vermesi ölümcül bir hataydı. Şimdi, ona istediğimi yaptırmak için ihtiyacım olan tüm kozlara sahibim.

İstediğim şeyin benimle oynaması olması onun için iyi bir şey. Neyin peşinde olduğunu görmemi sağlayacaksa, görevinde ona yardım etmeye çok istekliyim. Bu aynı zamanda onu korumamı da sağlayacak. Ne kadar ilgi çekici olursa olsun, aynı zamanda çok pervasız. Çaresizliğin neden olduğu başka bir şey.

Kendime mesaj atıp kanıtları silmeden önce daha sonra incelemek üzere birkaç ekran görüntüsü alıyorum. Numaramı tuşlarken dişlerim sırtışıımı ısıyor.

İsmi duyunca içimde bir memnuniyet uyandı. *Müstakbel kocam.*

Telefonunu tekrar takıp bulduğum yere geri koyuyorum. Henüz buraya girdiğimi bilmiyor olmalı.

Kapısını dikkatlice kapatarak mutfığa doğru ilerliyorum. Açık meşe dolaplar ve mermer tezgahlar duvarları süslüyor. Musluğu açıp ellerimi yıkarken bir yandan da alanı inceliyorum. Sol tarafımda meyve yerine postayla dolu bir kase var ve bir zarfı çeviriyorum. Bu bir elektrik faturası. Bir sonrakine ve bir geçiyorum, her mektup

başka bir fatura. Sonuncusunun üzerinde kırmızı "*Gecikmiş*" damgası var. Omuzlarımın arasında gerginlik oluşuyor ve üst dişlerimi emerek yerinde olmayan başka bir şey olup olmadığını araştırıyorum. Buzdolabını açana kadar ciddiyet beni vurmuyor. Raflar bomboş.

Hiç mantıklı değil. Böyle bir ailenin hizmetçisi olmalı. Buzdolabı yiyeceklerle dolu olmalı. Hazır yemeklerle dolu olmalı. Sadece ortada duran yalnız bir paket servis kabı var. Her şeyi çözmeye çalışırken yüzüklerim paslanmaz sapa takılıyor ama kızım gittikçe daha da gizemli bir hal alıyor.

Emin olduğum bir şey var. Bunu öğreneceğim.

Telefonumu kapıp Matthias'a mesaj atıyorum. Everette'in en büyük ikinci kardeşi olarak ailemizin güvenlik rolünü o üstlendi. Konu bu tür şeylere geldiğinde en iyi bağlantıları olan kişi o.

Ben: Matthias. Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Saat sabahın ikisi. Ölüyor olsan iyi edersin.

yapma. İkimiz de cenazemde ağlayacağımızı biliyoruz. Matthias: Eve'i uyandırdın, bu konuda o kadar emin olma.

Ben: Kahretsin. Üzgünüm

dostum. Matthias: et.

Acilen kameraya ihtiyacım var. 3500 metrekairelik bir evi

kapsayacak kadar mı? Ben: Ne yapmaya çalışıyorsun, alamıyormuş gibi mi davranıyorsun?

Matthias: Hayır, bana nedenini söylemeni

bekliyorum. Ben: Damon'a nedenini sordun mu?

Matthias: Bu bir kız hakkında

mı? Ben: ...

Bana adresi gönder. Bir saat içinde orada olurum.

Bölüm 12

Anastasia

MUTFAK ADASI'nın mermeri yanağımda serinliyor. Kendimi yatağımdan sürüklemeyi başardım, ancak taburenin üzerine yığıldım. Kesinlikle, inkar edilemez bir şekilde boku yemiş durumdayım. Ne kadar kötü batırdığımın ağır bir yükü omuzlarıma çöküyor. Sadece yakalanmakla kalmadım, aynı zamanda lanet olası bir Lord tarafından yakalandım. Tek kurtarıcı lütuf Bash olması. Bu da iki ucu keskin bir kılıç. Aynaya hızlıca bir göz attığımda, dün gece beni öptüğü için hâlâ şiş olan dudaklarımı gördüm. Birine hem bu kadar minnettar hem de bu kadar kızgın olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Daha da kötüsü Nikolai'ye söylememin hiçbir yolu yok. Eve geldiğimde ona kısa bir mesaj gönderdim, her şeyin yolunda olduğu yalanını söyledim ve hiçbir sorun yaşamadan sağ salim eve döndüm.

Ancak ortada çok büyük, çok riskli ve çok sıcak bir mesele vardı.

Sadece yakalanmakla kalmadım, onu öptüm de. Onu o kadar uzun süre öptüm ki nefes almayı unuttum. Kim olduğumu unuttum. Bir aptal gibi, onun beni ele geçirmesine izin verdim ve beynim zayıfladı.

Eve döndüğümde olanları anlatmaya başlamayayım bile.

Bir ürperti boynumdan aşağı iniyor, saçlarımı kaldırıyor. O pislik beni tahrik etmiyor. Başımı kaldırıyorum ama sert bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine düşürüp yüzümü buruşturuyorum.

Telefonum bu sabah beşinci kez çalıyor ama açmaya cesaret edemiyorum. Hayatımı kurtarmak için Nikolai'den bir yalan saklayamayacağımı bildiğim halde. En iyi şansım onu görmezden gelmek.

Tekrar titreşiyor ve sonunda elime alıyorum, mesajlaşma uygulamasını açmadan önce Yoksay düğmesine basıyorum. Eğer hemen cevap vermezsem, bir şeyler yapacaktı.

Aptalca. Kaçıp buraya gelmeye çalıştığını düşünemiyorum. Başarılı olsun ya da olmasın, bu kötü bir plan.

Ben: Üzgünüm. Meşgulüm. Sonra konuşabilir miyiz? Nikolai: Mümkün değil.

Sertçe yutkunuyorum ve olası cevaplarımı gözden geçiriyorum. Ona gerçeği ama işleri fazla karmaşıkleştirmedığımdan da emin olmalıyım. Mümkün olduğunca gerçeğe yakın tutmak en iyisi.

Ben: Tacı odalardan birinde buldum. Ne yazık ki kilitli ve alarmlıydı, bu yüzden onu alamadım.

Nikolai: Sikeyim.

Ben: Merak etme. Bir planım var.

Tam olarak değil, ama yapacağım.

Nikolai: Bu ses neden hoşuma gitmiyor?

Çünkü sen aşırı koruyucusun. Bununla ilgileneceğim konusunda anlaşmıştık.

Bir kez olsun bana güven.

bir parça suçluluk duygusu kemiriyor. Bu konuşma bile onun güvenini kırıyor. Sadece başarmak zorundayım. O lanet tacı elime aldıktan sonra bunların hiçbir önemi .

Saate baktım. Kahretsin, geç kalacağım.

Dersim var. Sana sonra mesaj atarım. İyi edersin.

Uber'den indim, hâlâ paramı ödeyemeyecek kadar meteliksiz olmadığım için mutluydum. İlk gidenler kişisel güvenliğim ve şoförüm oldu. Bana zarar vermek isteyecek tek kişilerin zaten beni dizlerimin üzerinde süründürecek kadar koz sahibi olmaları, ne kadar anlamsız olduklarını gösteriyor. Kimse zor durumdaki bir aileyi umursamaz. Azizlerden biri bile.

Girişte zaten birkaç kız sıraya dizilmiş, hepsi de kabarık tütülerle uyumlu soluk pembe dans mayoları giyiyor.

"Bayan Ana!" Kapıya en yakın olan bana doğru koşuyor, sırtıyor, ağzının iki yanında birbirinin eşi iki gamze var. Onu kucaklamak için çekiyorum ve hemen altı çift minik kol tarafından sarılıyorum.

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor, kaslarımdaki gerginlik çoktan dağılıyor. "Tamam, tamam. Heyecanlı olduğumu biliyorum."

Anahtar kolayca dönüyor ve büyük cam kapıyı çekerek açıyorum, böylece genç dansçılar sıraya dizilmiş ördekler gibi teker teker içeri giriyorlar. Stüdyo genişliğinden daha uzun. Burayı önceki giyim mağazasından devşirdim. Duvarlar aynalarla kaplı, cilalı ahşap dans barları var.

Her şeyin tanıdık olması beni rahat rutinime alıştırıyor. Kızların hepsi heyecanla bana dönüyor, bugün onlara öğreteceğim şeye hazırlar. Onlar için zihnimi boşaltmalıyım. Hayatımın dönüştüğü felaketin onların eğlencesine engel olmasına izin veremem. Ellerimi çırpıyorum ve onlara en parlak gülümsememi veriyorum. "Pekâlâ, herkes pozisyonunu alsın."

Bölüm 13

Bash

Stasia'nın kapısı açılıp dışarı çıktığını haber verdiğinde telefonum çalıyor. Evinin önündeki kaldırıma adım atışını izliyorum. Canlı saçlarını şık bir topuz yapmış, bol siyah bir pantolon ve büyük boy bir erkek kapüşonlu sweatshirt giymiş. Üzerindeki çıkarıp kendiminkiyle değiştiresim geliyor. O bir Uber'in arkasına tırmanırken yumruklarım direksiyonu sıkıyor. Şoförü hangi cehennemde? Onun hakkında cevaptan çok sorum var.

Şimdiden beni etkisi altına almış durumda ve daha öğlen bile olmadı. Uber şehrin derinliklerine doğru ilerlerken birkaç araba boyu arkasından takip ediyorum. Caddelerin her iki tarafı da mağazalarla kaplı, alışveriş yapan kadınlar ve ellerinde poşetler taşıyan aileler var. Camlı bir vitrine yanaştıklarında paralel park ediyorum, birkaç çocuk kadının inmesini bekliyor. Çok sevimliler, altı yaşından büyük olamazlar ve Stasia'ya doğru koşup neredeyse onu kucaklıyorlar. Gülümsemesi o kadar parlak ki hava ciğerlerime doluyor ve onun bana böyle gülümsemesine ihtiyaç duyuyorum. Sadece bana yakın olduğu için gözlerinin sevinçle parladığını görmek. Bu gerçekleşene kadar önümde uzun bir yol var ama bunu gerçeğe dönüştürmeye her zamankinden daha kararlıyım.

Çocuklar bale üniformaları giymişler ve sınıfa teker teker girerken neredeyse zıplıyorlar. Stasia kapıyı arkasından kapatır kapatmaz aileleri dağılıyor. Yaklaşırken bir sigara yakıyorum, varlığını bir tabelanın arkasına gizlemeye dikkat ediyorum. Şeffaf cam bana içeride olup bitenleri mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyor. Kızlar barlarda poz veriyor, yüzlerinde geniş gülümsemeler var. Stasia her alkışladığında, ayaklarının üzerinde sallanarak yeni bir pozisyona geçiyorlar. Yaşadıkları tüm eğlenceye rağmen ciddi görünüyorlar,

Stasia onlara baskı yapmasa bile mükemmele ulaşmaya kararlı. O, motivasyonun farklı şekillerde ortaya çıkabileceğinin kanıtı.

Yeğenlerimi bu sınıfta, geniş sırtışlarla dönerken hayal ettiğimde göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve Misty ile Scarlet'e bunu bildirmek için bir not alıyorum.

Onunla ilgili her şey, görmezden gelinmesi imkansız bir nezaket yayıyor.

Peki neden onun gibi biri Azizler Tarikatı'ndan çalma riskine giriyor? Yakalanma fikri bile içimi burkuyor. Mesajlarından Rus ailesinin onun hakkında bir şeyler bildiği açıktı ama ne olduğunu bilmek zor. Ne tür bir koz onu bu kadar ileri gitmeye razı olacak kadar çaresiz bırakabilir? Bildiğim tek şey, bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğim.

Rusların bulunduğu New York'ta olan Xander'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Ruslarla ilgili son durum nedir?

Xander: Kahretsin, bir dakika bekleyemez misin? Hala üzerinde çalışıyorum. Güven bana. Bu çok önemli.

Xander: Tarikat'ın kontrolü altında olmadıklarını biliyorsun. Oraya öylece giremem.

Xander: Onlara borcun var mı? Ben:

Hayır, onlara borcum yok. Ben: Ama kız arkadaşımın olabilir.

Xander: Dur . Senin kız. KIZ MI?

Xander: Birkaç aylığına ayrılıyorum ve sen birine KIZIM demeye mi başladın?

Xander: Merak ettiğini biliyorum, ama bu daha da ileri gidiyor.

Ben: Onu henüz yakalayamadım.

Xander: Damon ve Matthias gibi konuşmaya başladığını biliyorsun. Bu beni endişelendiriyor.

Bunun şakasını bile yapma.

Xander: İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir.

Ben: Oh, inkar etmiyorum. Sadece Stasia'nın böyle bir şey yapmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Eşimle tanıştığımdan oldukça eminim.

Xander: Neden am I değil Şaşırdım sen var kendin içine bu durum?

Ben: Çünkü beni herkesten iyi tanıyorsun. Ben:

Şimdi Rusları araştırarak mısın, mısın? Xander:

Senin için her şeyi yaparım, kardeşim.

Ben: Ben de seni seviyorum,

boo. Xander: ...

Telefonumu cebime sokuyorum ve işi bitene kadar beklemek için stüdyosunun yanındaki sokağa giriyorum. Öyle ya da böyle onu çözeceğim ve çözdüğümde onu benim yapacağım.

Bölüm 14

Anastasia

DERSTEN BERİ TERLİYORUM. Son kız gittikten sonra yarım saat daha rutinimi uyguladım. Zihnimi balenin yaptığı gibi temizleyen bir şey bulamadım. Teknik beceri tüm dikkatimi gerektiriyor, içeri sızmaya çalışan her türlü düşünceyi siliyor. Normalde öyle ama her dönüşte Bash'in düşünceleri kafamı dolduruyordu. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, beni neden ele vermediğini, neden beni koruduğunu anlamam imkânsız. Ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşündükçe içim ısınıyor. Hoşuma gitmediği yalanını bile söyleyemiyorum kendime. Vücudum hiç kimseye böyle tepki vermemişti ve bunun o olması beni öldürüyor. Ünlü playboy, ciddiyetsizliğiyle tanınan, ilişkiye girmem gereken en son kişi. Peki neden düşüncelerim sürekli ona dönüyor?

Kapüşonumu başıma geçiriyorum, tenime yapışmasından nefret ediyorum ve çöpü paketliyorum. Birkaç gün buraya dönmeyebilirim, bu yüzden burayı bozulmamış halde bıraktığımdan emin olmalıyım. Stüdyoyu elimde tutabilmemin tek nedeni birkaç başka eğitmene kiraya vermem. Kendi derslerini verebilmek için aylık bir ücret ödüyorlar. Ayrıca sadece kendilerine ait bir alan isteyen birkaç dansçı da var. Paraya ihtiyacım olduğu için fiyatlarım düşük, bu yüzden kiralamak isteyenler hiç eksik olmuyor.

Etrafıma son bir kez bakıp yeterince iyi olduğuna karar vererek, büyük sarı çöp kutusunun bulunduğu yan sokağa çıkıyorum ve çantamı içine atıyorum. Güçlü eller kollarımı sıkıyor, sırtım tuğla duvara dayanana kadar beni döndürüyor ve ağır bir göğüs göğsüme dayanıyor. Çılgılık atıyorum ama bir el ağzıma iniyor ve sesi boğuyor. Altlarında çırpınıyorum, kollarını pençeliyorum ama hareket etmiyorlar. Korku mızrakları

benim aracılığım. Kim bilir Salvatore'ler, benim için ne yapacaklar?

Motivasyon.

"Sakin ol, Prenses. Kendine zarar vermeni istemem," diye mırıldanıyor Bash, nefesleri kulağımı gıdıklıyor ve doğrudan içime sıcaklık gönderiyor.

Kalçalarını bana doğru bastırıyor ve sikinin sert kenarı klitorisime mükemmel bir şekilde çarpıyor. Nefesim kesiliyor, ağzım açık kalıyor. Kalın parmakları çenemi kavırıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Genelde parlak olan gri gözleri bana açlıkla bakarken kararıyor.

"Çekil üstümden," diye homurdandım, çenemi tuttuğu için düzgün telaffuz edemiyordum.

"Aslında istediğinin bu olduğundan emin değilim."

"Beni dinle, pislik. Ben de tam olarak bunu istiyorum. Bırak beni, yoksa polis çağırırım."

"Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?" Sesinde bir eğlence var. "Polisleri arayabilirsiniz Prenses ama sizin için yapabilecekleri bir şey yok. Tarikat diğer her şeyi olduğu gibi onları da kontrol ediyor. Yoksa benim kim olduğumu unuttun mu?"

"Siktir ," diye tıslıyorum ama o sadece gülüyor. "Sabır. Seni yakaladım."

Bash kazağımın köşesini kaldırıyor ve bol pantolonumla üstüm arasındaki açıkta kalan deri bandını sıyrıyor. İçgüdüsel olarak nefesimi içime çekiyorum ve sert parmakları daha da yukarı çıkarak içimi ısıtıyor. Uyluklarım birbirine sıkıştı, sürtünme için çaresizdim. Orada oluşan ağrıyı iyileştirecek herhangi bir şey. Parmakları belimin etrafında kıvrılıp sıkıca kavrarken başparmağı göbeğimin yan tarafını okşuyor.

Gözleriyle buluşuyorum ve gözleri benimkilere çoktan ısınmış, nefesleri sık nefesler halinde kaçıyor. Çenemi bırakıyor ve parmak eklemlerini göğsümde gezdiriyor. Parmak eklemleri gergin meme uçlarımda üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor ve kalçalarım ona doğru bastırarak kısık bir inilti duyuyorum. Başım dönüyor ve ayaklarımda üzerinde sallanmamak için gömleğini kavramak zorunda kalıyorum. Nefeslerimiz iç içe geçiyor, her biri bir diğerinden daha hızlı çıkıyor. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda hava ciğerlerimde sıkışıyor, ama bir kağıt genişliğinde durduğunda benden bir sızlanma kaçıyor. Bedenim artan ihtiyacımın titriyor ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmak için ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken tüm düşünceler benden kaçıyor.

Onun tadına bakmadan kazağımı başımın üzerine çekti.

Serin hava sıcak tenime çarptığında ürperiyorum ve ağzım şokla açılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beni istediğini biliyordum." Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, sonra da göt herif topuklarının üzerinde dönüp gidiyor.

Başım sert tuğlaya çarpıyor ve ciğerlerimi doldurmak için mücadele ediyorum. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kan kulaklarıma hücum ediyor ve tüm sesleri engelliyor.

Sakinleşene kadar kazağı yanında götürdüğünü fark etmedim.

Bölüm 15

Bash

STASIA'YI EVE KADAR TAKİP ETTİM, Uber'de geçirdiği her saniyeden nefret ettim ve bir daha asla olmaması için bunu düzeltmeye yemin ettim. Korumasız dolaşmasına neden olacak ne değişti bilmiyorum ama artık buna bir son veriyorum.

Ter enseme kaplıyor ve tişörtüm göğsüme yapışıyor. Matthias beni evine davet ettiğinde, bunun dev bir ağaç ev inşa etmek için olduğunu bilmiyordum. Tanrı biliyor ya, birilerine para ödeyebilirdi ama karısı Scarlet, en sevdiğim kız kardeşlerimden biri, sadece Misty ile eşit, eğer kendimiz inşa etmezsek bunun o kadar da anlamlı olmayacağını söyledi.

Başımı sallıyorum, saçlarım her yere sıçırıyor.

"İğrençsin, Bash." Misty yanımda, bir bira uzatıyor. Kapağını açtığımda şişeyi yoğunlaşma kaplıyor.

"Tamam, kız kardeşler arasında birinciliği kazandın." Derin bir yudum alıyorum, keskin tadı beni serinletmeye yardımcı oluyor.

Bir kahkaha . "Scarlet'e söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Kıçımı tekmelemekten daha fazlasını yapabileceğinin farkındasın, değil mi?" Bana masum bir bakış attı. "O sadece senin hak ettiğin şeyi yapar."

Elimi nemli saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini ancak hayal edebilirim. Kocan nereye kaçtı?"

Bakışlarına bir sıcaklık doluyor. "Orion'u için yatırıyor."

Misty Damon biyolojik çocuk sahibi olamadılar, ancak bu onları evlerini gülen yüzlerle doldurmaktan alıkoymadı. Üç yaşındaki Orion, üç baş belasının en küçüğü.

"Bwash Amca! Bwash Amca!" Tucker koşarak yanıma geliyor, yüzü ve elleri kir içinde. Ellerini başının üzerine kaldırdı ve "Uçak!" diye bağırdı.

"Bana ." Misty gülüyor, kesinlikle yardım etmiyor

Dramatik bir iç çekiyorum ama hemen gülümsüyorum. "Sadece sen olduğun için."

Onu havaya kaldırıp bir kolumun altına alıyorum ve tarlada koşmaya başlıyorum. Tucker kollarını kanat gibi açıyor ve kıkırdarken ayaklarını tekmeliyor. Keskin bir dönüş yapıyorum ve ondan bulaşıcı bir kahkaha yükseliyor. Sadece masumiyetten gelebilecek türden.

Ailemizin hayatımız pahasına koruyacağı bir masumiyet. Hiçbirimizin hayatı kolay olmadı ama çocuklarımız bizim yaşadıklarımızı yaşamayacak. Hayır, onlar bizim için ne kadar önemli olduklarını ve ne kadar özel olduklarını bilerek, sevilerek ve el üstünde tutularak büyüyecekler.

"Banyo zamanı, ufaklık." Misty bize yetişt, yeğenini banyodan aldı.

Ben.

"Hayır! İstemiyorum." Suratını asıyor ve kıvranıyor, kollarını benim gibi uzatıyor.

bir şekilde onu kurtarabilir. "Bwash Amca."

"Sana toprakta oynama demiştim," diyor Olivia.

Damon yanıma geliyor ve karısı evin içinde kaybolana kadar onun her hareketini takip ediyor.

Matthias diğer tarafıma yaklaşarak beni onların arasına sıkıştırıyor.

Sikeyim.

"Kasadaki gösterini duydum. Oraya bir kız getirirken aklından ne geçiyordu?"

Damon hırslıyor, tamamen kızgın.

O Lekesiz'i bulup kıcına tekmeyi basmak için aklıma bir not alıyorum. En büyük kardeşime gerçekte ne olduğunu söyleyemem. En azından şimdilik. Önce onun tam olarak ne yaptığını bulmalıyım. Bu şekilde onu Tarikat'a karşı koruyabilirim. Kardeşlerim de buna dahil.

Şu anda tamamen güvendiğim tek kişi Xander ve ne yazık ki o da birkaç yüz mil uzakta.

"Ne diyebilirim ki? Bir çocuğun ihtiyaçları vardır." Omuz silkiyorum ve oyunlarımdan biriymiş gibi davranıyorum. Bir kez olsun itibarım işe yaradı.

Damon'ın kaşlarının gözlerinin üzerine inişine bakarak kendimi onun yumruğuna hazırlıyorum ama Matthias herhangi bir hasar oluşmadan araya giriyor.

"Anastasia Volkov muydu?" diye soruyor ve Damon başını eğerek beni izliyor, cevabımı bekliyor.

Matthias'ın bunu çözeceğini tahmin etmeliydim. "Belki de."

Damon omzumu tutup sarsıyor. "Saçmalamayı kes ve bize anlat."

Kızgın olmak için sebebi var. Oraya bir kız götürmek aptallığın zirvesi olurdu. Bu beni omuzlarımı geri çekmekten alıkoymuyor,

Çenemi kaldırıp, dik duruyorum. "Henüz hazır değilim. Bırak artık."

Matthias, "Eğer oysa, bu işin peşini bırakırız," diyor, sesi duygusuz, geçici bir söz.

Damon araya girerek, "Sanki yapacağız da," diyor.

Matthias elini kaldırır. "Eğer onu takip edecek kadar ileri gittiye, bence ona kendini toparlaması için bir şans vermeliyiz. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacımız vardı."

Damon ve Matthias dikkatlerini bana çevirmiş, yanıtları bekliyorlar.

Tartışmak, onlara yanıldıklarını ve bir ağa yakalanmadığımı söylemek istiyorum ama ben bile o kadar iyi yalan söyleyemiyorum.

"Bu o. Mutlu musun?" Pes ederek inliyorum.

"Göreceğiz bakalım. Hep bir kız kardeşim daha olsun istemişimdir." Matthias'ın yüzünü kaplayan sırıtiş içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Yıllarını hiçbir mutluluk belirtisi göstermeden geçirmişti. Onu geri getiren karısı Scarlet oldu. "Eninde sonunda pes edeceğini biliyordum."

Başımı geriye atıp gökyüzüne bakıyorum ve iç çekiyorum. "Beni yalnız bırak."

"Şimdilik, ama onunla resmen tanışmak istiyoruz," diye emrediyor Damon, tartışmaya yer bırakmadan.

Neyse ki Tucker koşarak yanımıza geliyor ve büyük kuzeni Finley'nin topraktan kalesini yıktığını söyleyerek beni daha fazla soru sormaktan kurtarıyor.

Damon inliyor ve Matthias onun omzunu tutuyor. "Hadi, birbirlerini öldürmeden önce şu işi halledelim."

"Bu iş daha bitmedi." Damon, Matthias'ı çocukların bağırdığı yere kadar takip etmeden önce parmağıyla göğüs kafesimi işaret ediyor.

Tartışan çocukların sesiyle göğsüme bir sıcaklık doluyor. Milyon yıl geçse de böyle bir şey yaşayacağımızı düşünmemiştim ve hayatımın sonuna kadar minnettar olacağım.

Bir bira daha alıp gölgede bir yer buluyorum. Telefonumu elime alıp Stasia'nın kamera görüntülerini açmadan önce sadece birkaç dakika dayanabiliyorum.

Duştan yeni çıkmış, beline beyaz bir havlu sarmış ve ona bakarken bile sikim kalkıyor.

Damon ve Matthias devreye girmeden önce bu işi çözmem gerekiyor ve için de onun işbirliğine ihtiyacım var. Sandalyeye yaslanıyorum ve

bir fikir oluşana kadar. Bu pervasızca ve o bundan nefret edecek, ama bana istediğim her şeyi verecek.

Kardeşlerimi sırtımdan atmak için.

Onu korumak için.

Ve sonunda peşinde olduğunu anlama şansı.

O taca ihtiyacı var ve ben de çaresizliğini kullanarak onu bir anlaşılmaya zorlayacağım. Benim kız arkadaşımın gibi davranacak ve karşılığında ben de ona yardım edeceğim.

Çok geç olana kadar tuzağıma düştüğünü bilmeyecek. Biraz boktan bir durum ama ben hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim.

Onların izinden gittiğim için kardeşlerim gurur duyardı. İlgimi ateşledi ve onu benim yapmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Ckapt'ca 1W

Anastasia

Kaslarımın içine pozisyonlarda ilerlerken GÖZLERİM KAPALI. Nazik eller, kaldırılmış kollar, dik sırt. Tekrar tekrar, tanıdık dansın içinden geçerken klasik müziğin beni hareket ettirmesine izin veriyorum. Şakaklarımda ve ensemdede ter birikiyor, kaşınmama neden oluyor ama üzerimdeki büyüğü bozmaya cesaret edemiyorum.

Bale her zaman benim kurtuluşum olmuştur. Verdiğim emeğin karşılığını tam olarak alabildiğim tek şey.

Annemi ne kadar seversem seveyim, yine de öldü. Babama ne kadar yalvarsam da o asla eski haline dönmedi. Ağabeyime ne kadar yardım etmek istesem de beni asla içeri almadı.

Nedenini anlıyorum. Dünyanın benden almaya çalıştığı mutluluğu hissetmemi istiyordu. Ama bunu geri vermek istediğimi hiç anlamadı. Onun mutluluğu için de benimki kadar çaba göstermemi.

Bu yüzden tacı bulmak çok önemli. Bu yüzden anlamasa da bunu yapacak kişi olmakta ısrar ettim.

Benim için her şeyden vazgeçebilirdi ve ben bunu kabul edemem. Bu sefer olmaz.

Kollarımı başımın üzerinde tutarak dönerken omuzlarım yanıyor ve mükemmel pozu koruyup başım dönene kadar dönerken kalçalarım titriyor, zihnimin ana dalmasına ve endişelerimin kaybolmasına izin veriyorum.

Telefonum resepsiyonun yanında vızıldıyor ve ben onu duymazdan gelerek dansın düzenine odaklanıyorum, titreşim durana kadar ışıkların sıcaklığını ve kalabalığı hayal ediyorum. Başka bir sekansa geçiyorum, ancak vızıltı tekrar tekrar başlıyor. Huzurumun yerini hayal kırıklığı alıyor ve topuklarımı yere vurarak tezgâha doğru ilerliyorum. Her adım bir öncekinden daha gürültülü.

Sıradaki. Bale eğitmenim beni böyle yakalasaydı saatlerce çalıştırırdı.

Telefonu ters çevirip kapatmaya hazırlanırken mesajı fark ediyorum.

Müstakbel kocam: Ne yapıyorsun?

Bunu telefonuma programlamasına neden şaşırmadım? Bunu anlamaya çalışmayacağım bile.

Müstakbel kocam: Seni görmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum.

Cevap vermeye ve ona tam olarak istediğini vermeye direniyorum.

Müstakbel kocam: Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun, Prenses? Bu hiç hoş değil. Müstakbel koca: Denemeye devam edeceğimi biliyorsun.

Müstakbel kocam: Bu duygularımı incitmeye başladı. Bunu okuduğunu biliyorum.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Gülünç derecede çocuksu olabiliyor ve bu bir şekilde içime sızıyor.

Müstakbel kocam: Cevap vermek istediğini

biliyorum. Ben: Meşgulüm.

Telefon çalışıyor ve elimde evirip çeviriyorum, yere düşmeden önce zar zor yakalıyorum. *Müstakbel kocamın* telefonu açık ve telesekretere düşene kadar çalmasına izin veriyorum. Ne düşünüyor acaba? Israrı göğsümde bir kabarcık hissi oluşturmadan önce tekrar tekrar başlıyor. Nasıl böyle biri olabilir? Lordların ne yaptığının gayet farkındayım. Herkesi nasıl yönettiklerini ve bunun neleri gerektirdiğini. Peki nasıl bu kadar ciddiyetsiz olabiliyor?

Müstakbel kocam: Gerçekten dün hakkında konuşmalıyız.

Müstakbel kocam: Artık senin de beni istediğini biliyorum.

Sert parmaklarının tenimde nasıl hissettirdiğini hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Karnımda ısı birikiyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum. İtiraf etmek istesem de istemesem de bedenim ona tepki veriyor.

Müstakbel kocam: Prenses, dışarı gel ve benimle oyna. Bunu istediğini biliyorsun.

Hayal görüyorsun.

Adını "Sapık" olarak değiştirdim, ama ona çok soğuk geldi, bu yüzden yanına bir kalp eklemekten kendimi alamadım. Onunla tanıştığımdan beri karakterimin dışında davranıyorum. Hayal bile edemeyeceğim şeyler yapıyorum. Bunu tacı bulması için ona ihtiyacım olmasına bağlıyordum ve kafamın arkasında bana hissettirdiklerini sevdiğimi fısıldayan sesi görmezden geliyordum.

Psycho <3: Stasia! Seni özledim.

Sıcaklık göğsümü doldururken bir nefes çekiyorum. Yavaşça bırakıyorum. Nikolai dışında biri benimle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belli ki bu beni çaresiz bırakıyor. Cevap vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce numarasını engelliyorum.

Suyumu üç büyük yudumda içiyorum ve tezgâhın üzerine bırakıyorum. Gürültü odayı dolduruyor ve irkilmeme neden oluyor. Bale dansçıları hazırdır. Bash bana hiç de öyle hissettirmiyor. Yine de içimdeki küçük, hain bir parçanın bundan hoşlandığını itiraf etmeden edemiyorum.

Tahta bara dönerek alıştırmalarımaya devam etmeye çalışıyorum ama nafile. Ara sokağın kapısı dikkatimi çekmeye devam ediyor ve orada tam olarak ne olduğu beni içine çekmekle tehdit ediyor. Onu öpebilirdim, ağzımı onunkine bastırabilirdim. Düşüncelerimi alıp götürene kadar vücudunu bedenimde hissetmek istiyordum.

Geri adım atan o olduğunda utancım rahatlamamı engelledi. Gözleri kısıktı ve sürekli sırtması dudağının kenarını çekiştiriyordu ama her zamanki muzipliği yoktu, onun yerini tanımadığım ama yine de beni ona çeken bir özlem almıştı.

Bana avını sonunda köşeye sıkıştırmış bir kurt gibi baktı.

Ara sokağa girmeye cesaret edemediğim için çöpü dolu bırakıyorum. Bir dahaki sefere boşaltırım. Kendimi o ana bu kadar kaptırmadığım zaman. Siyah tek parça streç giysimin üzerine koşu pantolonumu geçirip ceketimin düğmelerini ilikliyorum. O piç kurusu en sevdiğim kazağımı çaldı ve henüz yerine koyma fırsatı bulamadım. Umarım Nikolai eksik olduğunu fark etmez.

Kapıyı arkamdan kilitlediğimde Uber'imden hiçbir iz yoktu. Onun yerine siyah, renkli camlı bir şehir arabası yolda bekliyor. Arka kapısı açık duran adamın güvenlik görevlisi olduğu belli.

Tüylerim diken diken oluyor. Hâlâ zamanım var, öyleyse neden Salvatore'lar beni almaya geliyor?

Elimdeki telefon çalışıyor ve bilinmeyen bir numara çıkıyor.

Bilinmiyor: Arabaya bin, Prenses.

Duygularım rahatlama ve kızgınlık arasında gidip geliyor. Mafya babaları tarafından süpürülmediğim için rahatladım ve Bash'in bana emir verebileceğini düşünmesine kızdım.

Gardiyan bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Lütfen beni öldürmeden önce arabaya binin."

Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Benim bir karım ve çocuklarım var" diye yalvarıyor.

Lanet olsun. Beni arka koltuğa götürmesine izin veriyorum, gerçekten tehlikede olup olmadığından emin değilim ama riske girmeyeceğim. Doğru olup olmadığı belli, bu adam buna inanıyor.

Arabaya güçlü bir limon kokusu var, bekçi sanki yeterince zaman verilirse kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi hızla direksiyona geçiyor.

"Ben Carter."

Avuçlarımı gözlerime sürüyorum, aniden bitkin düşüyorum. "Ben Anastasia."

Sessizliğe olan ihtiyacımı anlamış gibi görünerek yolun geri kalanında sessiz kaldı.

Dikkatimi dağıtacak zamanım yok; hayatımda daha önemli şeyler var. Ve eğer bunu yakında çözemezsem, kendimi Rus bir serseriyle evli ya da Salvatores'in merhametine kalmış bulacağım. Nikolai şirketi satıp ortadan kaybolabileceğimizi söyledi. Mutlu olmak için Tarikat'a ihtiyacımız yokmuş. Belki bunu daha önce de yapabilirdim ama büyükannemin tacı ona vermediğim sürece ikimizin de gitmesine izin vermeyeceği izlenimine kapıldım.

Kardeşimin benim zayıf noktam olduğunu ve beni kontrol etmek için kullanılabileceğini anlayarak beklediğimden daha hızlı davrandı. İsteddiği şeyi yapmam için hayatımı riske atmamı sağlayacak kadar baskı uyguladı.

Sorun şu ki, tek ipucum da kayboldu. Elbette, tacı buldum ama çantayı açamazsam bir işe yaramaz. Kilidi nasıl açacağımı bulmam gerek ama bu Google'da bulabileceğim bir şey değil. Daha önce yaptığım şeyi tekrarlayamam bile. Bash toy olabilir ama onu sarhoş edip ikinci kez sorular sormama izin verecek kadar aptal değil. İçimden bir ses bu oyunu kaybedecek olanın ben olduğumu söylüyor.

Bunun da ötesinde, etrafı gözetlemek bir seçenek değil. Eninde sonunda yakalanacağım ve bu da bir ölüm cezası olabilir.

Telefonum cebimde titrediğinde irkiliyorum. En sevdiğim mağazalardan birinden, istediğim ceketin stoklara geri döndüğünü söyleyen bir mesaj var. Mesajı siliyorum, nasıl olsa satın alamayacağımı biliyorum. Tenimi kaşıntıran mantıksız hayal kırıklığı hissini görmezden gelmeye çalışıyorum ve bir parçamın Bash olabileceği için heyecanlandığını ortaya çıkarıyorum. Mesaj attığı bilinmeyen numarayı engelleyerek bana ulaşma imkânını ortadan kaldırıyorum.

Sinir bozucu ısrarından dolayı mutlu olmayı reddediyorum.

Olmaması gereken her yerde, en kötü zamanlarda ortaya çıktı. Vault'ta kapüşonumu çekip çıkardığında işimin bittiğini düşünmüştüm.

Ama o sadece başını eğdi ve eğlenerek bana baktı. Sanki şimdiye kadar karşılaştığı en ilginç şeymişim gibi. Asıl soru şu: Neden beni ihbar etmedi? İhtiyacı olan tüm bilgiye sahipti. Beni koridorda gizlice dolaşırken yakaladı. Kaybolduğuma inandığına bir saniye bile inanmıyorum. O balo salonuna sayısız kez gittiğimi biliyor.

O zaman bir şey söylemediyse ve beni Mahzen'de bulduğunda kardeşlerine de söylemediyse, beni teslim etmeyi planlamıyor olabilir. Ya ona tacı neden istediğimi söylersem? Onu almama yardım eder mi? Ne de olsa o bir Lord. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

Düşünceleri beynimin arkasına itiyorum ve bir klik sesiyle kilitliyorum. O bir Lord olduğu için ona güvenemem. Büyük olasılıkla sadece benimle oynuyor ve yeniliğim bittiğinde oyun da bitmiş olacak.

Onun yanında gardımı düşürmek kesinlikle bir seçenek değil.

Arabanın camı yanağımda serin, egzersiz yaparak geçirdiğim bir saatin sıcaklığı hâlâ üzerimde. Evlerin giderek daha lüks hale geldiği sokağımın sapağına birkaç blok uzaktayız.

Yanıp sönen açık tabelasıyla köşedeki dükkâna bakıyorum.

Çantamı alırken şoföre "Beni burada indirebilirsiniz," diyorum.

Dikiz aynasından bana bakıyor, gözleri kocaman. "Bunu yapamam, bayan."

"Beni kaçırıyor musun? Ben senin esirin miyim?"

Kendi kendine mırıldanmadan önce arabayı kaldırıma çeker. "Öldüm ben amina koyayım."

"Ona seni tehdit ettiğimi söyle." Arabadan inerken göz kırpyorum. Hava tenime karşı serin, esinti ensemdeki nemli saçları kaldırıyor.

"Sadece dikkatli ol." Resmen yalvarıyor. "etme, bunu sayısız kez yaptım." Ben uzaklaşırken rahatlamış görünmüyor.

Markete girdiğimde kapıdaki zil çalıyor. Parlak şerit ışıklar mekânı sıcak bir ısıltıya boğuyor. Güzel, iyi bir seçkisi var, bu kadar olduğu için şanslıyım. En sevdiğim reyona giriyorum. Farklı tatlarda hazır ramenlerle dolu. Bardaklar zaten hazır; sadece kaynar su eklemek gerekiyor. Benim bile üstesinden gelebileceğim bir şey.

Yiyecek alamadığımdan değil, ama bir şey olursa, buradan çıkmak için paraya ihtiyacım var. Tasarruf hesabımızdan çekebileceğim bir şey değil. Nikolai ve ben babamızın borcunu ödemek için son kuruşumuza kadar harcadık ama yine de yetmedi.

Çoğu insan evde bir şeyler yapar ama yemek yapmayı bilmediğimi itiraf etmek utanç verici. Çırpılmış yumurtam bile iğrenç oldu. İşe yaramadığımı kabul edip hazır gıdalara dönmekten önce birkaç video izledim. En azından bu şeylerin tadı harika.

Haftanın ilerleyen günlerinde tek tek dondurulmuş yemekler alacağım. Ben bile ısıtabilirim. Gerçi bazen ortaları hala donmuş oluyor. Bunca teknoloji varken şirketler bunu çözebilir sanırsınız.

Bir kucak dolusu hazır fincanı tezgâha getirip hafifçe yere bırakıyorum. Shirley adındaki kadın bana gülümsüyor. Daha yaşlı, belki altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında. Kıvrıkcık beyaz ve gri karışımı saçlarını bir tokayla geriye doğru toplamış.

"Gerçekten daha sağlıklı bir şeyler yemelisin. Senin gibi bir kız böyle şeyler yiyemez." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Geçen seferkinden bile daha küçüksün."

Beni uyarıyor olsa da, sesi sıcaklık ve gerçek bir endişe ile dolu. Bir memurdan çok bir büyükanne gibi.

Eşyalarımı plastik bir torbaya koyuyor ve birkaç elma ekliyor. "Kendine iyi bak."

Gülümsüyorum. Kulağa çok basit geliyor. "Söz veriyorum yapacağım."

"Ben ciddiym, genç bayan. Yaşlı Shirley'nin bu işe karışmasını istemezsin."

"Yarın yiyecek bir şeyler alırım. Merak etmeyin."

"Et ve sebze aldığınızdan emin olun. Erişte yiyerek yaşayamazsın." İnce bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Senin yaşlarında bir torunum olduğunu biliyorsun."

Bu ondan ilk bahsedışı değil ve ben de etrafta takılmamayı öğrendim. Geçen sefer onu telefonla aradı ve bir randevu ayarlamaya çalıştı. Bundan nasıl kurtulduğumu bile bilmiyorum ama bunu ikinci kez yapabileceğimden şüpheliyim.

Saatsiz bileğime bakıyorum. "Üzgünüm, geç oldu. Eve gitmem gerek."

"İyi, iyi. Seni torunum olarak görmekten vazgeçmedim."

Çıkarken sözleri sıcak bir kucaklama gibi geliyor. Keşke bunu gerçeğe dönüştürmek için tanımadığım bir adamla evlenmem gerekmeseydi.

Kaldırımında ilerlerken spor ayakkabılarım sessiz. Yolu kaplayan ve ortada bir araya gelen büyük meşe ağaçları, burayı farklı bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyor. Şehrin biraz dışındayız ama o zaman bile bu büyüklü yer buraya ait değil. Küçük bir kızken burayı çok severdim. İlkbaharda elma ağaçlarının çiçek açması ve leylak çalılarının havayı doldurması

yumuşak kokularıyla. Göğsüm sıkışıyor, evimizi satmamız gerektiğini biliyorum ama ne yazık ki babamız üzerine birden fazla ipotek koydurdu, yani satsak bile para göremeyeceğiz. Hayır, tacı büyükanneme götürmeliyiz ki borçlarımızı kapatabilelim.

Hayatlarımızı olduğu gibi sürdürmenin tek yolu budur.

Evime yaklaştıkça göz kapaklarım düşüyor, yorgunluk yavaş yavaş beni ele geçiriyor. Kumar oynadığım o geceden beri doğru düzgün uyumadım. Gözlerimi her kapattığımda, bir çift gri göz bana bakıyor.

Koridorda açık bıraktığım ışık beni eve çağırıyor. Karanlık bir eve girmekten nefret ediyorum. Ön kapıma doğru beş adım atıyorum, ancak kapı açılıyor.

Boğazımda bir çığlık düğümlenirken taşıdığım yiyecek torbası yere düşüyor.

Bash önümde duruyor ve şeytani bir gülümseme takınıyor.

"Biliyor musun, gerçekten daha iyi bir güvenliğe sahip olmalısın."

Bölüm 17

Bash

"DIŞARI ÇIK!" Stasia sıkılmış dişlerinin arasından sokağı işaret ederek homurdanıyor. Bana doğru merdivenleri çıkarken alev alev yanıyor. Kahretsin, kızgınken çok güzel oluyor. Saçları stüdyodayken yaptığı gibi sıkı bir topuzla toplanmıştı. Gözleri kapalı dans ederken bir saat boyunca onu izledim, her dönüşünde zarif hareketler yapıyordu. O beni durduramadan içeri girip onu kollarıma almak istedim ama birazdan yapacağımız tartışmanın yerinin orası olmadığını biliyordum. Eve giderken mesajlarımı görmezden geldi ve ben delirmiş olmalıyım çünkü gönderdiğim her mesajda daha da heyecanlandım. Tüm yol boyunca ona mesaj attım.

Hâlâ yanlış bir şey yapmış bir köpekmişim gibi merdivenleri işaret ediyor ve ben de ona aşağı yukarı bakarak zaman geçiriyorum. Heykel gibi bacakları bol pantolonuyla gizlenmiş ama gözüme çarpan ceketı oluyor. Tatmin duygusu içime işliyor. O kazağı çalmanın iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Onu bir kez daha üzerinde görürsem ne yapacağımı bilmiyorum. Muhtemelen onu takip ederdim. O zaman kardeşlerime neden temizlenmesi gereken bir pislik olduğunu açıklamak zorunda kalırım.

Dudaklarım ukala bir gülümsemeyle kıvrılıyor, bunun onu çıldırtacağını çok iyi biliyorum. "Ah, senin aşk dilin dik dik bakmak ve tehditler. Bununla çalışabilirim."

Stasia yanımdan geçip evine giriyor ve omzu göğüs kafesime değince homurdanıyorum. Bana döndüğünde ateş gibi görünüyor, elleri havaya kalkıyor ve onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi sarsılıyor.

"Ne istiyorsun?" Her kelime kırılmış, bir bıçaktan daha keskin.

"İstemek mi? Bunun çok açık olduğunu sanıyordum." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve omuz silkiyorum, benim rahatlığım onun hayal kırıklığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Argh! Artık dayanamıyorum." Alev alev yanıyor. Acaba bunun öfke değil de tutku olduğunun farkında mı?

Gözleri kısılır ve yumrukları iki yanında sıkılır. Belki de yapmaz. Beni gerçekten öldürmeye çalışabilir.

Bundan bu kadar keyif almam onun için çok kötü. Bakışlarım ayaklarından ağzına doğru gidiyor.

Öfkesi, küçük cehennem kedimi ürkütmemeye dikkat ederek yaklaştığım gerçeğini görmesini engelliyor.

Ağzımı kulağına götürüyorum ve nefes alıyorum, "Bence bunu mükemmel karşılayacaksın."

Keskin bir nefes alıp geri çekiliyor ama ben onu belinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Elimden kurtulmak için işe yaramaz bir şekilde kıvranıyor.

Kıkırdıyorum, vücudumu onunkine hizalıyorum ve adalar sırtına bastırıp onu hapsedene kadar onu geriye doğru yürütüyorum. "Eğlenceli olabilirim ama senin hakkında asla şaka yapmam."

"Parmağını kırmadan önce bırak." Narin parmakları benimkileri kavırıyor ve beni gerçekten incitmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Hiç şansı olmaması onun için çok kötü.

"Siktir. Bunu seninle saatlerce yapabilirim." Gülüyorum, yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırıyorum.

"Hayal görüyorsun," diye tıslıyor ve ben onun kafa darbesini kıl payı kaçırıyorum. Sırıtişımı ısııyorum ve "Hoşuna gidecek" diyorum.

"Sebastian Everette. Evimden defol." Beni sertçe itti ve ben de altımdan çekilmesine izin verdim. Mutfakta ilerlerken ve bir bardak su doldururken onu takip ediyorum.

Aramızda tuttuğunda gülümsemem bir cesaret. , *Prenses. Neyin varmış görelim. Her zaman içinde saklandığın o mükemmel kabuğundan çık.*

Su yüzümü ve gömleğimin önünü ıslatıyor. Onu bu getiren kişi olduğum için duyduğum memnuniyet omuriliğimi karıncalandırıyor. Ağzıma damlayan suyu yalıyorum ve gözlerinin ona nasıl odaklandığını izliyorum. Tuzağıma yakalanıyor, başparmağımla alt dudağıma sürterken göğsü inip kalkıyor.

Bakışları benimkilere kayıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Burada olmamalısın."

"Benden kaçmamalıydın." Elleri göğsümde düzleşip itirazlarını boşa çıkarana kadar aramızdaki mesafeyi kapatırken ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için acele etmiyorum. "Ama planladığımdan daha iyi sonuçlandı. Buraya gelmem için mükemmel bir bahane oldu. Sevgilimi görmek için bir nedene ihtiyacım olduğundan değil."

"Woah. Ben senin kızın değilim."

Dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor. "Ama olmak istiyorsun."

Stasia saç telleri yanaklarına düşene kadar saçlarını çekiştiriyor, sonra avuçlarıyla gözlerini kapatıp birkaç derin nefes alıyor. Sonunda bana baktığında hâlâ durumu kavramaya çalışıyordu, yüzü bir maskeye dönüşmüştü.

"Bana burada olmanın gerçek sebebini söyle." "Akıllı kız."

Kaşları birbirine kenetlenmiş, göz kapakları dik dik bakıyor. Ben ona bir cevap verene kadar konuşmayacak.

Onun meydan okuması karşısında adrenalin damarlarıma hücum ediyor ve boğazımdan yukarı doğru kabarcıklı bir sersemlik hissi yükseliyor. Daha önce hiç hissetmemiştim ve onun gitmesine izin verme şansım yok.

Tezgâha yaslanıyorum, dirseğim arkamda duruyor ve ağırlığımı destekliyor. "O taca ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Nefesini içine çekiyor, zorlukla görülebilen bir titreme onu sarıyor.

Başımı eğerek devam ediyorum. "Bilmediğim şey Rusların senden ne istediği."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldıyor.

Dik duruyorum. "Önemli olan bu değil Prenses. Önemli olan senin üzerinde öyle bir şey var ki, onun için hayatını riske atacak kadar çaresizsin. Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Ben yaklaşırken başını hayır anlamında sallıyor.

"Tabii ki yapacaksın."

Yüzü buruşuyor. "Peki bunu neden yapayım ki?" Omuz silkiyorum. "Çünkü onu almak için en iyi şansın benim."

Ağzı açık kalıyor ve bilinçsizce bana doğru hareket ediyor.

Yakaladım.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sesi nefes nefese ve kaşlarının arasında ince bir çizgi oluşuyor.

"Çünkü eğlenceli." Ona en yaramaz sırıtişımı veriyorum. Sanki artık oynamıyor olsam da tüm bunlar bir oyunmuş gibi.

Dişlerini sıkıyor ve zihninde dönen çarkları görebiliyorum. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Sana bir şey istediğimi düşündüren nedir?" Neredeyse ona ulaşana kadar yaklaşıyorum. Biraz daha.

Elini sıkıca kalçasına koymuş, ben cevap verene kadar bekliyor.

Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum. Dikkatli olmalıyım, yoksa beni taşaklarımdan yakaladığını anlayacak, tersi değil.

"Bana veremeyeceğin bir şey istemiyorum. Kız arkadaşım ol ki herkes yakamdan düşsün. Kardeşlerim yuva kurduklarından beri tam bir dırdırcıya dönüştüler." Yalan değil, ama bunu yapmamın nedeni de değil. Benimle ne kadar çok birlikte olursa, ona o kadar derinden bağlanacağım. Beni hemen sevmezse, dokunuşuma bağımlı olana kadar onu bedenimle besleyeceğim.

"Ya istemiyorsam?" diye kayıtsızca cevap veriyor.

Doğruyu söylediğimi anlaması için bana baktığından emin oluyorum. "O zaman herkese seni Tarikat'tan çalmaya çalışırken yakaladığımı söylerim."

Yüzündeki kan akıyor ve onu hayalet gibi bir beyaza çeviriyor. Bundan hiç hoşlanmadım.

Son adımı atıyorum, onu yakalayacak kadar yaklaşıyorum. "Endişelenmene gerek yok.

Sadece anlaşılmayı kabul edin ve istediğiniz her şeyi elde edin."

Başını sallıyor, tekrar çözmeye çalışıyor. *Üzgünüm Prenses, bunu çözemeyeceksin. Ben isteyene kadar olmaz.*

"Neden kardeşlerinizden çalmak istiyorsunuz?"

Bir boğuluyorum. ". Azizler Tarikatı'ndan çalışıyoruz.

-Tamamen farklı. Ayrıca, neden bir taca ihtiyaçları olsun ki? Onlar zaten zengin. Bir taçla ne yapacaklar ki?"

"Adil oynamıyorsun."

"Doğru. Yerinde olsam bana asla güvenmezdim." Ama güvenecek. Bundan emin olacağım.

Avuçlarını gözlerine bastırıyor ve sonra onları çekiyor. "Bunu düşündüğüme inanamıyorum. Planın nedir?"

Şimdi ondan birkaç santim uzaktayım ve ellerimin kollarında kaymasını gizlemek için şaşkınlığını kullanıyorum.

"Alarmı nasıl kapatacağımı biliyorum."

Omuzları rahatlayarak çöküyor, yüzündeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Ve kız arkadaşınımsın gibi davranırsam bana yardım edeceksin."

"*Rol* yapmakla ilgili hiçbir şey söylemedim." Onu kendime doğru çektim, ağzını ağzımla yakaladım. Dudaklarını sıkıca tutuyor. Boynunu kavıyorum ve nefesi kesiliyor, bana doğru açılıyor. Hiç vakit kaybetmeden dilimi onunkine batırıp büküyorum. Çok tatlı bir şekilde karşılık veriyor ve beni iterken bile inlemelerini yiyorum.

Dizimi kaldırıp göbeğine bastırıyorum ve o da tırnaklarını derinlere batırıyor. Beni daha yakına çektiğinde inliyorum.

Kesin olan bir şey var: Onun vücudunu çoktan kazandım.

Boğazından aşağıya doğru ağzımı açarak öpücükler konduruyorum, her santimini işaretlemek için zaman ayırıyorum. Ceketinin fermuarını açtığımda göğsü her hırıltılı nefesinde yükseliyor. Üstünü kumaşın izin verdiği kadar aşağı çekip kıvrımlarını ağzıma alırken teni çakıl taşları gibi parlıyor.

Parmakları saçlarımı çekiyor ve ben öne doğru sallanıyorum, kollarımı kışının altından geçirip onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum. Birbirimizi tekrar yutmadan önce sadece nefes almak için çekiliyoruz. Elimde titriyor, çığlıkları daha da yükseliyor. O kadar yakın ki, benim için parçalandığını görmezsem hayatta kalamayacağım. Elimi göbeğine indiriyorum ve avucumu klitorisine bastırıyorum. Baş geriye düşüyor, beni daha yakına çekerken nefesi kesiliyor.

"Çok yakın. Çok yakın. Lütfen. Çok yakınım." Serbest bırakılması için yalvarıyor ve ben de bunu ona vermekten mutluluk duyuyorum. Ağzını yakalıyorum, kendini içime sokarken baskı uyguluyorum. Orgazmı onu sararken titriyor ve onu göğsüme çökertiyor.

Müzik çalıyor ve telefonu çaldığında çığlık atmak istiyorum. Başını kaldırıyor, kafası karışmış, hâlâ orgazmının etkisinde.

"Birileri ölmek istiyor." Elimi cebine sokup susturuyorum ama aklının başına gelmesiyle düşüncelerinin berraklaştığını görebiliyorum.

Derin bir nefes alarak alnımı onunkine yaklaştırıyorum, sonra kaşlarının arasına nazik bir öpücük konduruyorum. Umutsuzca devam etmek, onu sınırın ötesine itmeye devam etmek istiyorum, ama bekleyeceğim. Sadece biraz daha. Bunun için yalvaran o olana kadar.

"Gördün mü, eğer iyiysen, ödüllendirilirsin."

"Siktir git." Kelimeleri tükürür.

"Bunu planlıyorum." Kapıdan çıkmadan önce göz kırpyorum. Onu bu şekilde bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Bölüm 18

Anastasia

ALKIŞ. "BİRİNCİ POZİSYON."

Tütü giymiş kızlar birlikte hareket ediyor, birbirine bastırıyor ve ayak parmaklarını gösteriyorlar. Onları bir sonraki pozisyona yönlendirerek tekrar alkışlıyorum. Dün gece boyunca deli miyim yoksa dahi mi karar vermeye çalıştım. Bir yandan, Bash'in sadece birinin kız arkadaşımı gibi davranmasını istediğine bir an bile inanmıyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de, bunun için birine şantaj yapmasına gerek yok. Bu da bana gerçekte ne istediğini söylemediği anlamına geliyor.

Öte yandan, teklifi geri çevrilemeyecek kadar iyi. Dün geceye kadar o tacı nasıl alacağımı bulamamıştım. Bash'in mükemmel bir strateji olacağını ilk kez düşünmüyorum. Keşke onun yardımını almak için neleri riske attığımı bilseydim.

Bana bakışında bir şey var. Her tepkimi incelerken bakışlarında bir yoğunluk var. Yıllardır kendimi saklamayı başarıyorum ama o sanki çok kolaymış gibi içimi görüyor. Dünyanın gördüğü tek şey boş bir duvar olana kadar maskemi tuğla tuğla inşa ediyorum. Mükemmel küçük prenses olduğumu söyleyen, başka hiçbir nedeni olmayan bir duvar. Bale sevgim bile bu imajın oluşmasına yardımcı oluyor. Bu topluma uyum sağlamak için çabaladığımı söyleyen bir maske. Akbabaları üzerimden uzak tutan tek şey kardeşimin korumasıydı. Öz babam kederinden başka bir şeyle ilgilenmeyi başarabilseydi beni kurtlara satardı.

Büyükannemin seçtiği kişiyle evlenmeyi reddetmemin bir başka nedeni daha. Hayatım boyunca buna karşı kurnazca mücadele ettim, masummuşum gibi görünmek için her hareketime dikkat ettim.

Bash fazlasıyla anlayışlı, özenle hazırlanmış kişiliğimin içini görebiliyor. Çözdüğü her lokmadan derin bir memnuniyet duyuyor. Aklımda dönüp duran soru şu: Neden ben? Bu kötü şöhretli bekarın benimle bu kadar ilgilenmesinin sebebi ne?

"Bayan Ana. Üçüncü pozisyonu kaçırdınız," diyor Charlotte yerinden, eli hâlâ barın üzerinde. Başı öne eğik ve tüm kızların yüzünde benzer bir şaşkınlık ifadesi görebiliyorum. Onların dersleri sırasında dalgın olmak bana göre değil. Hele ki bu kendime sakladığım tek şeyken.

Yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştiriyorum ve kendime geliyorum. "İyi yakaladın Charlotte. Sadece seni test ediyordum."

Kaşlarını birbirine kenetliyor, yalanı fark edecek yaşta değil. Tanrı'ya şükür.

Ellerimi çırpıyorum ve kas hafızaları devreye girerek bir sonraki pozisyona geçiyorlar ve hatamı unutuyorlar.

Dersin son otuz dakikası sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, her dakika sonunda bitene kadar acı verici bir şekilde ilerliyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum, her şeyimi veremiyormuşum gibi. Her şey bittiğinde, daha iyi olacağıma söz veriyorum.

Bilinmiyor: Beni hala özlemedin mi?

Bilinmeyen: Beni görmezden gelmenin faydasız olduğunu öğreneceğini .

Kimden geldiğini hemen anlayıp telefonumu sessize alıyorum.

Charlotte bana gülümsüyor, gamzeleri ortaya çıkıyor. "Kim o?"

"Sinir bozucu biri," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Her çocuk gibi o meraklı ama annesi onu eve götürmek için içeri girince . Kollarını açarak ona koşuyor ve annesi onu kucaklıyor. Acımı gülümsememin arkasına saklıyorum.

Geri kalan ebeveynler dersin sonunda içeri süzülüyor, gülümseyen çocuklarını alıyorlar ve onlar kapıdan çıkarken kibarca el sallıyorum. "Haftaya görüşürüz."

Sonuncusunun arkasından kilitliyorum, kimsenin içeri girmediğinden emin olmam gerekiyor. Eve gitmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Masamın yanındaki sandalyeye oturuyorum ve bağcıklarımı çözüyorum. Ayak bileklerime ustalıklarla sarılmışlar ve bir fiyonkla tamamlanmışlar. Bir zamanlar onları her hafta değiştirmek zorundaydım, yarışmacı olarak dans ettiğim zamanlarda. Kazanmak istediğim için değil, unutmama yardımcı olduğu için. Balede özgürlük vardır; teknik beceri herhangi bir şeyi düşünmeyi imkânsız kılar. Annemin boş gözleri ya da babamın bana bir daha sarılmaması. Ben hareket ettikçe hepsi kayboldu.

sahne. Bu yüzden ACL'mi yırttığım ve ameliyat olmam gereken kaza yıkıcıydı. Bir daha asla o seviyede yarışacak kadar iyi olamadım. Beni kurtaran, hayatımdaki o boşluğu dolduracak yeni bir şey veren bu genç dansçılar oldu.

Tacı bulma telaşı sona erdiğinde ve her şey normale döndüğünde, onlara bir kez daha güveneceğim. Sanki iyilik yapan benmişim gibi bana teşekkür ediyorlar ama aslında onlar.

Ne yaparsam yapayım, zihnim dün geceye dönüp duruyor. Bash'in ağzının benimkinin üzerinde olduğu ve onun içinde kaybolmak istediğim anılar. Bacağını göbeğime bastırmanın ve geniş omuzlarını avuçlarımın altına almanın nasıl bir his olduğunu. Elim boynuma gitti. Ardında aşk ısırmaları bırakırken kirli sakalı hassas derimi sıyrıyordu. Şüphe çekmemek için tüm bölgeyi makyajla kapatmak zorunda kaldım.

Telefonum titriyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Nikolai: Nasıl gidiyor?

Bash olmadığını fark edene kadar parmaklarım sinirli bir cevap yazmaya başlamıştı bile. Utançtan yüzüm kızarıyor ve Nikolai'nin yüzümü göremediğine seviniyorum. Bir şeylerin döndüğünü bir saniyede anlayabilirdi. Ve bu şey Bash Everette'le bir anlaşma yapmak gibi iyi gitmeyecek bir şey.

Göndermek üzere olduğum mesajı siliyorum ve basitçe cevap veriyorum.

Ben: Her şey yolunda. Sanırım bir planım var.

Bana bundan daha fazlasını vermelisin. Senin için endişeleniyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Kardeşime hiç son zamanlarda yaptığım gibi yalan söylememiştim ama bunu öğrenmemesi için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Bana güvenmen hakkında konuştuğumuzu sanıyordum. Nikolai: Biliyorum, ama bir şeyler oluyor.

Bir cevap bulmaya çalışırken başımı masaya yaslıyorum. Çoğunlukla doğru olan bir şey.

Ben . Yardıma ihtiyacım olursa sana haber vereceğime söz veriyorum.

Bir nefes çektim. Hiç yoktan iyidir.

Nikolai: Tamam. Beni haberdar et.

Ben: Yapacağım.

Telefonum çantama düştüğünde bir gümbürtü çıkarıyor, gözden irak, gönülden irak. Sanırım bir mesaja daha cevap vermek zorunda kalırsam delireceğim.

Suçluluk duygusu midemde bir ta  gibi oturuyor ama onu aşağı itiyorum. Riskli olsa da tacı almanın en iyi yolu Bash'le çalışmak. Tek yapmam gereken o tacı almak ve o ve ben tanıdıklarımıza geri dönebiliriz. Ne de olsa o da beni kullanıyor. Ben onun  u anki e lencesiyim. Günlük hayatının sıradanlığını kırarak bir şey. Bash her zaman kendisine adrenalin verecek bir sonraki şeyi arayan bir adam ve  u anda o şey benim.

Benim sıkıcı ve katı olduğum yerde o eğlenceli ve  akacı. Bunu anlaması uzun sürmez. Tek yapmam gereken ilgisini kaybetmeden önce onu yeterince uzun süre merakta tutmak.

Kaburgalarımın altında donuk bir ağrı var ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeyi reddederek avucumu g  s me bastırıyorum.

Bash o tacı almama yardım edecek ve ben de onu terk edeceğim. Dudaklarının tadı ya da vücudumun onu ne kadar çok istediği önemli değil. Anlaşma anla madır ve bunu bitirecek olan benim.

 eri girdi imde kahve d kk nının kapısındaki zil çalıyor, taze demlenmi  kahvenin rahatlatıcı kokusu burnuma doluyor. St dyomun sadece birkaç d kk n a a ısında yer alan bu dükkâna a ıldı ından beri geliyorum.

A  ap, duvarları modern bir desenle kaplıyor. Tavanlar siyaha boyanmış, a a ıya sarkan endüstriyel ışıklar kafeyi sıcak bir ı ıltıya bo uyor. Sınırlı sayıda oturma yeri var, sadece birkaç yüksek masa, mekan takılmak için değil alışveriş yapmak için tasarlanmış.

"Anastasia," diye sesleniyor barista bana. Yirmili ya larının başında ve bana başka birini hatırlatan ukala bir gülümseme takınıyor.  n nde kocaman bir *M* harfi olan siyah bir üniforma giyiyor. "Uzun zamandır u ramıyorsun. Her zamankinden ister misin?"

Omuzlarımı hissetti imden daha rahat kaldırıp indiriyorum. "Evet, lütfen. Sadece biraz me gul m. Merak etmeyin, yakında d nece im."

Hayatımın alt üst olduğunu hatırlatan bir başka şey. Bu d    nl    rutinimden  ıkardı ımı fark etmemi tim ama şimdi buraya en son ne zaman girdi imi hatırlamıyorum. Kahve bankayı batıracak değil ya. Teknik olarak eksilerde olsak da o kadar da fakir değiliz. Yine de bilinçsizce buraya gelmeyi bıraktım.

Yakında tacı alıp b y kanneme vereceğim ve onlar da bizi kurtarmaya yardım edecekler. Hayatımızın geri kalanında onlara geri  deyece iz, ama bu  irketi kurtaracak. En azından  imdikinden daha iyi durumda olacağız.

Babamın seçtiği tefecilere borçlu olmaktansa aileme borçlu olmayı tercih ederim.

"Al bakalım, eve de biraz ekstra para ekledim. Seni burada görmek istiyorum." Bir torba uzatıyor ve taze muzlu ekmeğin tatlı kokusunu alabiliyorum.

Ona bakarken başımı yana eğiyorum. Onun yaşında biri için biraz garip davranıyor. İçeri girip girmemem bu kadar umurunda olmamalı. Bana küçük bir tebessüm ediyor ve o zaman bardağın üzerinde telefon numarasını görüyorum. Bu kadar iyi davranmasının nedeni göğsüme çarpıyor. Aman Tanrım. Bana asılıyor.

Bu ne zaman başladı ki?

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Bu tamamen çok garip bir durum. Kâğıt bardağı kısa bir süreliğine aramızda tutarak, dışarı fırlamadan önce ona sıkı, kapalı bir gülümseme veriyorum. Kapı arkamdan kapanırken zil çalıyor. Bunu düşünecek kadar kafam yerinde değil.

Eve dönüş yolculuğu neyse ki sessizdi. Tek istediğim eve varıp sıcak bir banyoya girmek.

Ön kapının kilidi açıldığında iç çekiyorum. Bu sabah saatler yerine yıllar gibi geldi.

İçeri girdiğim anda bir şeyler ters gidiyor ve kahve fincanım yere düşüp her yere sıçrayınca ağzım açık kalıyor. Mekan tamamen boştu. Sandalyeler, kanepeler, halılar. Yerinde tek bir şey bile kalmamıştı. Kürek kemiklerim kapıya değene kadar geriye doğru tökezliyorum. Soyulduğum açık ama çalınması çok garip bir şey. Kullanılmış mobilyalar için karaborsa falan yok.

Derin nefes alıyorum, kalbimin hızlı atışını yavaşlatıyorum. Bunu iyice düşünmem gerek. Bunu kim yapar ki? Daha da iyisi, ne istiyor olabilirler?

Yatak odama doğru hızla ilerlerken derimin altında kıpır kıpır bir vızıltı dolaşıyor. Orada hiçbir şey bulamayınca neredeyse yere yığılıyordum. Tıpkı evin geri kalanı gibi tamamen boşaltılmıştı. Ayaklarım çoktan dolaba doğru koşmaya başladı ve tek bir parça giysi bile olmadığını görünce dizlerimin üzerine çöktüm.

Maskeyi ve cübbeyi aldılar.

Öne doğru eğilmiş, alnımı yere dayamıştım ki omzuma astığım çantamdaki telefonum çaldı.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum, ne kadar berbat durumda olduğumun bekleyişi omuzlarımı kırmakla tehdit ediyor. Nikolai maskeyi kaybetmenin cezasının ölümden daha kötü olduğunu zaten açıklamıştı. Belli ki, maskeye sahip olan kişi tıpkı benim yaptığım gibi gizlice içeri sızabilir.

Tekrar çalıyor ve elimde sıkıyorum. Arayan kardeşimse muhtemelen yıkılacağım.

Bilinmiyor: Prenses. Taşınmanın vakti .

Bilinmiyor: 155 Torried Rd

Eşyalarımı geri ver.

Beni görmezden geliyor ve parmaklarım seğiriyor, telefonumu bir sonraki mesajında ekranı çatlatacak kadar sert kavıyorum.

Bilinmiyor: Anahtar tezgahın üzerinde.

Ateş göğsümden başlayıp parmak uçlarıma kadar patlıyor. Bunun için Bash'i öldüreğim.

Elbette, cüzdana kolayca sığması için kredi kartı şeklinde siyah bir anahtar kartı var. Onu milyonlarca parçaya ayırmak istiyorum. Hayır, yakıp toz haline getirmek.

Nikolai için çok korkmuştum ve tüm bunlar beni onun yanına taşımak için sinsi bir plan mıydı?

Kartı ezmek yerine cebime atıyorum. Daha iyi bir planım var.

Bash'i benimle kavga ettiğine pişman edeceğim.

Ckapt'ca 17

Bash

TELEFONUMUN EKRANI, Stasia'nın evinin içinde koşuşturmasını takip eden bir kameradan diğerine geçerken aydınlanıyor. Kız arkadaşımın hamleme nasıl tepki vereceğini görmek için saatlerdir sabırsızlıkla bekliyordum.

Oyun mu oynayacaktı, yoksa saldıracak mıydı?

Boş dolabında, temizlenmiş odaya aval aval bakarken ağzı açılıp kapanıyor. Dudaklarımda büyüyen gülümseme, yüzü hayalet gibi beyazlaşıp dizleri yere vurduğunda paramparça oluyor. Başını yere koyup omuzları çöktüğünde midemde bir batma hissi oluşuyor.

Lanet olsun. Hiç de beklediğim gibi değil. Kızımın ateşi, bu yenilmiş sefalet görüntüsü değil. Gözlerim boş odada geziniyor, onun böyle tepki vermesine neyin sebep olduğunu arıyor. Bunun bir parça kıyafet yüzünden olduğuna bir an bile inan-

Düşüncelerim bu kelimeye takıldı. Aziz'in maskesini ve cübbesini şahsen almıştım, kaybetmenin ailesi için ne anlama geleceğini düşünmemiştim.

Benim yaptığımı bilmesi gerekiyor.

Ona bir mesaj gönderdim ve tepkisini görmek için yakınlaştırdım. Hayal kırıklığına uğratmadı. Yumrukları sıkılı ve çenesinde bir seğirme var, ama kalbimi hoplatan gözlerindeki öfke.

İşte orada. Özel bir kumar odasına sanki oraya aitmiş gibi kasıla kasıla giren kız. Dünyanın en seçkin törenlerinden birine gizlice girip Azizler Tarikatı'ndan çalmaya çalışan kız.

Ön kapıdan çıkarken ateş ve lanet saçıyor, yüzündeki ifade benim için geldiğini açıkça gösteriyor.

"Bu eğlenceli olacak."

Kapı kapandığında, girişe bıraktığı kâğıt bardağın üzerinde tuhaf bir şey fark ediyorum. Yakınlaştırıyorum, kafenin adını görüyorum ve hemen yanında kırmızı ile yazılmış lanet bir telefon numarası var.

"Sen ölü bir adamsın." Kardeşlerim fark etmeden birinin derisini canlı canlı yüzmenin yollarını araştırıyorum.

"Ne mırıldanıyorsun orada? Beni altı aydır görmediğini biliyorsun, değil mi?" Xander karşımdaki kulüp sandalyesinde oturduğu yerden söylüyor.

"Bu gözlükler seni kendini beğenmiş bir hödük gibi gösteriyor. Onlara alışamıyorum." Onu kontrol ederken bir kahkaha attım. O kadar uzun zamandır uzakta değil ama farklı görünüyor. Daha keskin, sırtı kaskatı ve yüzünü kendini beğenmiş bir ciddiyet kaplıyor. Lanet gözlükler yüzünden. On bir ay daha büyük olabilir ama ikimiz için tempoyu hep benim belirlememe izin verirdi. Tüm hayatımız boyunca hırsızlar gibi kalın, değişiyor olması acı veriyor. Ne olursa olsun, bana en yakın olan, beni herkesten daha iyi tanıyan kişi o. Farklı olması önemli değil. O hâlâ benim kardeşim.

"Seni özledim." Bunu itiraf etmekte utanılacak bir şey yok. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Çocukluğumuzdan beri ikimiz de ayrı kalmaktan hoşlanmıyorduk, ancak geçtiğimiz yıl gösterdi ki kendi başımıza da hareket edebiliyoruz ve belki de ilişkimiz biraz fazla bağımlıydı.

Başını eğip beni tarıyor. "Bana bu kadar duygusal davranma."

"Siktir git." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, Stasia'nın onları bana tükürdüğünü hatırlıyorum. Yumuşak dudakları ve inlemelerinin tatlı tadı. Düşündükçe sikim sertleşiyor.

Gülüyor, benim saçmalıklarına alışmış ve konuyu değiştiriyor. "Bundan çok zevk alırsın. Seni başkaları için mahvetmek istemiyorum."

Neredeyse içkimi boğazıma tıkayacaktım ve ciğerlerimi öksürmemeye çalışırken masaya çarptım. "Dostum, beni uyarabilirdin."

"Bu çok daha eğlenceli." Benden bir adım önde olduğunda gözleri her zamanki gibi parlıyor.

Rahatlıyorum, üzerimde dolaşan tedirginlik bu bakışla dağılıyor. Onu özlediğimi söylerken yalan söylemiyordum. O gittiğinden beri hayat berbat. Sanki cehennemin çarpık bir versiyonuna hapsolmadan önce her gün bir sonrakine sürükleniyordu.

Ama şimdi değil. Ateşli kızıl saçlı, her düşünceye sahip olana kadar dikkatimin her zerresini çalarken olmaz.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi parmak eklemleri koltuğa vuruyor. "Peki... bu gergin balerinin nesi var? Neden onu araştırmamı istedin?"

Üzerime bir soğukluk çöküyor, tüm kaslarımın gerilmesine neden olan bir soğukluk. "Dikkatli ol Xander. En sevdiğim kardeşim olabilirsin ama ince bir buzun üzerindesin."

Sandalyeye yığılırken başı geriye düşer. "Lanet olsun. Sen de mi?" "Buna alışsan iyi olur. Yıl bitmeden ona kız kardeşim diyeceksin. yukarı."

Kaşları saç çizgisine kadar uzanıyor. "Tanrım."

"Adımı boş yere söylemeyi bırak ve işine bak. Ne öğrendin?"

Benimle işi bitmiş gibi başını sallıyor ama yine de istediğimi veriyor. "Senin kız ve kardeşi bir şey için Ruslara gittiler. Henüz ne olduğunu anlayamadım ama bildiğim tek şey, Anastasia'ya bir şey yaptırmak için onu teminat olarak orada tuttukları. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Taç. Bu mantıklı. Başımı salladım.

"Başka ne var?"

"Rus bir adamla evlenmesini istiyorlar. Onun hakkında pek bir şey bulamadım."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturuyorum. "Sanki öyle."

Xander teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sadece elçiyim. Beni öldürmeyin."

Onun başka birine bağlı olması fikri bile kanımı kaynatıyor. Bu gerçekleşmeden önce bu adamın icabına bakmam gerekecek. Kahretsin... tüm aile gidebilir.

Xander boğazını temizliyor, yüz ifadesine bir ciddiyet yerleşiyor. "Bilmen gereken bir şey var. Annesini muhtemelen Ruslar öldürdü."

"Wander Amca!" Tucker çığlık atarak ön kapıdan içeri giriyor ve kendini Xander'ın kucığına atıyor.

Kirli küçük parmakları amcasının yüzünü iki yandan tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Xander, Tucker kahkahalarla bağırana kadar onu havaya kaldırır.

"Üzgünüm, ufaklık. Yapacak işlerim var."

Tucker somurtuyor. "İş yok. Çalışmak swucks."

"Yakaladım seni." Matthias oğlunu kollarının arasına aldı. "Bizi beklemen gerekiyordu."

Tam o sırada Scarlet ve diğer çocuklar içeri giriyor, ardından Misty ve Damon haftalık aile yemeğimiz için geliyor. Dönüşümlü olarak yapıyoruz ve ev sahipliği sırası bende.

"Söylediğin şeyi yapmak istemedim. Wander Amca'yı görmek istedim."

Eğer babamız olsaydı, Tucker bunun için dayak verdi ve bir daha asla yapmazdı. Kendi babasından korkma pahasına.

Matthias yine de burnunu tıkıyor. Hem o hem de Damon bu döngüyü kırmaya kararlıdır.

"Sadece güvende olmanı istiyorum," diyor Matthias oğluna, o da başını sallıyor.

"Burası harika kokuyor." Scarlet yaklaşıyor ve çocuğunu bana uzatıyor. "Sen osun."

Onu bitkin annesinden mutlulukla kucağıma alıyorum.

"Sen ve ben hiç iyi şeyler yapmayacağız," diyorum ama kocaman gözler bana bakıyor. Yanaklarını hafifçe çimdikliyorum. "Hiç eğlenceli değilsin."

Çok geçmeden Misty ve Damon geldi, evimi kahkahalarla doldurdular.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açılır ve dört Everette kardeşin de alarma geçmesine neden olur.

Alev alev yanan kızıl saçlar, elinde sıkı sıkı tuttuğu anahtar kartıyla sinirli bir Stasia'nın etrafında dönüyor. "Sebastian Everette, öldüreceğim-"

Yalnız olmadığımızı anladığında ağzı kapanıyor.

Bölüm 20

Anastasia

Beynim ağzıma yetişirken kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Damon, Matthias ve Xander ayaktalar, sırtları kaskatı ve kasları gergin, sanki kapıdan gelen her türlü tehlikeye karşı hazır bekliyorlar. Üzerimize çöken ve beni iliklerime kadar ürperten soğuk bir hesaplama var. Bu adamlara saldırmaya çalışan kişi ben olmak istemezdim.

Bash hala oturan tek Everette kardeş. Bir kulüp sandalyesinde uzanıyor, kaşları kalkık ve yüzünde ne yaptığını çok iyi bildiğini söyleyen bir gülümseme var. İki minik, sevimli bebek eli yanaklarını birbirine yapıştırdınca bu ifade bozuldu. Tahmin etmem gerekirse, bir buçuk yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. Bebek kıkırdıyor, tükürüğü her yere saçılıyor, bir kısmı Bash'in yüzüne geliyor. Bir an duraksıyor ve ben de kaskatı kesildiğimi hissediyorum ama eğilip çocuğun boynuna bir ahududu patlatınca bu kayboluyor ve oda kahkahalara boğuluyor.

Diğer üç Everette kardeş önce bana, sonra Bash'e bakarak rahatlıyorlar.

Damon iç çekiyor, yenilmiş görünüyor. "Ne yaptın sen?"

Bash masumiyetle alay edercesine kardeşine göz kırpmıyor. "Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım."

Bir kahkaha atıyorum ve onu işaret ediyorum. "Öyle mi? Evimden bütün eşyalarımı almışsın. Lanet olası kanepem nerede, Sebastian?"

"Oooh, evet, bunu yaptım." Özür dilemiyor ve bu en iyisi çünkü hiç de üzgün görünmüyor.

Çenemi gevşemeye zorluyorum ve söyleyecek bir şeyler bulmaya başlamadan önce kafamdan ona kadar iki kez sayıyorum. Bu küstah piç... Kaslarım tekrar gerilirken gözlerimi ona dikiyorum. Beni yerimde tutan tek şey, daha sonra bunun bedelini ona nasıl ödeteceğime dair kurduğum hayaller.

Bash ayağa kalkıyor, bebeği kalçasına yerleştiriyor ve gülümsüyor. "Ben de gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Yaptın mı? "Ne? Sen... bunu *bilerek* mi yaptın?" Ona takabileceğim her türlü aşağılık ismi sayarken kekeliyorum.

Bash'in parlak gülümsemesi yüzünü kaplıyor. "Tabii ki. Ailemin kız arkadaşımı tanışmasını istedim."

Donup kalıyorum, ağzım açık kalıyor, sonra da kapanıyor. Lanet olsun. Anlaşmamızı . Onu burada kaybedemem. Etrafta bu kadar insan varken olmaz. İnsanlar. Aman Tanrım. Diğer herkesi nasıl unuttum? Bir an durup odaya bakınca gözlerim açılıyor. Etrafları bana bakan küçük yüzlerle çevrili Scarlet ve Misty Everette'i tanıyorum.

"Millet, bu Stasia. Benim yanıma taşınıyor." Bash bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki bir sonraki olası adım buymuş gibi. Sanki karar verilmiş, taş yazılmış ve başka bir seçenek aptallıkmiş gibi.

Hayır, değilim, diye içimden bağırıyorum. Bu ne *cüret*. Ona şimdi seslenemeyebilirim ama daha sonra buna pişman olacak.

Tüm Everette ailesi aramıza bakarken odada ağır bir sessizlik var ve sonra kaos patlak veriyor. Her üye bir diğerinin üzerine konuşuyor. Çocuklar da bu enerjiye kapılıp etrafta koşuşturmaya başlıyor ve ortalık en yüksek gürültü seviyesine ulaşana kadar birbirlerini kovalıyorlar.

Bir şey söylemeyen tek kişi Xander. Onun yerine, tek kaşını kaldırmış kardeşine bakıyor. Kızgın görünmekten çok, bilmediği için sinirlenmiş gibi.

"Pekala, pekala. Sakin olun," dedi Scarlet ve sessizleştiler. Kendini tutuyor ve tartışmaya yer bırakmıyor. Bana narin bir el uzattı. "Madem buradasın, gel bizimle takıl."

Misty ve Scarlet hemen kabul etmediğimde bakışlarını paylaşıyorlar ve her biri bir elimi tutarak beni evin derinliklerine çekiyor, oturma odasına tamamen girene kadar bırakmıyorlar.

Şokum geçince, yılların görgü kurallarına başvuruyorum. "Özür dilerim. Rahatsız etmek istememiştim."

Scarlet'i hayatımın çoğunda tanıdım. Hiç yakın olmadığımızdan değil. Kardeşim ve ben etkinliklere sadece çok gerekli olduğunda giderdik. İkimiz de herkesin önünde her şey yolundaymış gibi davranmak için gereğinden fazla zaman harcamak istemezdik.

Misty birkaç yıl önce Azizler Tarikatı çemberine katıldı ve her karşılaştığımızda küçük bir güneş ışığı topu gibi oldu. Elimi sıkıyor ve sıcaklığının bir kısmı içime sızıyor ve omuzlarım gevşiyor.

Yakınına eğiliyor. "Görünüşe göre, Bash sana tuzak kurmuş."

Scarlet gülüyor. Dostça, sanki beni de kendisiyle birlikte gülmeye davet ediyor. "Everette kardeşlerin kesinlikle tuhaf bir flört etme yöntemleri var."

Çenemi içeri çekiyorum ve daha iyi düşünmeden başımı sallıyorum. "Oh, öyle değil."

Bash bana bunun olacağını söylemediği için söyleyecek bir şey hazırlama şansım olmadı. "Şey... Yani... Daha yeni başlıyoruz."

Bash homurdanır ve ürkmüş bebekten özür dilemek zorunda kalır.

"Haydi çocuklar. Gelin kendinizi tanıttın," diye sesleniyor Misty onlara. Sesi hafif ve şarkı söyler gibi.

Kızlardan biri yerde oturduğu yerden inliyor, renk veriyor. "Yapmak zorunda mıyız?"

Ellerimi kaldırdım. "Gerçekten sorun yok. Buna gerek yok."

Damon bize doğru yaklaşıyor ve Misty elimi bırakıp onu kendi tarafına çekiyor. "Bir keresinde annene istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylemiştim. Ama siz ikiniz o ne isterse yapmak zorundasınız."

"Hadi bakalım. Görünüşe göre Bash size tavuk ve patates kızartması getirmiş, o yüzden acele edip şu işi bitirelim," der Xander ve şaşırtıcı bir şekilde tüm çocuklar onun dediğini yapar.

Matthias bize katılıyor ve ben de etrafım sarıldığı için kendimi geri çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar korkutucu olduklarının farkında değiller mi?

"Ben Olivia. Beş yaşındayım ve en sevdiğim renk mavi." Küçük kız başını kaldırıp Scarlet'e baktı, kahverengi gözleri kocaman açılmış onay bekliyordu.

"Harika iş çıkardın Livy." Cevap veren Matthias, kocaman elini Livy'nin başının üzerine koyup saçlarını karıştırıyor.

Ciyaklıyor ve kıvranarak uzaklaşıyor, klipslerini nasıl mahvettiğine dair bir şeyler haykırıyor.

Altın sarısı saçları ve bal rengi gözleriyle bir çocuk ona bakıyor. "Ben Tucker. Dört yaşındayım ve büyüdüğümde araba yıkamak istiyorum."

Kahkahamı yutuyorum. "Kulağa çok onurlu geliyor."

"Geçen hafta inekleri sağmak istemiştin." İkinci bir kız geliyor. Kıvrıkcık saçları var ve birkaç dişi eksik. "Ben Finley, beş yaşındayım ve Olivia benim kuzenim ama aynı zamanda en iyi arkadaşım."

Misty ona gülümsüyor ve kuzeninin peşinden gitmesini sağlayan baş işaretini veriyor.

Bir çocuğun Damon'ın kalın bacağının etrafından dışarı baktığı yerden bir sarışın şoku görünüyor.

Misty kalçalarının üzerine çöküyor ve cesaretlendirici bir şekilde gülümsüyor. " yok.

Tıpkı çalıştığımız gibi."

"Evet, Wyon. Tıpkı çalıştığımız gibi," diye ekliyor Tucker .

Küçük çocuk babasının arkasından baykuş gibi yuvarlak gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık var ama "Orion Everette. Üç yaşında," diyor Tucker'ın peşinden gitmeden önce.

Tanışma faslına kendimi o kadar kaptırmışım ki Bash'in tam önümde olduğunu fark etmiyorum.

"Bu küçük güneş ışığı Eve. Merhaba de, Evy." Bash onun minik elini kocaman elinin içinde tutuyor ve bana küçük bir el sallıyor.

Ben de el sallıyorum ve o da gülümsememe gülümsüyor. Verdiği yanıttan dolayı içimde bir tatmin duygusu oluşuyor.

Bash beni öpmek için eğildiğinde hâlâ el sallıyordum. Çenemi yana doğru çekiyorum ve dudakları kısık bir kıkırdamayla yanağıma konuyor.

Patlayan binlerce güneşin gücüyle ona bakıyorum ve "Sen öldün" diye fısıldıyorum.

Bash'in dudakları kulağıma değiyor ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyor. "Beni öldürmek pek de kız arkadaş gibi olmazdı, değil mi?"

Derimin altında bir vızıltı hissediyorum ve kendimi toparlamak için ondan uzaklaşıyorum. Anlaşmamız, tacı bir aylık zaman dilimi içinde alabilmem için elimdeki en iyi şans. Nereden bakarsam bakayım, bunu başarmak için Bash'in yardımına ihtiyacım var. Bu da kendi payıma düşeni yapmam ve buradaki herkesi gerçekten de çıktığımızı ikna etmem gerektiği anlamına geliyor. Yine de kız arkadaşının onu öldürmek istemesine şaşırmaabilirler. Eğer onlarla da benimle olduğu gibi bir ilişkisi varsa, eminim onlar da zaman zaman aynı şeyleri hissetmişlerdir.

Kendime gelmem ve gülümsemem gerekiyor. Onun evi sakinleşmeme yardımcı olacak mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, burası şehrin ortasında yer alan çok katlı güzel bir kahverengi taş ev. Pencereler uzaktaki duvarın tamamını kaplıyor ve batan güneş tüm mekânı

sıcak bir ışıltı. Açık konsept kat planı bu yenilenmiş alanlar için yaygındır, bu nedenle oturma odasının mutfığa açık olduğunu görmek beni şaşırtmadı.

Daha yakından bakınca, her dolabın üzerinde çocukları dışarıda tutacak türden garip klipsler olduğunu görüyorum. Evin geri kalanını tarıyorum, sadece yetişkinlerin açabilmesi için kapı kollarının üzerine yerleştirilmiş güvenlik prizlerini ve plastik halkaları fark ediyorum. Sehpa boya kalemleri ve boyama kitapları tarafından ele geçirilmiş, büyük çocuklar çalışırken kıkırdıyorlar.

Dikkatim oyun parkına ve yanındaki mindere yöneldiğinde göğsümde bir gümbürtü duyuyorum. Etrafımdaki her şeyi incelerken sertçe yutkunuyorum.

Bekle... Bash'in çocuğu var mı? çevirmeden ona yan gözle bakıyorum. Sevimli bebek Eve, çenesinin altına sıkışmış. Çocuğu olsaydı sorun olmazdı. Çıktığımız falan yok. Aslında çıkıyor olsaydık bile sorun olmazdı. Ama neden bana daha önce söylemedi? Bu bir kız arkadaşın bilmesi gereken bir şey değil mi? Aslında. Düşündükçe kalbim daha sert atmaya başlıyor. Çocuğunu kız arkadaşından saklamak nasıl bir pislik hareketidir. Cidden, kesinlikle bana söylemeliydi. Değil mi?

Bash yaklaşp yüzümü tarıyor. "Şu anda aklından neler geçiyor Prenses? Kızardığınıza bakılırsa, sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir."

Olivia gelip cevabımı kesiyor ve Bash onun başını okşayarak kıkırdamasına ve kaçmaya çalışmasına neden oluyor.

"Bash Amca'nın evi en iyisi. Her zaman en iyi şeyler onda olur," diye fısıldıyor bana, ama sesi yüksek çıkıyor. Adam yaklaşıp kadar gömleğini çekiştiriyor. "Dondurma aldın mı?"

Bash gülüyor ve önce Olivia'ya, sonra da bana komplocu bir şekilde bakıyor. "Duble çikolata."

Olivia bize dişlek bir gülümseme veriyor. "Gördün mü, en iyisi!"

Parmaklarımı kalçalarım vuruyorum. Düşündükçe, bunların onun yeğenleri olduğuna daha çok emin oluyorum. "Buraya sık gelirler mi?"

"Ne kadar isterlerse. Evlerimiz arasında gidip geliyorlar ama ailelerine bir gece vermek güzel." Bash'in parmakları kavırıyor, başparmağı ileri geri okşuyor. Bu kez, sinir bozucu beni okuma yeteneği işe yarıyor ve sormama gerek kalmadan şüphelerimi gideriyor. "Scarlet ve Matthias Eve doğduğunda bir dadı tuttular ama bu ailenin onlara bakmasıyla aynı şey değil. Bütün çocuklar bir arada olunca kasırğa gibi oluyor.

aynı anda burada. Beni nasıl diken üstünde tutacaklarını kesinlikle biliyorlar ama ne kadar yakın olduklarını görmek hoşuma gidiyor. Bana kendimi ve kardeşlerimi hatırlatıyor."

"Ve bu yüzden mi tüm bu eşyalara sahipsin?" Oyun parkını işaret ederek soruyorum.

Omuz silkiyor ve Eve'i kollarına alıyor. "Her şeyi paketleyip taşımaktan daha mantıklı geldi."

Başımı sallıyorum, tüm bilgileri içime alıyor ve göğsümdeki ipin nasıl çözüldüğünü görmezden geliyorum.

"Gergin miydin Anastasia?" Bash'in dudakları kulağımı sıyrıyor ve omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor. Göbeğimin altındaki ısı sarmalları, uyluklarımın arasında bir ağrı olana kadar aşağı iniyor. Bunu yapmaya devam ederse dayanamayacağım. Aklımı kaybedeceğim.

"Tabii ki hayır." Boğazımı temizleyip uzaklaşmaya çalışıyorum ama o kolunu belime dolayarak beni kendine bağlıyor.

Bölüm 21

Anastasia

BİLMEYEN önce yemek servis edilmişti ve ben Bash'in yanında oturdum. Masa bu kadar çok insanı sığdırmak için özel olarak yapılmış gibi görünüyor. Misty sağında, iki çocuğu Damon'la arasına sıkışmış, Scarlet ve Matthias da diğer tarafı kaplıyor. Eve annesinin kollarında, sırada Olivia ve Tucker var.

Bash bir tabak dolduruyor, bana uzatmadan önce her bir parçayı dikkatle seçmek için zaman ayırıyor. İtiraz edeceğim ama Bash çenesiyle işaret ediyor ve Damon ile Matthias'ın da eşleri için aynı şeyi yaptıklarını fark ediyorum. Xander masanın ucunda, beni izlerken birasını bitiriyor. En iyi sahte gülümsememi takınarak Bash'ten tabağı alıyorum.

Xander bana bilmiş bir sırıtişla bakıyor ve bizimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını sallıyor. Belli ki onu ikna etmek için daha fazlası gerekecek. Belki de Bash ona söylemeli. Bunu sır olarak saklayacak kadar yakınlar, değil mi? Tacı Tarikat'tan çalmamla ilgili kısmı atladığı sürece sorun yok.

Bash'in kalçası benimkine bastırıyor, sıcaklığı pantolonumun içinden sızıyor. Şakağımı öpüyor, bir saniye çok uzun süre oyalanıyor. Sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi dudaklarının tenimde kıvrıldığını hissedebiliyorum. Meğer rol yapmama gerek yokmuş çünkü vücudumun ona verdiği tepkilerin hepsi rolden ibaretmiş.

"Anne, Tucker kızartmamı çaldı," diye sızlanıyor Olivia küçük kardeşini iterken.

"Hayır. Olivia yalan söylüyor. Ben asla." Matthias Tucker'ı kolayca yakalıyor ve sıkıtiği minik yumruklarıyla kız kardeşine vurmasını engelliyor.

İkisi birbirine bakıyor ve ebeveynler iyi çalışılmış bir dans gibi, oğlanlar kızlarla aynı hızda oturana kadar onları sandalye kapmaca oynar gibi hareket ettiriyor. Yemeklerini yemeye geri döndüklerinde gürültü seviyesi önemli ölçüde düşüyor.

Yetişkinlerin hiçbiri bundan etkilenmiş görünmüyor, bunun yerine kendi aralarında kolayca konuşuyorlar.

Olivia ve Finley ise küçük kardeşlerinin düşüşlerini planlıyor gibi görünüyorlar.

Bebek Eve içlerinde en uslu olanı, Scarlet'in kucağında oturmuş, bir çeşit puf kraker çiğniyor.

Scarlet ayağa kalkıyor. "Onu bir dakikalığına alabilir misin?"

Bash ellerini kaldırıyor, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi bebeği kolayca alıyor. Onun bu diğer yanını görmek garip. Genelde çapkın olan Lord'un neredeyse evcilleştirilmiş bir versiyonu. Sanki görmemem gereken bir pencereden bakıyormuşum gibi. Her nasılsa, tüm şakacılığı yaramazlıktan sevimliliğe dönüşmüş. Kalbimin hızla çarpması ve yanaklarımın ısınması, ona fazla bağlanmamam gerektiği konusunda bir uyarı görevi görüyor. Bana karşı böyle değil.

Midemde büyüyen bulanıklık hissinden kurtulmak için ayağa kalkıyorum ve boş tabakları istiflemeye başlıyorum. Matthias elini omzuma koyarak dikkatimi çekiyor.

"Onları ben alırım. Everette ailesinde kadınlar bulaşık yıkamaz."

Bash bana göz kırpmıyor, çoktan ayağa kalkmış. "Gördün mü, kız arkadaşım olduğun için mutlu değil misin?"

Göğsümde sığ bir ağrı var. Belki de tüm bunlar bir yalan olmasaydı, burada bu kadar sevgiyle çevrili olarak mutlu olabilirdim.

Benim şeklimle tam bir tezat oluşturuyor.

Yetişkinler çocukları yerleştirir, Bash Eve'i oyun parkına yatırır ve o da rengarenk cep telefonuyla oynar.

Damon televizyonu açıyor ve Orion'u kucağına çekiyor. Çok geçmeden oda sessizleşiyor ve Misty beni karşılıklı duran dört şezlongdan birine oturmam için yönlendiriyor.

Scarlet yanıma oturmadan önce bana bir kadeh şarap uzatıyor. "Güzel, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Hepsinin birbirini sevme şekli," diye yanıtlıyor.

Kimse kavga etmiyor, kızlar ve oğlanlar rahatlamış, babalarıyla televizyon izliyorlar. Azizler Tarikatı'nın Lordlarını bu şekilde görmek garip ama bir şekilde de doğru hissettiriyor.

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum basitçe.

Misty eğilir ve fısıldar, "Bash ile nasıl tanıştınız?"

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bash'in aniden yuva kurmasını merak etmemelerine imkân yok. "Birbirimize rastladık."

Cevabımı kısa tutuyorum, teknik olarak yalan sayılmaz. Sadece hemen bir kumar odasına girdiğimiz gerçeğini atlıyorum.

"Eminim ikiniz daha önce de karşılaşmışsınızdır. Bu sefer farklı olan neydi?" Scarlet soruyor ve boşalttığımı fark etmediğim bardağımı yeniden dolduruyor.

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Onlara bunun bir oyunun parçası olduğunu söyleyemem çünkü kandırmamız gereken onlar. "Sadece zamanıydı, sanırım."

Sorularını geçiştirdiğimde, onlara mümkün olan en az yanıtı verdiğimde ikisi de zorlamıyor.

Misty sırtıyor. "Bize bir şey vermelisin. Siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Uzun sürmez. Bir hafta kadar." Omuz silkiyorum.

İki kız da önce birbirlerine, sonra bana baktı. "Ama ciddi bir şey olmalı.

Bash bizimle tanışması için hiç kimseyi getirmedi," diyor Scarlet.

Tanrıya şükür Misty araya giriyor çünkü nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Ayrıca, neredeyse bir Everette kardeş geleneği. sevdikleri kız."

"İz mi?" Papağan gibi konuşuyorum.

Başını sallıyor. "Evet, seni gördükleri gibi. Sana aşık olurlar. Sonra da gitmene asla izin vermezler." Bir nefes çekiyorum. Olanlar hiç de öyle değil.

Scarlet güler. "değil. Alışırın."

Orion koşarak geliyor ve Misty'nin koluna yapışıyor. "Anne, film çok korkunç."

Ona gülümseyerek havaya kaldırıyor ve o da buna boynuna sokularak karşılık veriyor.

"Ben gidip onunla oturacağım. Yorulmaya başlamış gibi görünüyor," diyor Misty bize. Oğlunun cevabını seçebiliyorum.

". " Verdiği yanıtla tam bir tezat oluşturacak şekilde ağzı kocaman bir esnemeyle açılıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek. Burada tek başına iyi olacak mısın?" Scarlet sandalyesinden doğrulur. Televizyondan patlayıcı bir ses geliyor ve Eve irkilerek uyanıyor. Avazı çıktığı kadar bağıyor ve Scarlet bana bakıyor. "Asla boş bir anım yok."

Yorgun görünüyor ama gözlerinde bir sıcaklık var. Sanki bir yandan anneliğin ne kadar zor olduğunu kabul ediyor, bir yandan da tadını çıkarıyor.

"Onu yakalayabilirim." Ne dediğimi kontrol edemedi ayağa fırladım.

"Emin misin?" Scarlet başını eğip bana bakıyor, sonra gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Uzun sürmez."

Eve'i kollarımın arasına alıyorum, zıplatıyorum ve sakınleştiriyorum.

Bebeklere alışkın olmayabilirim ama bale yapan beş yaşındaki kızları nasıl idare edeceğimi biliyorum. Ne kadar farklı olabilir ki?

Küçük Eve saçlarımı avucunun içine alıyor, sonra tekrar yapıyor.

Bu hareket onu sakınleştiriyor, ta ki sessizleşip bana bakana kadar.

Annesiyle aynı delici mavi gözlere sahip ve bu gözler babasının kestane rengi saçlarıyla mükemmel bir uyum sağlıyor. İkisinin mükemmel bir karışımı.

Sıcak, güçlü kollar beni arkamdan sarıyor ve sert bir göğse doğru çekiyor. Bash olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Çocuklarımızın kızıl saçlı olacağını düşünüyor musun?" diye soruyor.

Sözlerinin içimde yarattığı heyecanı görmezden geliyorum ve cevap vermek için kollarında dönüyorum.

Ben bir şey söyleyemeden Bash parmağını ağzına götürüp beni susturuyor, sözlerimi kesiyor ve kollarımda uyuyan Eve'i işaret ediyor.

Boştaki elimle onu kendime çekiyorum ve kulağına konuşuyorum. "Burada çocuklarımız."

Gözlerinde bir hüznle geri çekiliyor ve kaburgalarımın altındaki ağrıyı görmezden geliyorum.

Kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatıyorum.

Bölüm 22

Bash

Stasia'ya sarılma hissi hızla bir bağımlılığa dönüşüyor. Bir çift gibi görünme kisvesini kullanarak, son birkaç saatimi onu tahrik etmek için elimden gelen her şeyi yaparak, içindeki ateşi yavaşça körükleyerek, dokunuşlarımla onu uyuşturarak geçirdim. Kulağına fısıldadığımda nefesi kesildi ve ensesini ellerimle tutup hassas cildini nazikçe okşadığımda boynunda tüyler diken diken oldu.

Onu kollarımla sardığımda kalbi hızla çarpıyor. Ailemizle vedalaşırken onu olduğum yere hapsettim; sol kolumu emniyet kemeri gibi göğüslerinin ve omzunun üzerinden geçirdim, diğer avucumu da karnının üzerine koydum. Tarçın kokusunu içime çekiyorum, tüm duyularımı ele geçirene kadar ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Sırtını göğsüme yaslıyor ve boyuna rağmen başı çenemin altına güzelce giriyor.

En son Xander çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatmadan önce başını bize doğru sallıyor.

Onu bırakmıyorum, o da kaçmaya çalışmıyor. Sessiz; tek ses, hareketsiz dururken aldığı hızlı nefesler. Bekliyor. Bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor. Onun istemesini istiyorum. Beni kovalayan o olsun istiyorum ama şu anda benimle olduğu sürece umurumda bile değil.

Aletim pantolonumun arkasında ağrıyor ve onu kıcına doğru itiyorum.

Nefesi kesiliyor, o anın etkisinden kurtuluyor ve bana doğru dönüyor. Yanaklarının pembeleşmesini ya da göğsünün çılgınca inip kalkmasını kaçırmıyorum. Nefret ediyor olabilir ama bunu en az benim kadar istiyor.

Elini aramıza sokarak beni durdurdu.

"Eşyalarım nerede, Sebastian Everette?" diye tıslıyor, mavi gözlerini bana dikmiş.

Kahretsin, kızginken çok seksi oluyor. Hayatımın sonuna kadar ona eziyet etmek istiyorum. "Tam adımı kullanmana bayılıyorum."

"Yarına kadar hepsi geri taşınmış olsa iyi olur. Bu gece bir otelde kalacağım." Döndü ama bir adım bile atamadan onu arkasından yakaladım.

"Bu benim için işe yaramayacak Prenses," diye mırıldanıyorum, sesime öfke sızıyor. Lanet olsun, benden uzaklaşıyor.

Ofluyor ama çekilmiyor. "Neden umursadığımı düşündüğünü merak ediyorum." "Anlaşmamızı bozmak istemiyorsan, taşınacaksın," diye uyarıyorum.

Sertleşiyor ve başını çevirip bana bakıyor. "Birlikte yaşamak nasıl anlaşmamızın bir parçası oluyor?" diye sorarken sesi her şeyden çok meraklıydı.

Onu öpüyorum ve gülüyorum, ancak yerinde tutulmak için geri çekildiğinde. "Hiçbir Everette kızını korumasız bırakmaz. Benim olduğunu görmedikçe bize inanmazlar."

"Bunu yapmak için seninle yaşamak zorunda mıyım?" Sanki sonunda kollarımda olduğu gerçeğini anlamış gibi nefes nefese çıkıyor.

"Bu doğru. Birlikteymişiz gibi davranacağımızı kastettiğimi düşünmedin, değil mi?" Mırıldanıyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum. Kulağının memesini dişlerimin arasında yakalayarak emdiğimde inliyor. Onu daha da itiyorum, tenini emmek için ağzımı açıyorum ve her öpüşümde izimi bırakıyorum. Başı geriye düşüyor, omzuma yaslanıyor ve ben onun bu durumundan faydalaniyorum. Muhtaç iniltiler çıkardığının ya da kıcının uzunluğuma süründüğünün farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Parmaklarım pantolonunun bel bandının altına kaydığında nefesi kesiliyor. Beni daha aşağıya itmek için emene kadar ileri geri izliyorum. Islaklığı onları kaplıyor ve boğazımın derinliklerinde inliyorum.

"Stasia. Bununla ilgili hiçbir şey numara değil." İki parmağımı kalbine gömerken ikimiz de inliyoruz. Ne dediğimi anlamayacak kadar şehvete kapılmış bir şekilde bana doğru eğildi. Bu onu itmemi engellemiyor. "Bu doğru değil mi? Bu rol değil."

Elime karşı umutsuzca hareket edene kadar içini acı verici bir şekilde yavaşça okşuyorum.

"Size bir soru sordum Prenses."

"Evet... rol yapmıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, Bash." Bu bir yalvarış ve ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum. Kollarımda titriyor, amının duvarını okşadığımda nefesi kesiliyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Homurdanıyorum.

"Tamam. İşte böyle."

Sikeyim. Kalçalarım öne doğru sarsılıyor, kışına daha sert bastırıyorum. Onu becermeden önce boşalmasını istiyorum, ama daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Onu parmaklarımla beceriyorum. Bileklerimi kavırıyor, gömleğinin altından geçip meme ucunu başparmağımla parmağım arasında yuvarlayarak nazıkçe sıkıldığında tırnakları tenimi deliyor. Ona ihtiyacı olanı verdiğimde ve avucumu klitorisine bastırıp daire çizdiğimde titriyor. Amcığı zonkluyor ve orgazm onu paramparça ederken kollarımda sarsılıyor.

Gevşeyene kadar onu okşuyorum ve yüzünü bana dönmesi için dikkatlice çeviriyorum. Alnını köprücük kemiğime dayayıp derin nefesler alıyor. Serbest kalmasının artçı şokları içinde yuvarlanırken hâlâ titriyor.

Tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, ben de bana bakması için çenesini eğiyorum.

Zevkten yumuşamış masmavi gözler geri bakıyor.

Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum, dokunuşuma doğru eğilmesini seviyorum. "Neye ihtiyacın var? Seni duyamadım."

"Sık beni."

"Ne?" Boğuldum.

"Kız arkadaşın onu becermeni istiyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor, ona istediğini vermem için bana yalvarıyor. Başımı onunkine yaklaşıtıyorum ve bacaklarını belime dolayarak onu yatağa taşıyorum.

"Nasıl isterseniz, Prenses."

Bölüm 23

Anastasia

BASH ÜZERİME ÇÖKÜYOR, ben yumuşak yatağa gömülürken dizleri benimkilerin arasında. Kalçalarını indirdiğinde ve sert boyu göbeğime yaptığında inliyorum. Sahip olduğum her türlü his onun dokunuşu altında yok oluyor. Tişörtünü üzerinden çıkarmak için çabalıyorum, belirgin karın kasları santim santim ortaya çıkıyor. Tişört kollarının altına takılıp çıkarmamı engellediğinde homurdanıyorum.

Bash boynumun kıvrımına doğru kıkırdıyor, sonra gömleğini tamamen çıkarmak için oturur pozisyonda kendini kaldırıyor.

Göğsünün sert düzlemlerine ve pantolonunun bel bandının altında kaybolan derin V'ye bakarak bir nefes çekiyorum.

"Bu adil değil," diye mırıldanıyorum, çıplak göğsüne çaresizce bakarken kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, omuzları üzerimde geniş. Beklediğimden daha kaslı, gövdesinin yanları tepe ve vadilerle belirginleşmiş ve beli inceliyor. Lanet olası bir dergiden fırlamış gibi görünüyor.

Bash gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudağının kenarını ısıyor, ama gamzesi onu ele veriyor ve yanaklarına bulaşan pembe allık, onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi söylüyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, kendimi kontrol edemeyeceğim." Kendini alçaltıyor ve alt dudağını emiyor, sadece gömleğini çıkarmak için öpüşmemize ara veriyor.

Büyük, sert parmakları yanlarımda geziniyor, başparmakları göğüslerimin kıvrımının hemen altında duruyor. Dokunulmak için can atıyorlar ve daha fazlasını talep ederek ona doğru eğiliyorum.

Tereddüt etmiyor, meme ucumu ağzına almak için aşağı kayıyor, kumaş diliyle ıslanıyor. Başını göğsüme yaslıyor, sıcak havayla kaplamadan önce serin havanın tepede çakıl taşları oluşturmaya izin veriyor. Zıtlık hissiyle amım zonklıyor ve elimi saçlarının arasından geçirerek onu yerinde tutuyorum.

Sütyenimi göğüs kafesimden aşağı çekiyor ve ben altında inleyene kadar dilini üzerinde gezdirerek emiyor. Dişleriyle meme ucumu sıyrırken indirdiği kirpiklerinin arasından bana bakarken gözleri kararıyor. Kalçalarım titriyor ve başım düşüyor, yatağa bastırıyorum, umutsuzca yaklaşmak istiyorum.

Pantolonunun düğmesini kurcalayarak, sonunda açılana kadar fermuarını çekiştiriyorum. Bash'in alnı benimkinin üzerine düşüyor ve onu elime aldığımda boğazının derinliklerinde inliyor. Onu okşarken ucundan damlayan prekum parmaklarımı ıslatıyor.

"Yavaşla. Hiçbir yere gitmiyorum," diye inliyor. Kendini üstümden desteklerken vücudu titriyor. Yukarı bakıyorum, ama gözleri kapalı, sığ nefesleri hızlı hızlı çıkıyor ve kaşları kısıtlamayla bir araya getirilmiş.

Kalan kontrolünü de yok etmek istiyorum. Sonuçlarını sonra düşüneceğim. Şu anda sadece ona ihtiyacım var.

"Çok yavaş gidiyorsun," diye cevap veriyorum pantolonunu kalçalarından aşağı itip boxer'ını da indirirken.

Geri çekildi, yüzümü taradı ve "Kahretsin, bunu böyle yapmak istemezdim" dedi.

"Bunu daha sonra tekrar yapabiliriz." Çenesini kısıtıyorum ve içinde bir ip kopuyor. Çılgına dönme sırası , prezervatif almak için komodinin çekmecesiyile boğuşuyor.

Dişleriyle yırtarken çok seksi görünüyor. "Unutma, bunu sen istedin."

Başımı sallayarak kabul ediyorum. Bu yarının sorunu.

Pantolonumu indirip yerde bir yere fırlatıyor ve ağzını klitorisime götürüp dudaklarının arasında emiyor. Zevk yayılırken ona kıvrılıyorum ama kendimi boşlukta hissediyorum. Boş.

Dokunuşunun altında kayıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bash beni kolayca anlıyor, iki parmağını içime sokmadan önce klitorisime karşı kıkırdıyor. Saçlarını kavırıyorum ve nefes alıp alamadığını umursamadan kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Geri çekilmeye çalışmıyor, bunun yerine bir parmak daha eklerken beni daha da geriyor. Karnımın alt kısmında gerginlik oluşuyor ve beni serbest bırakmaya yaklaştırırken sıkı bir düğüm oluşturuyor. Beni durmadan itiyor

kenara. Parmakları içime girip orgazmımı ortaya çıkarırken gözlerim geri dönüyor.

Karnıma, göğüs kafesimin üzerine, ön kollarından destek alıp başımı sıkıştırana kadar ağzını açarak öpücükler konduruyor. Sert nefes alıyor, boyu yavaşça içime girerken gözleri benimkilerde kararıyor. Zar zor hareket ediyor, ben hayal kırıklığı içinde ismini haykırana kadar her santimi beni tahrik ediyor.

Bir insan aynı anda nasıl bu kadar ateşli ve sinir bozucu olabilir?

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben onu yakalayana kadar ileri atılıyor.

Hepsi.

Onun büyüklüğüne alışırken dişlerim birbirine çarpıyor. Bana sadece bir Kalçalarını içime sokmadan bir saniye önce, hareketleri sarsıntılı ve kontrolsüz.

Bir sonraki hamlesiyle beynimde bir şeyler kırılıyor ve içgüdülerime yenik düşerek kalçalarımı onunkilere uydurmak için kaldırıyorum. Kalın parmakları saçlarımı kazıyor, bakışlarımız buluşana kadar başımı geriye çekiyor. Ele geçirilmiş gibi görünüyor, beni kısıtlamadan sikerken bakışlarında derinlere kök salmış bir açıklık görülüyor.

Ağzımı yakalıyor, beni daha yükseğe çıkarırken nefesimi çalıyor. Ona umutsuzca yapışırken tırnaklarım omuzlarında hilaller bırakıyor. Beni bir sonraki boşalmama götürürken sinir uçlarım canlanıyor. Hayatımda hiç üç kez boşalmamıştım. Üçüncü seferin bu kadar güçlü olmayacağını tahmin ederdim, bu yüzden hiçbir şey beni onun altında parçalanma şeklime hazırlayamazdı.

Çekip beni ters çevirdiğinde hâlâ onun adını sayıklıyorum, böylece dizlerimin üzerindeyim, başım yatağın üzerinde, kendimi tutamayacak kadar bitkinim.

İri bir el, ön kollarım ve göğsüm şilte üzerinde düzleşene kadar omuzlarımın arasına bastırıyor, ancak bir kolunu kalçalarıma dolayarak kıcımlı havada tutuyor.

," diye emrediyor.

Vücudum titriyor, bu pozisyonda kendimi zar zor destekleyebiliyorum. Bu şekilde savunmasızım, bana yapmak istediği her şey için tam teşhir halindeyim. Sırada ne olduğunu bilmemenin verdiği bir heyecan var.

Yarığımı yalıyor, ben de kaçmaya çalışarak ileri atılıyorum. Beni yakaladı, elleri kalçalarımın parmak izleri bırakacak kadar sert bir şekilde beni yerinde tutuyor. Daha yeni üç kez boşaldım ve bunun için çok hassasım. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Dikiş yerimi yalıyor ve dili arka deliğimde düzleşirken nefesim kesiliyor. Bu alışılmadık his şok dalgaları gönderiyor.

Yanaklarımı ısıyor ve "Çok yakın bir gelecekte seni burada becereceğim" diye mırıldanıyor.

Başparmağının ucuyla deliğime bastırıldığında geriliyorum. Uzaklaşmaya çalıştığımda beni uyarırcasına homurdanıyor ve kalçalarımı kaldırıp diliyle doldurarak daha derine itiyor.

Çarşafın kumaşı ellerimi öyle sıkıyor ki tırnaklarımın onları kesmesinden korkuyorum. Ama Bash saldırısını hiç durdurmuyor, hiç yavaşlatmıyor. Hiç şansım yok, amım onun etrafında kenetleniyor ve başparmağı kenarı kırarken salıverilmem beni ele geçiriyor.

Öne doğru yığılıyorum, hareket edemiyorum. Etrafımdaki dünya bulanık ve Bash beni ters çevirip yüzümü ona döndüğümde, dizlerim onun iki yanında olacak şekilde mücadele etmeye direniyorum. Boynumu tutuyor, yüzümü boynunun kıvrımına doğru yönlendiriyor ve avuçlarını sakınleştirici hareketlerle sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

Kollarında titriyorum. Beni sınırlarımın ötesine itti. Gözlerim kapalı ve tek yapabildiğim onun terinden gelen tuzla karışık sandal ağacı kokusunu içime çekmek.

Etrafımdaki dünya o kadar sisli ki, ben sikiğin üzerine oturana kadar kalçalarımı kaldırdığını fark etmiyorum.

Ciğerlerim oksijensizlikten yanıyor, zaten aşırı uyarılmış bedenim olanları algılayamıyor.

Bash diğer başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve dişlerimi ayırana kadar bastırıyor.

"Nefes al, Stasia."

Gözlerim açıldı ve başparmağını ısırdım.

"İşte benim kızım." Kalçalarımı kavırıyor ve beni sadece aşağı indirmek için kaldırıyor, böylece amım onun uzunluğunu inç inç alıyor.

Beni tekrar kaldırırken aşırı hassas tenimin altında elektrik dikenleri dolaşüyor. Uzunluğunun içimde sürüklenmesi ve her itişinde mükemmel noktaya vurması çok iyi hissettiriyor.

"İşte bu. İşte benim kızım." Ona karşılık verebilecek durumda olmadığımı hissediyor gibi görünüyor ve kontrolü ele alıyor. İçime girerken güçlü eller beni tutuyor.

Göğsüne doğru çöküyorum ve içimde tekrar zevk oluşurken köprücük kemiklerini ısıyorum. Eğer tekrar boşalırsam, bu beni gerçekten öldürebilir.

"Yaklaştım," diye homurdanıyor, eli hareket ederken yukarı doğru sarsılıyor. "Benimle gel."

Başparmağını klitorisime bastırıyor ve ben şokla çığlık atıyorum. O kadar hassas ki neredeyse acı verecek ama Bash kaçmama izin vermiyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum, kelimeler bulamıyorum. "Yapabilirsin. Benimle gel."

Başparmağı daireler çiziyor ve her hamlesinde tüm vücudum karıncalanıyor. Kalçaları yukarı doğru vuruyor, serbest bırakılmamı talep ediyor.

Dişlerim derisini deliyor ve orgazmımı benden koparıırken kanın tadı dilime değişiyor.

Dünya karardığında ve ben bilincimi kaybettiğimde o hala içimdeydi.

Bölüm 24

Bash

STASIA BAYILDI. Belki onu biraz fazla zorladım ama o istedikten sonra durmamın imkanı yoktu. Bir dahaki sefere daha nazik olacağım. Böyle birden fazla orgazmı kaldırabilmesi için biraz pratik yapması gerekecek.

Hâlâ içine gömülüyken, yatak başlığına yaslanıp battaniyeyi üzerine örtecek şekilde ayarlarken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum. Oldukça pembe bir renge büründü ama birazdan o sıcak ten soğuyacak. Onu kollarımın arasına alıp kendime yaklaştırıyorum. Vücudu benimkiyle birleşene kadar hiçbir şey yeterli olmayacakmış gibi geliyor. Kürek kemiklerinin üzerinde yumuşak daireler çiziyor, omurgasının uzunluğunu takip ediyorum. Çenemin altına sıkışıyor. Gövdesi sarkmadan göğsümde rahatça dinlenebilecek kadar küçük.

Her derin nefeste kokusunun tadını çıkarıyorum. Alnına yapışmış gevşek bir saç teli var ve onu kulağının arkasına doğru tarıyorum. Avucumun içine döndüğünde kaburgalarımın altında bir çırpınma oluyor.

Alnından öpüp mırıldanırken sikim hâlâ içindeydi: "Birdenbire ortaya çıktın Prenses. Senin için hazırlıklı değildim. Her düşüncemi ele geçirdin, kalbimi doldurdun. Şimdi damarlarımdasın. Telaşın kulaklarımda çınlıyor."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, sabit nefeslerini dinlerken kalp atışlarım yavaşlıyor. "Hiç kimse beni senin yakaladığın gibi yakalayamadı. Sanırım sana aşık oldum. Bana yaptıklarının sorumluluğunu alacak mısın?"

Bölüm 25

Anastasia

Uykumu istila etmeye çalışan güneş ışığına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kollarım ve bacaklarım kumla doldurulmuş gibi ağırlaşıyor ve beni yerimde tutuyor.

Sersemlemiş durumdayım, yuvarlanırken uyku hâlâ üzerime yapışıyor. Bir ölüyü uyandırmaya çalışmak gibi.

Ağzım kurudu ve ağrımı yatıştırmak için yutkunuyorum.

Yüzümü sildiğimde inledim ve ıslak geldi. O kadar derin uyuyordum ki böyle salyalarım akıyordu.

Dün gece ne oldu?

Bu düşünceyle birlikte anılar başladı.

Sakalının yumuşak sıyrıkları, tadı. Ağzımı yuttu ve her hareketime hükmetti. Beni sanki onun için yaratılmışım gibi doldurdu.

Sanki bir efendiymiş ve ben onu takip etmekte çaresizmişim gibi orgazmlarımı benden nasıl söküp aldığını hatırlayarak yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Hatırladığım son şey bu. Vay anasını. Bayıldım mı? Böyle bir şey var mı?

Göğsümde beni havadan daha hafif hissettiren bir çırpınma var. Sonsuza kadar burada yatmak ve bunu hissetmek istiyorum. Birkaç dakika daha gerçekliği görmezden gelmek.

Uyuyan bir Bash görmeyi umarak gözlerimi açıyorum ama yatağın diğer tarafı boş.

Çarşaflar avuçlarımda altında serinliyor.

Kelebeklerin kanatları düşüyor ve midemde bir bulantı oluyor.

Yanımdaki boş yere bakıyorum. *Ne bekliyordun ki? En iyisi bu.*

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden geliyorum ve kendimi oturur pozisyona itiyorum, çarşafı çıplak göğsümün üzerinde sıkı tutuyorum.

Kaslarım hareketimi protesto ederken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Kahretsin, bana ne yaptı?

Bash'in yatak odasının abartısız sadeliği beni şaşırttı. Gözlerim, mekânı hem erkeksi hem de davetkâr kılan sıcak toprak tonlarına takıldı. Dün gece kontrol edecek durumda değildim.

Pencerenin üzerine indirilen tül perde, mahremiyetten ödün vermeden yumuşak ve doğal ışığı içeri süzüyor. Tek mobilya köşeye sıkıştırılmış bir ayaklı ayna, iki sehpa ve duvara yaslanmış bir kral şifonyer.

Vücudumun itirazlarına aldırmiyorum ve kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Dün giydiğim kıyafetleri ararken üzerimi örten çarşafı bırakmıyorum. Belli ki kayıp.

Bash'in tişörtü aynanın yanında yerde duruyor. Ona doğru gidiyorum ama kumaş gerilerek beni birkaç metre uzakta tutuyor. İç çekerek tişörtü bırakıyorum ve yerden alıyorum. Başıma geçiremeden yansımamı fark ediyorum. Elim havaya kalkıyor ve boynumdaki izleri sıyrıyor. Göğsümde de benzer morluklar var ve meme uçlarım onun dokunuşuyla şişmiş. Nefesimi kesen şey kalçalarındaki el izleri.

Her yerimde onun izleri var, sanki beni sahipleniyormuş gibi.

Boynumdakiler bir gömlekle kolayca kapatılamayacak kadar yüksek.

Onlardan nefret etmek istiyorum. Derimin altında karıncalanan bir sıcaklık bırakarak izleri tek tek takip ediyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce buradan çıkmalıyım. Bash'in gömleğini çekiyorum ve beni içine alıyor. Elbise olarak giyilebilecek kadar uzun.

Bırakmadan önce derin bir nefes alıyorum. Odama gideceğim... Bu konuda ne hissettiğimden hala emin değilim...

Aslında, Bash bana dün gece nerede kalacağımı hiç göstermedi.

Odam buralarda bir yerde olmalı ve merdivenlerden müzik sesi yükseldiğinde tereddütle koridora adım atıyorum.

Ben daha iyi düşünmeden ayaklarım hareket etmeye başladı bile ve mutfakta Bash'i gördüm.

Üstü çıplak -çünkü elbette öyle- geniş sırtı sergileniyor. Ocağın üzerinde bir şeyi ustalıkla çevirirken kalın, gergin kasları esniyor.

Tanımadığım bir şarkıya ıslıkla eşlik ediyor ve içimde biriken gerginliğin bir kısmı serbest kalıyor.

Tam sıvışacaktım ki midem guruldadı.

Mahcup bir şekilde elimi karnıma vuruyorum duymaması için dua ediyorum. Ama tabii ki yaptı.

Beni sadece tişörtüyle gördüğünde minnettar bir gülümseme takınıyor.

"Günaydın Prenses. Sonunda uyandığını gördüğüme sevindim. Ya da belki de iyi günler demeliyim?"

Merdivenlerin geri kalanında yürürken pencereden parlak öğleden sonra güneşine bakıyorum. "Saat kaç?"

"Biri biraz geç. O kadar huzurlu uyuyordun ki seni uyandırmak istemedim. Görünüşe göre buna ihtiyacın vardı." Kulağa hoş geliyor, ama göz kırpması bunu mahvediyor.

Gözlerimi devirmek yerine kahvaltı kokusunun beni daha yakına çağırmasına izin veriyorum. Adadaki dört tabureden birini çekip oturuyorum.

Bash elinde büyük bir tabakla tezgâha geliyor ve tabağı önüme koyuyor. Üstü altın şuruplu kreplerle dolup taşıyor. Kahvaltı için neredeyse ağzım sulanıyor.

Beni gafil avlıyor, eğiliyor ve boynumda bıraktığı izleri öpüyor.

Çatalımı kaldırıyorum, üstüne bir parça lezzetli krep koyuyorum. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Sadece gülüyor ve şakağımı öpüyor. "Krep sever misin? Üzgünüm, yapmayı bildiğim tek şey bu."

Ses tonunda biraz endişe var, sanki gerçekten hoşuma gitmeyeceğinden korkuyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Saçları uykudan dağılmış ve yanaklarında pembe bir kızarıklık var.

Şu anda nasıl bu kadar sevimli olabiliyor?

Aptalca bir şey söylememek için çatalımı ağzıma sokuyorum ama akçaagaç şurubu dilime değdiği anda inliyorum.

Dudaklarıma bakarken kirpiklerini gözlerinin üzerine indirdi. Üzerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Ayağa kalkmadan önce sertçe yutkunuyor.

Omzuna bir bulaşık havlusu atıyor. "Birkaç saatliğine gitmem gerekiyor."

Göğsümdeki asi sancıya aldırmiyorum ve sesimi olabildiğince sıkılmış gibi çıkarıyorum. "İyi eğlenceler."

Bash kollarını arkadan belime doluyor ve boynuma doğru mırıldanıyor, "Bu hiç adil değil. Sesin beni özleyecekmişsin gibi gelmiyor."

Elinde kaskatı kesiliyorum ve ona bakabilmek için dönüyorum. "Seni özlemeli miyim?" "Kesinlikle." Ağzımı yakalıyor ve tıpkı dün geceki gibi Onu durdurmak için çaresiz. Geri çekilir ve dudaklarını yalar. "Hmm. Şurup."

Buna yanıt vermeyi reddediyorum, bunun yerine "Beni özleyecek olan sensin gibi görünüyor" diye çıkışıyorum.

"Olmadığımı kim söyledi?"

Ckapt'ca 2W

Anastasia

BASH'IN EVİ dört katlı, beş banyolu, üç yarım banyolu ve dört misafir yatak odalı. Bir oyun ve sinema odası, bodrum katında bir havuz ve hatta çeyrek büyüklüğünde bir basketbol sahası var. Tüm oyuncaklar ve bebek koruması olmasaydı, burası erkek mağarasının tanımı olurdu. Birisi evde yokken onun evini karıştırmak... bu en iyi anım değil ama beynim dakikada bir mil hızla dönüyor, *bir şeyler* yapmam gerekiyor. O aptal tacı nasıl alacağımı ve kardeşimi nasıl geri getireceğimi bulmalıyım. Kendime bir şeyler yaptığımı kaç kez hatırlattığımın bir önemi yok.

Sebastian Everette ile bir anlaşma yaptım. Ailemi kurtarmak için şeytanın vücut bulmuş hâli sayılır.

En azından ben onu böyle görüyordum... Dün gecedен sonra, onu yeğenleriyle öyle görünce, onun hakkında hiçbir şey bildiğimden emin değilim. Göğsümde küçük bir sıkışma var. Belki de şimdi onu herkesten daha iyi anlıyorum.

Kanepede bir saat oturduktan sonra zihnimin, yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi nasıl aramam gerektiğine dair milyonlarca düşünceye dalması sadece bir saatimi aldı. Bash'ten yardım istemek yapabileceğim şeylerden sadece biri.

Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmaması önemli değil. Endişelerim beni ele geçirseydi, o lanet tacı bana verene kadar her kapıyı çalardım. Bu yüzden endişemi biraz hafifletmek için son birkaç saatimi Bash'in eşyalarını karıştırarak geçirdim.

Bash'in ailesiyle nasıl etkileşime girdiğini zaten gördüğüm için bulduklarıma şaşırdığımı söyleyemem, ancak bu kalbimin atışını durdurmadı.

Yeğenlerinin her biri için dekore ettiği odaları açtığımda içim kıpır kıpır oldu.

Onu tanıdıkça, topluma takdim ettiği yüz ifadesinin bir maske olduğunu daha iyi anlıyorum. Altında, tamamen oyuncak ve Barbie bebekler var.

Çamaşır odasının kapısını arkamdan kapatıyorum ve koridorda ilerliyorum. İkinci kattayım, dün geceyi geçirdiğim yerden sadece birkaç kapı aşağıda. Yanaklarım kızarıyor ve bunu görececek kimse olmadığı için sonsuza kadar minnettarım.

Bash, göreve çıkmış dengesiz bir sincap gibi savunmamı delip geçiyor. Ne zaman nefes alsam, beni şaşırtmak için başka bir şey yapıyor.

Yandaki kapıda bir tuhaflık var. Diğerleriyle aynı süslemelere, aynı boyutlara ve aynı boyalara sahip, ama... Avucumu sert yüzeye dayıyorum. Dokunduğumda soğuk ve aşağı kaydırıldığında elime karşı pürüzsüz. Diğer kapılarla aynı görünebilir ama sıcak ahşap yerine bu kapı çelik.

Sonunda.

Düğmeyi çeviriyorum ve içeriye doğru açıldığında omurgamdan aşağıya küçük bir heyecan damlası süzülüyor. Ahşap raflar dört duvarı kaplıyor ve içeriye sıcak bir kütüphane havası veriyor. Daha yakından bakınca, raflarda kitaplardan daha fazlası olduğunu görüyorum. Bash'in birkaç büyük çerçeveli spor hatırası parçası var. Her birinin bir evden daha pahalı olduğuna şüphe yok.

Aslında, eğer bu taç olayı işe yaramazsa, bunlardan birkaç tane alıp kardeşimle birlikte kaçabilirim. Bash bizi yakalamadığı sürece hayatımız kurtulur.

Bacaklarımda bıraktığı izlerin, peşimden geleceğini düşündükçe sızladığına yemin edebilirim. Uygun bir tepki değil...

Odanın ortasında çelik uçak kanadı şeklinde bir masa var. Parçaları bir arada tutan metal perçinler, masayı 2. Dünya Savaşı filmlerinden fırlamış gibi gösteriyor. Yerden geçip dev kırmızı deri koltuğa yerleşiyorum. Bilgisayar ekranı siyah, masanın ortasında sessiz bir şekilde duruyor.

Açmamalıyım. Bu yapmam gereken en son şey. Zaten muhtemelen içinde hiçbir şey yoktur... Ne de olsa bu Bash'in bilgisayarı. Azizler Tarikatı'nda ilgilendiği şeylerle pek bilinmez... Olsa olsa sorumsuz bir küçük kardeşir. Ama...

Azizler Tarikatı'nın Lordları dünyaya daha önce hiç görmediğim bir erişim seviyesine sahipler. Kardeşim onlar hakkında sanki gezegendeki en saygı duyulan ve en korkulan insanlarmış gibi konuşuyor.

Everette ailesinin haylaz çocuklar tarafından istila edildiği düşüncesi, tüm korkulan şeyleri gerçekten teste tabi tutuyor. Ama birbirlerini korumak için ne gerekiyorsa yapacaklarından şüphem yok.

O neşe dolu, tombul yüzlerin başına bir şey geleceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Her nasılsa, ebeveynleri imkansız başarmış ve bu çocukları içinde yaşadığımız çarpık toplumdan korumuş. Yaşları itibariyle, çocukların isteyerek ya da istemeyerek ideal varis imajına bürünmeleri bekleniyor.

Dün gece tanıştığım çocuklar, toplumun söndürmek istediği ışığı koruyan vahşi, neşeli yaratıklar. Ebeveynlerinin özenle koruduğu bir ışık.

Yani o kadar da korkunç olamazlar. Değil mi?

Parmaklarımı boşluk çubuğuna dokunduruyorum. Sadece hızlı bir bakış.

Ekran aydınlanıyor. Ortada bir dikdörtgen yer alır ve şifre sorar.

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve nefes veriyorum. Bu bir sürpriz değil. Kimse elektronik eşyalarını kilitlemeden bırakmaz.

Sadece onun gibi düşünmem gerekiyor. Bash şifre olarak ne kullanırdı? İnliyorum. Milyonlarca farklı şey olabilir. Aletin büyüklüğü hakkında gülünç bir şey söylemesi için onu geçmezdim. Humongousween101

Yazıyorum ve çalışmadığında sadece biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Milyonlarca dolarlık şirketlerin CEO'larına giriş bilgilerinde *şifre* kelimesini kullanmamalarının sürekli hatırlatıldığına dair bir yazı gördüm...

Denemeye değer.

Şifre1 ile başlıyorum ve telefonum masada titreşmeden önce Şifre4'e kadar ilerliyorum.

Müstakbel kocam: Sıkıldınız mı Prenses, yoksa günlerinizi hep erkek arkadaşınızın ofisini karıştırarak mı geçiriyorsunuz?

Parmaklarım tuşlardan fırlıyor ve metin önizlemesine bakarken ellerim havada duruyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Bash şakacı olabilir ama onun bile eşyalarını karıştırmama göz yumabileceğinden emin değilim. Gerçi mesajı o kadar da tehditkâr değil.

İnatçı değilsem hiçbir şey değilim, bu yüzden saldırıya geçiyorum.

Ben: Seni engellemiştim.

Müstakbel kocam: Biliyorum. Acıdı. *kırık kalp emoji*

Rehberime tıklıyorum ve adını değiştiriyorum.

Tacı almama yardım edeceğini söylemiştin. Ben sadece inisiyatif alıyorum.

Bay Hayalperest: Şifre Princesssayplease1

Bu da ne böyle? Elim yumruk oldu. Onu gördüğümde öldüreceğim.

İlk birkaç harfı yazıyorum, sonra parmaklarım tuşların üzerinde dururken tereddüt ediyorum. "Bu iş başıma patlamayacak, değil mi?"

Bay Hayalperest: Şimdi kim paranoyaklaşıyor? Bana güvenmiyor musun?

etmekten nefret etsem de, ona güveniyorum. En azından beni gizlice izlerken yakaladı diye evini havaya uçuracağını düşünmeyecek kadar. Eğer isteseydi başımı belaya sokmak için pek çok fırsatı oldu, ama her nasılsa, her zaman onun yerine oynadı. İlk başta bunu beni eğlenceli bulmasına yordum. Günün sıkıcılığıyla başa çıkmasına yardımcı olacak yeni bir oyuncak. Kardeşi gibi giyinip Azizler Tarikatı'ndan çalmaya çalışan kız, onu bir süre meşgul edecek kadar ilginçti.

Dün gecedan sonra... saf bir yanımda beni ailesiyle takılmak için davet ettiğini, çünkü beni merakını gidermenin bir yolundan başka bir şey olarak gördüğünü düşünmeden edemiyor. Şey... beni gerçekten davet etmedi.

"Aman Tanrım. Az önce süper samimi bir aile toplantısına mı daldım ve o bir şey söyleyemeyecek kadar kibar mıydı?"

İyi bir adam olmadığımı biliyorsun, Prenses.

Yanıt veremedim son tuşa basıyorum ve monitör yanıp sönüyor. Bash'in çıplak, sadece büyük bir patlıcan emoji tarafından örtülmüş bir görüntüsü ekranın üzerinde yüz ile çarpıldığında ağzım açık kalıyor. Hepsi bir o yana bir bu yana sallanıyor ve tepeden aşağı konfetiler yağıyor.

Şaşırmış bir halde, elim farenin üzerinde, öylece bakıyorum. Birden hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor ve ben sandalyede zıplıyorum, sesi kapatmak için çabalarırken kalp atışlarım tavan yapıyor.

Dudaklarım gülümsemekten acıyor ve sesim gülmekten titriyor. "Bunu nasıl yaptın?"

Bay Hayalperest:

Canva Me: Sen bir

eziksin

Komik olduğumu düşünüyorsun.

Ben: Rüyanda görürsün.

Bay Hayalperest: o masadayken rüyalarımı dinlemeye hazır değilsin.

Bir daha asla olmayacak.

Bir dahaki sefere söz veren sendin.

"Ben yapmadım!"

Bay Hayalperest: Kaseti geri sarmamı ister misin? Ben:

Video olmasa iyi olur

Bay Hayalperest: *melek emoji*

Alnım masaya çarptığında yüksek bir ses çıkıyor ve bir sonraki mesajını kontrol ettiğimde inliyorum.

Böyle dağınıkken çok tatlı görünüyorsun.

Tavana, duvarlara, raflara, her yüzeyin her santimine bakarken bakışlarım yukarı fırlıyor ama bir kamera göremiyorum. Yüksek sesle konuştuğumda bana cevap verdiğini fark edince midem bulanıyor.

Ağzımı kapatarak fısıldıyorum, "Sen... Sen beni mi izliyorsun?"

Bilgisayar ekranında bir mesaj kutusu beliriyor: ***Princesslovesme:***

Belli oluyor.

Argh. Bilgisayarı kapattım ve ayağa fırladım. Telefonum unuttuğum yerden çaldığında neredeyse oradan çıkmak üzereydim.

Onu almak için geri döndüğümde ayak seslerim gürültülü. Cevapla'ya bastım.

"Beni izlemeyi kes," diye homurdanıyorum, sesim alçak bir uyarı gibi çıkıyor. İçimde uğuldayan küçük heyecanı kabul etmeyi kesinlikle reddediyorum.

"Ofisimdesiniz, Prenses." Lakabımı mırıldanma şekli içime istenmeyen bir sıcaklık yayıyor.

Öfkelendim. "Kameralarınızın olduğu tek yer burası mı?"

Sorum sessizlikle karşılandı. Boynumda karıncalanma hissi var, bir şey yapmazsam kendi kendine saldıracakmış gibi geliyor.

"Bana hepsinin nerede olduğunu söyle. Hepsinin," diye talep ediyorum. Kıkırdıyor. "Bunun benim çıkarıma olacağını sanmıyorum."

"Eğer banyoda bir tane varsa, Tanrı yardımcım olsun." Cümlenin sonunda neredeyse çığlık atana kadar her kelimenin tonu yükseliyor.

". Ben bile o kadar büyük bir sapık değilim."

"Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi." Sakinleştirici nefesler alıyorum. Beni izliyor olabilir ama ona istediği şovu yapmayı reddediyorum. Zaman alıyor ama yüz ifademi kayıtsızlıkla maskeleyemeyi başarıyorum. Çeviriyorum

raftan rastgele bir kitap seçiyor. Her bir parçası etiketlenmiş, parçalarına ayrılmış bir motorun resimleri var.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum ve elimdeki kitabı ince kırmızı bir kitapla değiştiriyorum. Bunda kurşun kalemle yazılmış matematiksel denklemler var. El yazısı o kadar kötü ki rakamları zor seçiyorum.

"Evde iyi olduğundan emin olmak istedim. Bu sabah seni orada bırakmak hoşuma gitmedi."

Parmaklarım yarım çevrilmiş sayfanın ucunda kalıyor. "Beni mi kontrol ediyordun?"

"İtiraf etmeliyim ki sizi bilgisayarına girmeye çalışırken bulmayı beklemiyordum."

Sıcaklık boynuma tırmanırken yanaklarım kızarıyor. Bunu görmemiş gibi davranamazdım.

"Gardiyanlar sana iyi davrandı mı?" diye devam ediyor. En azından konuyu değiştirerek biraz merhamet gösteriyor.

Açıkça soruyor ama sesinde bariz bir endişe var. Sanki benden kötü bir eleştiri gelse, son derece kibar iki gardiyan hayatlarının en kötü gününü geçirecekmiş gibi.

"Çok iyilerdi." Carter'la birkaç kez karşılaştım ve dışarı çıkmak yerine bana kahve getirme teklifini seve seve kabul ettim. Bir koruma geride kaldığında kendimi daha güvende hissettiğimi itiraf etmek zor.

"İzlemiyor muydun?" Ben

soruyorum. "Her dakika."

"Kameraları kaldırıma kadar evimde kalacağım, Bash." Yanıtını keserek telefonu kapattım.

Bölüm 27

Anastasia

Bash'in sinsi gülümsemesiyle karşılaşmak için ofisten dışarı adımımı atıyorum. Midem boğazıma düğümleniyor ve avucumu hızla çarpan kalbime bastırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile başka tarafa bakamıyorum. Duvara yaslanmış, üzerinde bembeyaz bir elbise gömleği ve şık siyah bir pantolon var. Kravatı çözülmüş, omuzlarından sarkıyor ve onu mükemmel derecede dağınık yapıyor. Ona kesinlikle bön bön bakmayacağım... azıcık bile.

Bash'in bilmiş bakışlarıyla karşılaşmak için göğsünden çekiyorum. Lanet olsun.

"Beni özlediniz mi, Prenses?"

Kollarımı kavuşturuyorum, bir çocuk gibi görüldüğümün tamamen farkındayım. "Asla."

Her sinsi adımında kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yönlendirirken boğazının arkasında mırıldanıyor. "Biliyorsun, kendine yalan söylemek kötü bir alışkanlıktır."

Boğazımda hırlayarak onu geri itiyorum, ona karşılık veren hain bedenime öfke duyuyorum. Onu gördüğüm için biraz heyecanlandığımı itiraf etmeden önce mezara gideceğim. "Senin yanılsama seviyen için bir ilaç var."

Topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Bugün çok alıngansın ve ben de sana hediyeler getirdim."

İşte o zaman sol elinde tuttuğu siyah alışveriş çantasını fark ediyorum. Kaşlarım soru işaretiyle kalktı.

"Kibarca sor, sana söyleyeyim."

"Canın cehenneme." Merakımın beni öldürdüğünü inkâr edemem ama buna boyun eğmem mümkün değil.

"İşte ruh budur."

Gah, bu adam. "Sadece bana ver."

Dudaklarını ısıyor, sırtmasını engelliyor ama vermiyor.

Hapis hayatı onu öldürmeye değebilir. "Lütfen çantayı bana ver."

"İşte iyi bir kız." Sesi kelimelerden yuvarlanıyor ve doğrudan merkezime bir nabız gönderiyor. Lütfen, Tanrım, övgü saplantısı yaşamama izin verme. Aramızdaki çantayı kaldırıyor ve ben de ondan kapıyorum.

Çantayı karıştırıyorum, bu yüzden giydiğim büyük boy kazağın eteklerini çekiştirene kadar yaklaştığını fark etmiyorum. Dili dişlerinin arasında geziniyor. "Benim kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun, Stasia."

En başta neden giydiğimi hatırladığımda elim eşyayı çıkarırken yarı yolda duraksıyor. "Bash, kıyafetlerim nerede?"

Başını öne eğiyor. "Senin odanda."

"Odamda mı?" Her yeri aradım ve içinde eşyalarımın olduğu tek bir dolap bile bulamadım.

"Aynen öyle."

İşaret parmağımı göğsüne sokuyorum. "Hayır, tam olarak değil. Odam nerede, Sebastian?"

"Ooh, tam adın." Titriyormuş gibi yapıyor. "Dün gece kaldığın Anastasia."

Ağzım bir anda kapanıyor ve bacaklarımı birleştirerek ismini kıvırıyor.

"*Sahte* bir randevumuz var, hatırladın mı? Hatırladın mı?"

"Çok önemli bir şeyi unuttun." Ağzını ağzıma götürmeden önce elini boynumun arkasına doluyor. Geri çekilmek için çabalıyorum ama o beni yerinde tutuyor, dilini kullanarak ağzımı yarıyor ve beni yutuyor. Tadı nane gibi tatlı ve daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Öpücüğü derinleştiren benim, yaklaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Geri çekildiğinde gülümsemesi şehvet dolu. "Seni yaladım, yani benimsin."

"Ben-"

Sözümü kesti, gitmeme izin verdi. "Hediyeni aç."

Karşı koyulamayacak kadar cazip geldi ve ilk parçayı çıkardım. Üzerinde *Endüstri Hizmetleri* yazan bir beyzbol şapkası. Burnumu kıvırıyorum.

Bash onu benden aldı ve başıma yerleştirdi. "et." Bir sonraki parçayı alıyorum. Bir çift kalın çerçeveli gözlük.

Onları yüzüme kaydırıyor. "Çok tatlı görünüyorsun."

"Neyin peşindesin?"

"Davanın kodunu buldum." Sırıttıyor.

Kalbim göğsümde tekmeliyor. "Benimle dalga , değil mi?" "Sana bir hediyem olduğunu söyledim."

"Ama nasıl? Nerede?" En az bir hafta daha sürer diye düşünmüştüm. Tüm bunların yarına kadar bitebileceği fikri.

"Matthias'ın ofisinde." Omuz silkiyor. "Sadece içeri girmemiz gerekiyor." "Neden sadece ona sormuyorsun?"

"Ona tam olarak ne soracaksın?" diye mırıldanıyor, hâlâ çok yakın. "Matthias, paha biçilmez bir tacı çalıp Rus ailesinin bir üyesine verebilmek için kasanın şifresini alabilir miyim?"

Başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. "Tamam, evet, bana bile kötü bir fikir gibi geliyor."

Beklediğim gibi benimle dalga geçmiyor, sadece bana koyu mavi bir üniforma veriyor.

"Bunu giy. Fazla zamanımız yok."

"Şimdi mi gidiyoruz?" Böyle şeyler için kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Onu aldım ve tuvaletlerden birini kullanmak için etraftan dolaşmaya başladım. Başka bir yerde kamerası olmadığına güvenemem. Aslında orada da olmadığına güvenebileceğimden emin değilim ama bu noktada fazla seçeneğim yok.

"Hayatta olmaz, Prenses. Tam burada." Bu alçak bir talep ve benim kedi yanıt olarak titreşir. İnkâr ediyor olabilirim ama ne kadar iyi hissettirdiğini tam olarak hatırlıyor.

Kazağımın altından çıplak karnımı sıyırıp başımın üzerinden çekerken çaresizce olduğum yerde donup kalıyorum. Meme uçlarım beyaz tişörtünün altında zirve yapıyor. Dokunuşu aşağıya doğru kayıyor ve pantolonumu yavaşça aşağı indirip dizlerinin üzerine çökerek her bir bacağı teker teker çıkarırken nefesimi emiyorum.

Destek için omzunu kavrayarak öne düşüyorum ve kendime dengesizliğimin içimde uyandırdığı şehvetle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Yüzü göbeğimden birkaç santim uzakta. Aralarındaki tek şey gömleğinin ince beyaz kumaşı.

bulanıklaşıyor, bana sırtıttığında mantığım bir anda yok oluyor. Şu anda, bana dokunduğu sürece bu adama istediği her şeyi vereceğim.

Bash, lacivert bir iş pantolonu giymeme yardım ederken hayal kırıklığımla kıkırdıyor. "Dikkatli ol Prens, yoksa kendini ele verirsin."

Ayağa kalkıyor, bana uygun iş gömleğini uzatıyor ve düğmelerini iliklerken beni izliyor. Sahibi benden çok daha büyük olamaz ve mükemmel bir iş çıkardığını kabul etmek bana acı veriyor.

Bash elimi kendi eliyle sabitliyor, gözleri gömleğim ona kişisel olarak hakaret edecek bir şey yapmış gibi kısılmış. "Boş ver, bundan hoşlanmadım."

Başım dönüyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ama kulakları kızarmış. "Kıskandın mı?"

"Başka bir adamın gömleğini giyiyorsun. Tabii ki kiskandım."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor. "Şu anda sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmeden, "Şunu tak," diyor ve bana bir kimlik uzatıyor.

İsmim: Larry Malcolm.

Pozisyon: Bekçi

"Bir kadın üniforması bulamadınız mı?"

"Bunun için ne kadar ödediğimi tahmin bile edemezsin. Larry'nin emekli olabileceğinden oldukça eminim." Yakamı düzeltiyor ve parmak eklemleri boynuma sürtünüyor, omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderiyor ve şüphesiz cildimde tüyler diken diken oluyor.

"Bana öyle bakmaya devam et Prens. Buradan asla çıkamayacağız."

Bölüm 28

Bash

STASIA'nın kızıl saçları, binanın ön cephesini boydan boya kaplayan dış ışıkların altında parıldıyor ve ben bir tutamını şapkasının altına sıkıştırıyorum. Kalın kızıl yelesini büküp saklayabildiğine ilk etapta şaşırmıştım. Bu yüzden şimdi kaçmaya çalışmasına şaşırmadım. Gevşek teller ona vahşi, evcilleşmemiş bir güzellik veriyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Çenesini kavrayıp ağzını kendime doğru bastırmak istiyorum ama sinir bozucu bir şekilde bana dikkat bile etmiyor. Bunun yerine, bu geceki hedefine doğru bakarken dişleri yüzünden zaten kırmızı olan dudağının köşesini ısıyor.

Bu, Everette ailesinin sahip olduğu birçok şirketten sadece biri, veri ve elektronik ile ilgili bir şey. Her ne ise, Matthias'ın kontrolü altında.

Ağabeyimin yardımı ihtiyacı olduğunda birçok kez burada bulundum, ancak işin iş kısmına gelince, bundan uzak durmaya çalışıyorum. Bilgisayar tabanlı şeylerden ziyade hissedebildiğim şeylerle ilgileniyorum. Bana bir motor verin, onu parçalayıp tekrar bir araya getireyim. Bilgisayarlar mı? O kadar da değil.

Stasia'nın parmakları üniformasının düğmelerini karıştırıyor. Ellerini kendi ellerimle yakalayıp sakinleştiriyorum.

"Yardım edeyim mi?"

Başını sallıyor. Bu onu gördüğüm en sessiz haliydi ve bundan nefret ediyorum. Parmaklarını yolundan çekip ceketini kapatmak için acele etmiyorum. Vücudu gerilmişti ve sık nefesleri aramızdan çıkıyordu. Mahzene gizlice girdiğinde de bu kadar gergin miydi? Böyle bir kız bu kadar endişeliyse bu tür durumlara nasıl düşer?

Ödünç aldığı ceket omuzlarına bol geliyor ve ince bedenini ele veriyor. "Uzunsun ama daracıksın. Kardeşinin cübbesini nasıl doldurdun?"

Kendi kendine ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için kumaşı çekiştiriyorum. Beklendiği gibi tekrar aşağı düşüyor.

"Kurşun geçirmez yelek." O kadar basit söylüyor ki, sanki çok sıradan bir şeymiş gibi. Vedalaştıktan sonra "iyi günler" demek gibi.

"Yelegi nereden buldun, Stasia? Hayır, neden sende bir tane vardı ki?"

"Sakin ol, kardeşimin yelegiydi ve şimdi düşündüm de Senin için bir şeyler..." Parmağı göğüs kafesimi dürtüyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Misty ve Scarlet'in başına gelenlerden sonra, başka kimsenin parlak fikirleri olmadığından emin olmak için bazı Azizlerden yardım istemiş olabiliriz ya da olmayabiliriz. Kız kardeşlerimin tehlikede olduğunu düşündükçe damarlarımda öfke dolaşiyor. O olaydan sonra evi temizledik ve o zamandan beri hiçbir şey ortaya çıkmadı. Yine de, birkaç yıl önce neler olduğunu hatırlamak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Stasia'nın parmakları sanki beni kendine yakın tutuyormuş gibi ceketimin içine kıvrılıyor ama ne yaptığının farkında değil gibi görünüyor. Kızımın bana ihtiyacı olduğunu fark etmeye hazır olmasa bile bilinçaltında bana uzanmasını seviyorum. Yemin ederim onu bu şekilde korumaya alan kişiyi bulacağım ve canına okuyacağım.

Karanlık ama etrafımızı izleyen Stasia'nın gözlerindeki mavi ışıltıyı seçebiliyorum. Bana odaklanmıyor, onun yerine ön kapıdan giren ve çıkan herkesi izliyor.

Ona dokunmaya devam etmek için dikkatinin dağılmasını kullanıyorum. Yakasını beşinci kez düzeltiyorum, parmak uçlarımdan boynunun kıvrımında gezinmesine izin veriyorum ve dokunuşumun ardından patlayan tüylerimle ödüllendiriliyorum. O kadar hassas ki, ne kadar küçük olursa olsun yaptığım her şeye tepki veriyor. Vücudunun bana vereceği tüm tepkileri keşfetmek için onu evimize geri götürmeye ne kadar yakın olduğumu bilmiyor.

Başparmağım kulağını okşuyor ve dikkati bana yöneliyor.

"Anlamadığım bir şey var. Neden hâlâ erkek gibi davranıyorum? İçeri girmek için giriş kartımın olması yeterli değil mi? Bu üniformanın sahibi olan adama benzemiyorum ki." Kaşlarını birbirine bastırarak aralarında bir kırıksıklık yaratıyor. Düzeltmek istiyorum ama oluruna bırakıyorum.

Boynunun arkasını avuçluyorum ve başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Kendine baktın mı, Stasia? Eğer oraya kılık değiştirmeden gidersen, seni hatırlamayacak tek bir kişi bile yoktur."

"Bunu benim başlattığımı biliyorum ama aslında bir erkeğe benzemiyorum." Yanakları pembeleşiyor ve bakışlarını kaçırma hatasını yapıyor.

Ağzımı kulağına yaklaştırmak için açıklığı kullanıyorum ve fısıldıyorum, "Hayır, ne olursa olsun çok lezzetli görünüyorsun." Dilimi kabuğun üzerinde gezdiriyorum ve o ciyaklayarak beni itiyor. Kavrayışımla savaşıırken ona tutunuyorum. Sesimi alçak tutuyorum ki sadece o duyabilsin. "İnsanların seni görmezden gelmesine ihtiyacımız var. Önemli olan tek şey bu."

Gözleri keskin, burun delikleri açılmış, bir şekilde birkaç santim aşağıdan bana bakmayı başarıyor. "Eğer geri çekilmezsen, o sinsi dilini keseceğim."

"Bu sizin için gerçek bir kayıp olur Prenses." Ses tonumu sözle birlikte eğlence de dolduruyor.

Tokadına hazırdım ve bileğini kolayca yakaladım. "Bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum. Yine de sabırlı olman ve biz eve gelene kadar beklemen gerekecek."

Öfkesi neredeyse elle tutulur dalgalar halinde üzerinden buharlaşıyor. Bakışlarımı kaçırmamaya dikkat ediyorum. Onu itmek istiyorum, kavga başlatmak değil. Dikkatim, bize doğru bakan bir adamın olduğu yerde duraklıyor. "Etrafta çok fazla insan var."

Stasia donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve beni öldürmek için hazırladığı planı durduruyor.

Geçerken adama başımı sallıyorum. Arkasına bakmadan gidiyor.

"Bunu yapamam." Sesi hırıltılı ve hızlı, her kelime bir öncekinin üzerine çıkıyor.

Kollarını güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Sadece buraya aitmişsin gibi davran."

Derin bir nefes alıp kendini dengeliyor. Daha uzun duruyor, çenesi daha yukarıda, dirsekleri geride. Sanki savaşa girecekmiş gibi sert bir bakışı var. Başka biriyle birlikte olsaydı, tedirgin olmak için her türlü nedeni olurdu, ama benimle olduğu sürece, kimse ona dokunmaya cesaret edemez.

"Ben hazırım." Başını sallar ve önündeki girişe doğru merdivenleri çıkmaya başlar.

Ben.

Onu takip ediyorum, her zamanki gibi sıkılmış görünüyorum, biraz da hayal kırıklığına uğradım.

kendi üniformam hakkında bir şey söylemem.

Bir kez baktı, gözleri yuvarlaklaştı, sonra ifadesini susturdu.

Öfkelendim ve içeri girerken bana baktı. Başımı sallıyorum, o da öne dönüyor, kendinden emin bir şekilde sığır kapısı tarzı güvenlik kapısına doğru yürüyor ve bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi kartını okutuyor.

Uzun bir duraklama oldu ve Larry'nin bana kazık atıp atmadığını merak etmeye başladım, ama ışık yeşile döndü ve o da geçti. Geçiş kartı çalmakla uğraşmadım, onun yerine kendiminkini kullandım. Kılık değiştirmem beni oradan geçerken gören insanlar içindi; geçiş kartımı görmenin şüphe uyandırması için bir neden yoktu. Ne de olsa teknik olarak bu binanın yarı sahibiyim.

Stasia koridorda ön masanın sağına yürürken birkaç adım arkasıydım. Ona ezberlemesi için kabataslak bir harita çizmişim, böylece bir şey olursa bana muhtaç olmayacaktı. Üzerinde titizlikle çalışmış, cebine koymadan önce küçük bir kare şeklinde katlamak için zaman ayırmıştı.

Gecenin ilerleyen saatleri olmasına rağmen hâlâ burada birkaç işçi var. Biz geçerken hiçbiri dikkat etmiyor. Tam umduğum gibi, Stasia onlar için görünmez.

Koridorda ilerlerken onun yanında yürümek için yer değiştiriyorum. Bina modern ahşap ve çelik unsurlarla yeni dekore edilmiş.

Bir adam bize doğru yürüyor ve Stasia'ya bakmak için yavaşlıyor. Yüzünü başka yöne çeviriyor, adımlarını yavaşlatmıyor. Aralarına girip "Uzun bir gece miydi?" diye soruyorum.

Sahip olduğu tüm şüpheler, sızlanmanın evrensel sevgisi tarafından yok edildi. Stasia bu fırsatı beni zahmetine girmeden koridordan kaçmak için kullandı.

"Evet, biliyorsun. Bizi köpek gibi çalıştırıyorlar."

"Doğru." Omuz silkiyorum. "Kim bilir, belki bu yıl ikramiye alırsın."

Burnundan bir nefes çekiyor. "Sanki bir Everette'in beni fark etme şansı varmış gibi."

Sırıyorum. "Şaşırabilirsin. Neyse, gitsem iyi olacak. Burası kendi kendini temizlemiyor."

"Evet, geri dönmeliyim. İyi "

Ona el salladım ve Stasia'ya yetiştim. Floresan ışıkların altında bir hayalet kadar solgun. Hayır, bundan daha fazlası var. Nefesi hızlı ve sık geliyor ve onu tuttuğumda kollarında hafif bir titreme var. Kahretsin, suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyor. Böyle hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Kodu kendim de kolayca alabilirdim. Buraya onunla gizlice girmenin eğlenceli olacağını düşünen benim bencilliğim. Ben olsam

İçeri sızma düşüncesi karşısında gözlerindeki heyecan parıltısını gören yanımlı dinledim. Şimdi bile onu yanlış anladığıma ikna olmuş değilim.

Boynunun arkasını avucumun içine alıyorum ve başparmağımla ensesini yavaşça okşuyorum. Sakinleştiğinde ona takılıyorum. "Sakin bana burada yakalanmaktan Kasaya girdiğin zamankinden daha çok korktuğunu söyleme."

Gülüğü hafif. "Kendimi savunmam gerekirse, kılık değiştirmem daha iyiydi ve karanlıktı."

Bir boğuluyorum. "O kadar da iyi değildi."

"Seni kandırdı."

"Çok uzun süre değil."

Tepkimi incelerken başını yana eğiyor. "O gün neden beni mahzene kadar takip ettin? Örtülü kaldığıma yemin edebilirim."

"Stasia, kardeşin gibi giyinmiş olsan bile büyüleyicisin. Neyin peşinde olduğunu öğrenmeden buradan ayrılmamın imkanı yoktu." Parmaklarımı onunkilere doluyorum. Bulduğumuz yer düşünüldüğünde riskli ama kendime hayır demekte hiç iyi olmadım. "Ayrıca, seni bulmam güzel bir sürpriz oldu. Öyle değil mi?"

İşte yine o kızarıklık. Kahretsin, çok güzel görünüyor.

Ofise giden yolu gösteriyorum. Binanın geri kalanından izole edilmiş uzun bir koridorun sonunda. Sonunda bir avlu var; pencereler bir parka bakıyor, ama bir şey seçilemeyecek kadar karanlık, ışık kirliliği gökyüzündeki yıldızları engelliyor. Birden onu buradan uzağa götürmek istedim. Onu, üzerimizde takımyıldızlardan başka bir şey olmadan yatırabileceğim تنها bir yere.

Yüce Tanrım. Eğer kardeşlerim ne düşündüğümü bilselerdi, bunu yaşamama asla izin vermezlerdi.

Benim sorumsuz bebek Everette olmam gerekiyordu, aşık bir köpek yavrusu değil. Parmaklarımı Stasia'nınkilerle sıkıyorum, elimin onunkini sarmasına aldırmiyorum.

Kendimi sahip olmaktan çok daha derinlere dalmış hissediyorum ve göğsümde bir parça korku var. Bu kızın benim olduğuna dair ezici bir his. Onlara bu kadar boktan şeyler yaşattığım için kardeşlerimden özür dilemem gerekecek. Karılarını elde etmek için yaptıkları her şey şimdi tamamen haklı görünüyor.

Stasia bana yakın duruyor, kollarımız her adımda birbirine sürtünüyor. Karşı koyamayarak içine giriyorum, kürek kemikleri duvara dayanana kadar onu geri adım atmaya zorluyorum. Ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, her

nefeslerinin dudaklarımın üzerinde tozlanmasını. Onu burada alabilir, nefessiz kalana kadar yiyip bitirebilirdim ama beni kovalayanın o olmasını istiyorum.

Göğsü yükselip alçalıyor ve kollarımdaki sıkı tutuşu itmekten çekmeye dönüşüyor. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ben onu sikmek için taş gibi oluyorum.

Henüz değil. Boğazımın altından kıkırdıyorum ve göz kapaklarının açılmasına neden oluyorum. "Kafanın olduğu yeri seviyorum ama buranın doğru yer olduğundan emin değilim." "Canın cehenneme, Sebastian." diye karşılık verdiğinde ateş ve buz gibiydi.

Ağızdaki tam adımın bana ne yaptığını bilseydi, onu bu kadar rahat kullanacağını sanmıyorum.

Stasia kartını okutur ve kapı açılmadan önce bip sesi çıkarır. Girişte donup kalır, içeri girmekte tereddüt eder.

Yarı şaşkın, yarı öfkeli bir şekilde elini tuttuğumda kendini toparlıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor. Boğazımın altından kıkırdıyorum, onu içeri sürüklerken bırakmıyorum. Vazgeçiyor, beni görmezden gelmeyi ve odaya bakmayı tercih ediyor.

Hiçbirimiz burada fazla zaman geçirmiyoruz, Matthias bile, bu yüzden seyrek döşenmiş. Arkasında dev bir pencere olan büyük bir ahşap masanın önünde birkaç sandalye var. Bir duvarda bir eşya dolabı, diğer duvarda da bir kitaplık var.

Stasia'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve ben onun içindeki gerilimi hissedebiliyorum. Benim cesur kızım attığı her adımda sınırlarını zorluyor.

Onu masanın üzerine itmek ve zihnini sadece benim adımla doldurarak endişelerini unutmasını sağlamak istiyorum.

Ne yazık ki bunu yapabileceğini sanmıyorum. İsteksizce elini bıraktım ve masanın etrafında dönerek deri koltuğa oturdum. Bilgisayar en yeni model, bir yıldan eski değil. Matthias sürekli değiştiriyor, bunun bir çeşit güvenlik nedeni olduğunu söylüyor.

Keşke içeri girenin ben olduğumu bilseydi. Aslında, tüm durumu açıklasaydım, muhtemelen sakinleşirdi. Azizler Tarikatı'na ait olan şeyler kardeşlerimin umurunda değil. Lordlar olarak konumlarımızı miras aldık ve hepimizin onunla çarpık bir ilişkisi var.

Başparmağımı pedin üzerine bastırduğumda ekran yanıp sönüyor. Giriş yaptığım dosyalar üzerindeki şifreleme kalkıyor. Kardeşlerim kontrol etseler ben olduğumu anarlardı ama kurcalama izleri olmadan şüphelenmeleri için bir neden olmadığına güveniyorum.

Eğer öğrenirlerse, "sahte" kız arkadaşımın yuva kurma planları yaptığım için mutlu olacaklar. Ailem Stasia'nın benimle birlikte olduğuna aldanmamış olabilir ama onu kabul ediş şekillerinden onayladıkları çok açık.

Onu benden daha çok sevebileceklerini düşünmeye başladım.

Dosyaları açabilmek sadece ilk adım ve çok şaşı olup avuçlarımı yüzüme sürmeye başlıyorum. Bu lanet olası şifreyi bulmak dağdaki kar tanesini bulmak gibi bir şey. Matthias'ın bana anlatırken bu kadar eğlenmiş görünmesine şaşmamalı. Piç kurusu.

Stasia'nın yumuşak kıkırdamaları dikkatimi çekiyor ve gözlerinin bana bakışındaki ışıltı karşısında kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Benden aldığını umduğum muzip bir sırıtışı var.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Çaresiz görünüyorsun." Dudağının kenarını ısıyor, yüzünde neşe okunuyor. Bana tamamen gülmesine saniyeler kaldı.

"Deniyor musun?" Ayağa kalkıp sandalyeyi işaret ediyorum, tereddüt etmesini bekliyorum ama kolayca kabul ediyor, sanki dosyalara girmek sıradan bir günmüş gibi.

Matthias muhtemelen bu sistemi bir şekilde izliyordur, ama yakalanırsak, bizi kolayca bundan kurtarabilirim. O zaman bu küçük oyun sona erecek ve ben buna hazır değilim. Beni geri istediğini anlaması için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Stasia odaklanmış bir şekilde parmaklarını tuşların üzerinde gezdiriyor ve sistemde kolayca geziniyor.

Çalışmasını izlerken topuklarımda üzerinde geri dönüyorum. Mavi bilgisayar ışığı elmacık kemiklerine vuruyor. Bir erkek gibi giyinmiş olabilir ama sikimin umurunda bile değil. Eğer bir şey varsa, şapkasını koparmak, saçlarını kavramak ve dudaklarını ucuma getirmek için beni daha da teşvik ediyor.

Beni tatlı dudaklarının arasına alıp diliyle tattığında inleyecek mi?

"Anladım." Gururla ışıldıyor.

Günümüze geri döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım. Matthias'ın açıkça gömdüğü bir şeyi bulması beş dakikadan az sürmüştü.

Eğilip yüzünde olmayan bir tutam saç fırçalamaktan kendimi alamıyorum ve parmak uçlarımı kulağına sürüyorum. Soluğu zar zor duyuluyor ama bu onun doğrudan sikime gitmesini engellemiyor.

Benim neyim var böyle? "Ne?"

diye soruyor.

"Hiçbir şey." yeteneğinin beni tahrik ettiğini söyleyemem.

Düşüncelerimden habersiz olan Stasia anlatmaya başlıyor. Sanki bunu söylemesi gerekiyormuş gibi kelimeler ağzından dökülüyor. Sanki içinde tutuyormuş gibi.

"Annem öldüğünde, babam bir şekilde dağıldı. O zamanlar küçüktüm, bu yüzden pek anlamıyordum ve Nikolai çoğu şeyle ilgileniyordu, ama on yaşıma geldiğimde, bilgisayarlarda kesinlikle berbat olduğunu fark ettim."

Onu düşünürken dudaklarında neredeyse görünmez bir kıvrım var.

Kahretsin, kardeşini kıskanmak garip mi? Muhtemelen.

"İhtiyaçtan dolayı öğrendim ve neyse ki bana kolay geldi. Muhasebemizi ve takip edilmesi gereken hemen hemen her şeyi ben hallettim."

Bir an duraksıyor ve gülümseme belirtisi kayboluyor. "Sanırım bu yüzden babamın tüm paramızı harcadığını öğrendiğimde çok rahatsız oldum. Bilmem gerekirdi. Bilmek benim işimdi. Dürüst olmak gerekirse, hayatının otomatik pilotta ilerlediğini düşünüyordum, bu yüzden nereye gideceği konusunda onu bir kez bile sorgulamadım." Kuru bir kahkaha attı. "Meğer el altından borçlanmış. Hayatımız üzerine bahis oynadığına ve bizim yoksulluğa sürüklendiğimize ne bir evrak ne de bir iz vardı."

"Onu durdurmalıydım" derken gözleri yaşıyor. Ondan nefret etmek istiyorum ama hepsi benim hatam. Her şey hep benim hatam."

Onu kollarıma çekiyorum ve o da yüzünü göğsüme gömüyor. Küçük bedeni aldığı her nefeste titriyor.

Öfke, kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi içimi yakıyor. Eğer babası zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm.

Şapkası yere düşüyor ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirerek sakinleştirici bir şeyler mırıldanıyorum. Kızgın Stasia'ya ne yapacağımı biliyorum, bana hemen geri verebilecek biri, ama bana gösterdiği bu üzüntü kalbimi parçalıyor. Hak etmediği bir suçluluk duygusu taşıyor, ama ona işkence eden tek şeyin borcu olmadığından adım gibi eminim. Yılların acısını anlatan bir çığlık var.

"Bu senin hatan değildi. Kendini suçlama, Prenses. Baban her şeyi berbat etti, sonra da senin üzerine yıktı." Ona tekrar tekrar güven veriyorum. Kollarımda rahatlayana kadar boynunu avuçluyorum ve başparmağımla ileri geri okşuyorum. Bana bunu şimdi gösterdiği için mutluyum. Gerisi için bekleyeceğim.

Koridordan yaklaşan yüksek topuk sesleri ve alçak sesler bizi birbirimizden ayırıyor. Stasia etrafına bakınıyor, gözleri vahşi bir hayvan gibi

tuzaađu dűŖmek uezereyim. Avın tetikteki gűrűntűsű neredeyse beni  zűyordu.

Bu tarafa gelmeye cesaret edebilecek sadece birkaç kiŖi var ve onlardan herhangi birine yakalanmak gibi bir niyetim yok. Arkamıdan kapattıđımda dolap karanlıđa gűműlűyor, tam da ofisin bip sesiyle açıldıđı sırada.

Matthias'ın derin sesi kapıdan boğuk bir Ŗekilde duyuluyor.

Ckapt'ca 27

Bash

"Benimle gelmek zorunda . Sadece bir dosya alıyorum," diyor Matthias ve saklandığımız yerin hemen dışındaki ofiste bir koşuşturma oluyor.

"Çocuksuzuz. Yaşadığımız her saniyenin tadını çıkaracağım." Scarlet'in ses tonuyla kaskatı kesildim. Bu sadece bir anlama gelebilecek alçak bir mırıltı. Eğer o ikisi orada sevişirlerse, Stasia mahcup olacak.

Boğuk seslerin ne olduğunu anlamak zor değil. Duvara çarpan bir gümbürtünün ardından Matthias'ın iniltisi duyuldu. Scarlet'in cevap iniltisi.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Düşündükçe bile kendimi kirli hissediyorum. Stasia benden uzağa bakıyor, başı öne eğik ve karnının etrafında kendini tutuyor. Bir topun içine kıvrılıp kaybolmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Dengesini bozmayı seviyorum ama bu şekilde değil. Telefonumu çıkarıyorum. Tek bir fikrim var ve bu bana ömür boyu sürecektir bir dayak kazandıracak. Ekrandan gelen parıltı Stasia'nın boynunun arkasını aydınlatıyor. Parlak kırmızı ve bu renk kulaklarının ucuna kadar devam ediyor. Onu bu şekilde görünce midem bulanıyor.

Siktir et. Ölürsen, ölüyorum. Matthias çok kızacak ama tek seçenek bu.

Benimle Elysium'da buluş.

Dışarıdan bir vızıltı geliyor, ama duyulmuyor. Daha boğuk inilti duyuluyor ve bu sefer Stasia geri çekiliyor, sırtı göğsüme geliyor. Titriyor ve bundan nefret ediyorum. Kolumu ortasına dolayıp onu kendime çekiyorum ve konuşmak için ağzımı kulağının yanına bırakıyorum. "Bizi bu durumdan kurtaracağım. Sadece dayan."

Sözlerimin onu rahatlatması gerekiyordu ama daha çok titriyor.

Ben: SOS orospu çocuğu. Hemen oraya git. Sissy Scarlet da gelebilir.

Korkudan kollarımı diken diken eden yüksek sesli bir hayal kırıklığı iniltisi duyuyorum.

Bunu kesinlikle ödeyeceğim.

Eğer ölmediysen, üzeresin.

Karıştırma sesleri ve ardından arkalarından kapanan kapının gürültüsü.

Alnımı onun omzuna koyuyorum.

"Çok özür dilerim, Stasia. Bunun olmasını istememiştim."

Hâlâ titriyor, yüzü sanki bana bakmaya cesaret edemiyormuş gibi dimdik duruyor. Boynuna sarılıp yüzüme bakması için onu yönlendiriyorum ama elimde çırpınıyor.

"Kahretsin." Başparmağımı yatıştırıcı darbelerle aşağı yukarı gezdiriyorum. "yok.

Gittiler. Artık sizi yakalayamazlar."

Kollarımda kaskatı kesiliyor ve ben buna dayanamıyorum. Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve zorla kendi tarafıma çevirdim.

Dolabın kapısındaki aralıktan süzülen loş ışık, yüz hatlarına yumuşak bir şekilde vuruyor. Yanaklarını ele geçiren pembenin hoş bir tonuyla kızarmış. Stasia ağzı açık bir şekilde neredeyse ateşlenmiş gibi görünüyor ve derin derin nefes alıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, bakışlarında sıcaklık okunuyor, adeta bana yalvarıyor. Anında sertleşiyorum. Yüzünde yazılı olan utanç değil. Bu şehvet.

"Becer beni, Prenses. Sürprizlerle dolu değil misin?" diyorum, sonra ağzını ağzımla yakalamak için onu daha da döndürüyorum. Öpüşümde açgözlüyüm, her santimini tadana kadar onu dolduruyorum. Dilini emiyorum, onu inletmenin tadını çıkarıyorum. Kollarımda macun gibi, zaten dokunuşlarıma karşı çok hassas.

Buna dayanamıyorum. Kürek kemiklerinin arasına sert bir el yerleştirip onu kapıya sabitliyorum ve orada tutuyorum. Gözleri bana dikilmişti ama mücadele etmiyordu. Onun yerine, beklentiyle bana bakıyor.

Sikimi kışına bastırıyorum ve geri ittiğinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Şu anda nasıl bir oyun oynadığının farkında değil. Zar zor dayanıyorum.

Gömleğini açıyorum ve karnının sıcak, pürüzsüz tenini okşuyorum. Parmaklarım sütyeninden pantolonuna doğru sürükleniyor. "Bana hayır demeyecek misin?"

"Yapamayız," diyor nefes nefese.

"Bu hayır demek değil." Ödünç aldığı kemeri kolayca çözülüyor, ardından düğmesi açılıyor ve metal fermuarı aşağı iniyor. Stasia

Nefesini içine çekiyor ve iç çamaşırının bandına her dokunduğumda karnı şişiyor, dokunuşumu memnuniyetle karşılıyor.

Kulağının kabuğunu yalıyorum ve titriyor. Çok duyarlı. "Kıçını bana sürttüğünün farkında mısın?"

Faydasız bir inkarla başını hayır anlamında sallıyor. "Onlar... geri... gelebilirler."

Matthias'ın özel odamıza gittiğinden eminim. Böyle bir mesajı görmezden gelmez. Beni öldürecek. Ama elimde kıvranışına bakılırsa, kızım yakalanma ihtimalinden heyecan duyuyor.

Başparmağımı ağzına gömüyorum ve yüzünü öne çevirmeye zorluyorum. "O zaman sessiz olman gerekecek."

Gözlerim geri dönüyor ve dili etrafımda dönerken kalçalarım öne doğru çarpıyor. Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum.

"Kontrolümün son kırıntısına zar zor tutunuyorum. Kırıldığımda olacıklara gerçekten hazır mısın?" İnliyorum ve o da kıçını bana doğru yuvarlayarak karşılık veriyor. Tam da daha mükemmel olabileceğini düşünmediğim bir anda.

Elimi iç çamaşırının altına ve kaygan kıvrımlarına doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı içine daldırdığımda inliyor ve bana doğru sallanıyor. Başparmağımla işaret parmağım arasında, ağzından hâlâ ıslak olan meme ucunu çimdikliyorum ve göğsünü kaldırarak eğiliyor. Çığlıkları gürültülü, onları bastırmaya çalışsa bile sıkışık odayı dolduruyor.

Kollarımda vahşileşiyor, dokunuşumu kovalıyor. O da bunu benim kadar çok istiyor. Can atıyor.

"Böyle tahrik olduğunda çok ateşli oluyorsun." İçine üçüncü bir parmağımı daha sokup çekirdeğini geriyorum.

"Bash. Bash!" diyor sıkılmış dişlerinin arasından, başının arkasını köprücük kemiğine dayarken. Orgazm olurken adımı haykırırken parmaklarımın etrafında spazm geçiriyor ve elimi ıslatıyor.

Kendimi tutamıyorum ve dişlerimi omzuna geçiriyorum. "Bunu sen istedin."

Pantolonumu çabucak çıkarıyorum, şaftım serbest kalıyor ve pantolonunu aşağı itiyorum. Külotunu çıkarıp uzun aletimi içine soktuğumda kumaşın yırtılma sesi geliyor. Tek hamlede hepsini içime alıyor, amını sıkıp gevşetiyor.

Öne doğru düşüyor, kollarını başının yanında kapıya dayamış, kendini dik tutmaya çalışıyor. Onu acımasızca beceriyordum.

her itişimde çıkardığı sızlanma, mızızlanma sesleri.

"Yavaşla." "Çok derin." "Daha fazla." Dilindeki her kelime kulağa çok tatlı geliyor. Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor, daha derine inmem için pelvisini eğiyor.

"Vücudun sana yalancı diyor, Prens. Etrafımda öyle sıkı kenetleniyorsun ki çekip çıkarmak çok zor." Yavaşça çekiyorum, sonra içeri giriyorum, bana nasıl tepki verdiğine hayret ediyorum. "Kukunun uzunluğunun etrafında seğirmesine bayılıyorum."

Vücudunu kıvrıyor ve saçlarını tutarak ağzını benimkiyle birleştiriyor. Orgazma yaklaştıkça çığlıkları daha da yükseliyor. Aletimi o kadar sert kavırıyor ki, orgazmı onu parçaladıkça neredeyse boşalıyorum.

Bacakları tutmuyor ve yere yığılmadan önce onu yakalayıp yavaşça çekiyorum. Yüzünü bana çevirdiğimde puslu gözlerle bana bakıyor. Stasia bu şekilde yeni sikilmiş çok lezzetli görünüyor.

Bitkin düşmüştü ve bacakları belime dolanıp sırtını duvara sabitleyene kadar onu kaldırdığımda gözleri açılıyordu.

"Yorgun olduğumu biliyorum Prens, ama henüz işim bitmedi." İçine giriyorum ve beni karşılayarak açılıyor. Başının arkasını avuçluyorum ve sert yüzeye çarpan parmak eklemlerim acıyor.

Dengesini sağlayana kadar onu ayarlıyorum, sonra iki elimle kıcını kavırıyorum, onu şaftımın üzerinde kaldırıp indiriyorum, ritmimi inlemelerini takip edecek şekilde ayarlıyorum. İç duvarının karşısındaki noktaya vurduğumda inliyor ve sevdiği şeyi bulduğumu biliyorum. Tekrar tekrar vuruyorum ve kollarımda parçalanmaya başlamasını izliyorum.

Göğüsleri hareketleriyle zıplıyor, sivri meme uçları sergileniyor ve ben birini yakalayıp ağzıma alıyorum.

"Çok iyi." Stasia'nın kalçaları dönüyor ve tırnakları omuzlarımdan derisini delirken boğazının altından inliyor. Üzerimde izlerini bırakıyor. Onları kalıcı olarak dövme yaptıracağım.

Acı şehvete dönüşüyor ve yakıcı bir ağrı taşaklarımı sıkıp ucumdan patlayarak onu döllerimle doldururken beynim eriyor. Serbest bırakılmam sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, omurgamdan aşağı titriyor. Sonunda kendime geldiğimde yüzüm boynunun kıvrımına gömülmüştü.

Onu düşürmemeye dikkat ederek geri kayıyorum. Stasia bana bakarken sersemlemiş görünüyor. O lanet olası bir hayal ve tamamen benim.

Aptalca gülümsememe engel olamıyorum. "Sanırım sana aşık oldum, Anastasia Volkov."

Bölüm 30

Anastasia

"Sana aşık olduğumu düşünüyorum."

Bash bunu nasıl bu kadar kolay söyleyebilir? Sözlerinde ciddi olup olmadığını ya da sadece şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışırken nabzım hızlandı ve sonunda ona güvenmenin çok riskli olduğuna karar verdim.

Kaburgalarımın arkasındaki keskin bükülmeyi görmezden geliyorum ve benim için sakladığı elbiseyi giymeyi bitiriyorum. Bash her şeyi hallettiğini söylediğinde, bunun sadece kırma ve girme kısmı olduğunu sanmıştım.

Bu geceki etkinlikle aynı oteldeki çatı katını içerdiğini hayal etmemiştim. Oda, eğer öyle diyebilirim, büyük bir daire büyüklüğünde.

Ve bir de elbise var. Saçlarımla çatışması gereken zengin bir kan kırmızısı ama bir şekilde onu daha da ateşli hale getiriyor. Kumaş kalın ve vücudumdan aşağıya düzgünce sarkıyor. Sol bacağıma kadar uzanan bir yırtmaç var ve neredeyse porselen beyazı olan tenimin birkaç santim fazlasını ortaya çıkarıyor. Her nasılsa Bash beni sosyete prensesi yerine bir femme fatale'e dönüştürdü.

İnce askıyı köprücük kemiğimden geçirip yan tarafımdan aşağıya doğru izliyorum. Elbise vücuduma bir aşk mektubu gibi, her kıvrımı benim için özenle hazırlanmış gibi şekillendiriyor, ölçüler için oturmadığımı bilsem bile.

Yanaklarım kızardı. Çok mahrem bir bilgiden bahsediyor.

Otel banyosunun aynasında kendimi inceliyorum. Dudaklarım koyu pembe, önceden şişmiş. Aşağı *inme* şansları yok, bu yüzden Tanrı'ya şükür dudak dolgusu şu anda geçerli. Boynumun yan tarafında çürükler var ve o piçin bıraktığı izleri gizlemek için saçlarımı omzumun üzerinden çekiyorum. Bir dahaki sefere onu herkesin görebileceği bir yerden ısıracağım ve bakalım bundan hoşlanacak mı?

Bir nefes çekiyorum. Kahretsin, muhtemelen buna bayılırdı.

Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmaktan vazgeçtim. En azından aramızdaki her neyse o süre boyunca, bundan keyif alacağım.

Sadece kafamın karışmaması ve onun şakacı ilgisini başka bir şeyle karıştırmamam için dikkatli olmam gerekiyor.

Hiç şüphe yok ki, sayısız kadın bu adam yüzünden kalbini kırdı ve ben onlardan biri olmayı reddediyorum.

Derin bir nefes alarak banyonun kapısını açıyorum ama donup kalıyorum. Bash odanın ortasında duruyor, siyah bir smokin ve ona uygun bir yelek giymiş.

Saçları hâlâ parmaklarımdan dökülüyor, sanki onları evcilleştirmeye çalışmamış gibi.

Aç gözlerle beni izliyor, seçtiği elbisenin içinde vücudumun her santimini inceliyor.

"Büyüleyicisin." Sanki yüksek sesle söylediğinin farkında değilmiş gibi kelimeleri adeta soluyor. Beni içine çekerken sinsi gülümsemesi kayboluyor, yerini daha derin bir şey alıyor.

Sertçe yutkunuyorum, bakışları üzerimde yoğunlaşırken boğazım düğümleniyor. Beni o dolapta becerirkenki dokunuşunun anıları omurgamda karıncalanmalara neden oluyor.

Öksürüyorum. "Sen de iyi görünüyorsun."

Ve gerçekten iyi görünüyor. Gösterişli onu tarif etmeye yetmez. Takım elbise giymek için doğmuş gibi görünüyor, geniş göğsü ceketini omuzlarına doğru geriyor. Milyarderlerin en seksi dergilerinden birinde olabilirdi.

Randevum olduğu için mutlu mu olmalıyım yoksa onu elimde tutamadığım için kızgın mı olmalıyım kararsızım.

Bunların hepsinin rol olabileceğini hatırlatan buz gibi soğuk suyla ıslatılmış gibi hissediyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım eve gideceğim," diye göz göre göre yalan söylüyorum ama kendimi kontrol etmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu ona söyleyemiyorum. Ne demem gerekiyor -hey, bu kıyafetin içinde çok ateşlisin, sana aşık olmadan önce gitmeliyim?

Bash her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi kıkırdıyor. "Nuh-uh-uh, Prenses."

Ceketinin cebinden uzun, dikdörtgen bir kadife kutu çıkarıyor ve açıyor. Parmaklarından zümrütlerle dolu bir kolye sarkıyor. "Bu kolyeyi

kodu almak için. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi benimle aşağıya inme ve eşim olma sırası sende."

"Ben sadece..."

Arkama geçti ve kolyeyi boğazıma doladı. "Saçını kaldır, Stasia."

Onu reddetmek için çaresizim ve ellerimdeki gevşek ipleri kavrayıp kaldırıyorum. Bekleyiş içinde donmuş gibi dururken çıplak boynum serinliyor. Uzun duraksamada gerginlik artıyor ve dönüp yüz ifadesini okumak istiyorum ama bir şey beni yerimde tutuyor. İncelemeye cesaret edemediğim bir beklenti duygusu.

Parmak eklemlerinin omzumun üst kısmına sürtünmesi aldığım tek uyarı. Çok geçmeden mücevherlerle kaplı kolyenin bir ucu göğsümden aşağı kayıyor. Metal soğuk, hassas tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

Elbisemin düşük yakasının altında kaybolurken inlememi engellemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Metal, tenime hem sert hem de pürüzsüz bir şekilde temas ediyor. Bash onu almak için zaman harcıyor, sinir uçlarım uyanmış gibi hissedene kadar kasıtlı olarak sürüklüyor.

Tokayı kapatıyor ve ben ona doğru dönerken soğukkanlılığımı korumak için savaşıyorum, vücudumun tam olarak nasıl tepki verdiğini gizlemeye kararlıyım.

Tek kaşını kaldırmış, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ancak muzip denebilecek bir bakışla bana bakıyor.

Şehvet damarlarımda öfkeye dönüşüyor ve parmağımı sertçe göğsüne sokarak bir homurtu çıkarıyorum. "Bana gülme Sebastian Everette."

Sırıltmasını engellemek için çok uğraşıyor ama gamzesini gizleyemiyor. "Bunu asla hayal etmeyin, Prenses."

Asansör yolculuğunu kendime gelmek için kullanıyorum. Bu gece sadece bir oyunda başka bir rol. Everette kardeşlerin en küçüğü gibi davrandığım bir oyun.

Daha önce de birçok kez tuzağa düşürüldüm. Toplumumuzun normali bu, herkes bir sonraki en iyi eşleşmeyi bulmaya çalışıyor. Bu da ondan farklı bir şey değil.

Farklı olması dışında.

Sadece kafamı toparlamam gerekiyor. Tek bir amacım var: Tacı almak ve büyükannemle çalışmak için kullanmak. O sert bir kadın ama bize yardım edeceğini söylediğinde ona inandım. Özellikle Rus Bratva'ya borçlu olmak istemiyorum ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Bash'in dirseğindeki parmakları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sanki her düşüncemi okumaya çalışıyormuş gibi beni tarıyor.

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"İniyor musunuz?" Şimdi açık olan kapıyı ve binmek için bekleyen bir grup otel müşterisini işaret ediyor.

Çenemi tutuyorum ve koşarak oradan çıkıyorum, yolda özür diliyorum. Balo salonuna doğru tanıdık koridorda ilerlerken Bash de peşimden geliyor.

Attığım her adımda ayakkabılarım fayans zemine vuruyor. Çok utanç verici.

Bash'in kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Özür dilerim. Seni orada utandırmak istememiştim."

"Ama yapmadın," diye hayıflanıyorum, aşırı tepki verdiğimin ve aslında verdiğim tepkinin asansörle hiçbir ilgisi olmadığını tamamen farkındayım.

Bash başını yana eğiyor. "Güzel." Daha yakına eğilip saçlarımı düzeltiyor, başparmağı boynumu okşuyor. "Seni asla rahatsız etmek istemem."

Ondan başka her yere bakıyorum. Sesindeki samimiyet, sanki ona inanmam için yalvarıyormuş gibi, midemde döngüler yaratıyor.

Elinden kurtulup geri çekiliyorum. "Sorun değil. Sadece bu gece için biraz gerginim. Everette kardeşlerin sevgililerinden biri gibi davranmak her gün nasip olmuyor."

Gözlerini bana dikti ve çenesinde bir tik oluştu ama söylediklerimin hangi kısmının onu rahatsız ettiğini söylemedi.

Beklendiği gibi, gala muhteşemdir. Balo salonu ışıltılı peri ışıkları ve fenerlerle süslenerek rüya gibi bir atmosfer yaratılmıştır. Maviler, yeşiller ve morların yumuşak renkleri, yıldızlı gece gökyüzünü temsil eden tavana hakimdir. Konukların kendileri de canlı birer sanat eseri gibidir; şık kıyafetleri zenginliklerini ve statülerini yansıtır.

Yasemin ve diğer çiçek aranjmanlarının tatlı kokusu odayı doldurarak büyüleyici atmosfere katkıda bulunur. Pahalı parfüm ve kolonyaların ipuçlarıyla karışan bu koku, havada asılı kalan baş döndürücü bir koku yaratır.

İçeri girdiğimizde tüm gözler bize çevriliyor, konuklar Azizler Tarikatı'nın Lordu Bash'in benimle birlikte içeri girdiğini anlayınca ortalığa bir sessizlik çöküyor. Kolunu sırtıma dolayarak ve parmaklarını belimin üzerinde kıvrıp beni kendine çekerek yakınlığımızı gösteriyor. Avuçları sıcacık, elbisemin ipek kumaşını ısılatıyor ve başparmağıyla çizdiği küçük daireler hızla atan kalbimi sakinleştiriyor. Bu etkinliklere her yıl geliyorum.

Ama kendime ne kadar hazır olduğumu söylesem de, hiçbir şey beni herkesin yargısının ağırlığına hazırlayamazdı.

Bash beni yavaşça odanın derinliklerine doğru yönlendiriyor, ta ki etrafımız insan gruplarıyla çevrilene kadar, hiçbiri bize yaklaşıyor. Sanki belirli bir yere gidiyormuş gibi dosdoğru ileriye bakıyor. Fısıltılar önce yumuşak şekilde başlıyor ama hızla yayılıyor. *Onunla ne işi var? Ailesi her şeyini kaybetmedi mi? Merak etme, uzun sürmez.*

Haklı olmasalardı bu beni rahatsız etmezdi. Ailem beş parasız. Bir Lord ile isim yok. İlişkimiz sahte ve başından beri lanetliydi. Bash arkasına düşmeme izin vermiyor, bunun yerine bizi iki sütun arasında kolayca yönlendirirken beni bir adım önde tutuyor. Balo salonu hâlâ açık olsa da, sanki insan denizinin arasında gizli bir köşe bulmuş gibi ayrı hissettiriyor. Hâlâ bizi izliyorlar ama en azından onlarla dirsek temasında bulunmam gerekmiyor.

Bash yakınımı eğiliyor ve alnını omzuma koyuyor. "Buradan nefret ediyorum."

Sıcak nefesi üzerimde gezinirken tüylerim diken diken oluyor. Dirseğimi ona vuruyorum ve onu itiyorum. "Hadi ama. Sen balonun prensisin. Burayı seveceğini düşünmüştüm."

"Ben prens isem, sen de prensessin."

Bir nefes çektim. "Bana kaç kere öyle dersen de, bu onu doğru yapmaz. Belki ben küçükken."

"Kendini hafife alma. O elbisenin içinde sana bakarak tüm mekanı şaşkına çevirdin."

"Daha çok cüretimden dolayı beni yargılamak gibi," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Ona şikâyet etmenin faydası yok. Sahte kız arkadaşı olmama ihtiyacı var ve bu yeterince kolay.

"Bize içki getirirken burada iyi misin? Burası harika bir yer ama garsonlar buraya gelmiyor." Ses tonuna bakılırsa, bu gerçek bir soru. Eğer kalmasını isteseydim, yanımdan ayrılmazdı. Bir parçam gerçekten de gitmemesini istiyor. Benimle diğer herkes arasında sağlam bir duvar gibi. Onunla göz göze gelme ihtimaline karşı kimse doğrudan bize bakmaya cesaret edemiyor.

Bu kötü şöhretli playboyun bu kadar saygı gördüğüne inanmak zor, ama odadaki diğer adamlardan onun onlardan üstün olduğu anlaşılıyor. Sanırım o bir Lord ve onlar da sadece Aziz oldukları için bu beklenen bir şey.

Kendimi toparladım. Yerimde durmaktan daha fazlasını yapabilirim. Ne kadar cazip olursa olsun, onun korumasına ihtiyacım yok. Kendime başımın çaresine bakabileceğimi söylüyordum, bu yüzden ona neden bu kadar yaslandığımı bilmiyorum. İşimi çok kolaylaştırıyor. Ama bu kadar yeter.

"Ben iyiyim. Git hadi." Ellerim kışkırtıcı bir hareket yapıyor ve o sadece gülüyor.

"Nasıl isterseniz, Prenses."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana öyle deme." "Hoşuna gidiyor."

"Asla."

"Göreceğiz."

Bu adamla başa çıkmak kesinlikle imkansız. Ben ona vuramadan kaçacak kadar zeki. Gözler üzerime dikilince derim karıncalanıyor ama onlara tepki verme zevkini tattırmayı reddediyorum. Bunun yerine, sıkılmış bir surat takınarak kalabalığa boş boş bakıyorum. Zor değil, burası berbat bir yer. Telefonumu çıkaramadığım gerçeği beni öldürüyor. Şu anda gerçekten biraz akılsızca kaydırma yapabilirim.

"Bayan Volkov." Tanıdık kalın Boston aksanıyla içimi bir ürperti kaplıyor.

Arkamı dönüyorum ve geçen gece evime gelen Salvatore ile karşılaşınca içim daralıyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor. Hâlâ bize doğru bakan birkaç kişi var.

Bu yüzden bana uzattığı eli tutuyorum, dudaklarının parmak eklemlerimdeki hissi omurgamda bir ürperti yaratsa da. Bir an çok uzun süre oyalandı ve elimi geri çektim.

"Burada ne yapıyorsun? *Nasıl geldin* buraya?" Nefesimin altında tıslıyorum. Birinin onu tanıması çok kötü olurdu. Ailemizin bir şekilde Salvatores'lerle ilişkisi olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmezdi.

"Benim de kendi yöntemlerim var." Topuklarının üzerinde geri döner. "Sana kontrol edeceğimi söylemiştim. Bir süredir senden haber alamıyoruz. Aptalca bir şey planlıyor olamazsın, değil mi?"

"Dinle, burada olamazsın. Biriyle birlikteyim. Parayı alacağımı söyledim ve alacağım."

Sırıttıyor. "Sebastian Everette, değil mi? İçeri girdiğini gördüm. Dans ettikten sonra neden bizi tanıştırmıyorsun?"

Kahretsin. Başıma sallıyorum ama o uzanıp bileğimi tutuyor, parmakları sıkılıyor. Küçük kemiklerin birbirine sürtünme hissiyle irkiliyorum ve dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçıyor.

"Beni incitiyorsun." Ben uzaklaşmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor ama o bırakmayı reddediyor. Olay çıkarmayacağımı biliyor. Böyle bir yerde sorunlarımızı gizli tutarız, dünyaya sadece mükemmelliğimizi gösteririz, yoksa saldırmaya hazır kurtlar gibi davranırlar.

"İşte mesele bu, tatlım. Şimdi söyle bana, neden kardeşini değil de seni bulabiliyorum?" Bileğimi çekiştirerek öne doğru sendelememe neden oldu. "Seni terk etmedi, değil mi?"

Daha fazla mücadele edersem, herkesin dikkatini çekmek üzereyim.

"Bırak onu." Alçak bir uyarı hırıltısı. Bash bize yaklaşırken içimi bir rahatlama kaplıyor.

Bash'in dikkati adamın hâlâ bileğimi tuttuğu yerde. Çenesini sıkıyor, yanağında bir kas kıpırıyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Sözleri karanlık bir vaat ve tamamen yeni bir nedenden dolayı içimi ürpertiyor. Ondan korkmalıyım ama gerçekçi olalım, o çok seksi.

Bash'in Salvatore'un adamlarından biriyle konuşmam hakkında ne düşüneceğini merak edemeyecek kadar rahatlamış durumdayım. Neyse ki onu tanıyor gibi görünüyor.

Adam olduğu yerde donup kaldı, yırtıcı bir hayvanın önündeki av gibi. Bash parmaklarını üzerimden sıyrıyor ve adam onun pençesinde inliyor.

"Siktiğimin piçi. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye tıslıyor adam.

Bash'in gülümsemesi hınzırca, cüretkâr, sanki dövüşmekten başka bir şey istemiyormuş gibi. "Yerinde olsam ne söylediğine dikkat ederdim."

Kan adamın yüzüne akıyor ve onu kıpkırmızı yapıyor. "Bu benimle onun arasında." dediğinde alnında büyük damarlar belirliyor. Bana borçlu-

"Yanlış cevap." Bash'in gözlerinin ardında karanlık bir alev var, kayıtsızlık maskesinin altında sakladığı adamın bir ipucu.

Salvatore'un gözleri, içinde bulunduğu durumu yeni fark etmiş gibi dönüyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama artık çok geç. Kemiklerin kırılma sesiyle irkiliyorum ve boğazımın arkasındaki ekşi tadı bastırıyorum.

Elini kabaran göğsüne bastırırken inliyor. Küçük ve savunmasız görünüyor ama bu sadece bir saniye sürüyor.

Bash'e, yakasını tutarak.

"İşte bu eğlenceli." Bash'in gülümsemesi genişliyor, keskin dişlerinin parıltısını paylaşıyor. Tehditkâr, keskin açıları ve vahşiliği var.

İfadesi koyulaştıkça kaburgalarımın altından ve midemden bir heyecan fişkırıyor. Kendine güveni ukalalıkla alay ediyor. En ufak bir korku belirtisi yok, sadece adamın onu test etme cesareti var.

Şimdiye kadarki en kötü zamanda, kalçalarımın arasına sıcaklık doluyor ve onları birbirine bastırıyorum. Bash'in bunun beni gerçekten tahrik ettiğini bilmesine izin vermemin imkanı yok.

Hâlâ yakasından tutulan piç bana göz kırpmıyor. "Beni istiyor gibi görünüyorsun, Prenses."

Alay ediyorum. "Sen öyle san."

Bash dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Tabii ki biliyorum."

"Şu anda gerçekten flört mü ediyorsun!" Mümkünse, adamın yüzü daha da gerginleşiyor, dişlerini sıkıyor ve bir eliyle Bash'i olabildiğince sallıyor, "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Bash'in kaşları eğlenerek kalkıyor ve yanağında bir gamze beliriyor. "Sözler. Vaatler. Hepsi böyle der."

Adam elinin kırık olduğunu açıkça unutarak bir yumruk atmaya gider. Bash hareket etmeye çalışmıyor, her zamanki gibi rahat görünüyor.

Suratına yumruk yemek onun için sorun olmayabilir ama benim için değil. Vücudumu adaminkine çarpmak için savuruyorum ama son saniyede durduruluyorum.

Matthias adamın kolunu kavrayıp arkasından çekerken Damon beni sabit tutuyor. Adamın yüzünün aldığı şekle bakılırsa çok acıyor.

"En küçük kardeşime sataşıyor , değil mi?" Damon soruyor. Sesi soğuk, geçen gece gördüğüm sıcaklıktan eser yok. Bu Azizler Tarikatı'nın lideri.

Adam durumunu anlamış gibi özür dilemeye başlar ama Matthias kolunu daha sert çeker. "Çok geç."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen... Size yalvarıyorum." Adam yalvaran gözlerini bana çeviriyor ama Matthias onun kırık elini kavıyor. Adamdan acı dolu bir ses yükseliyor.

Matthias daha yakına eğilir. "Bunu daha önce düşünmeliydin."

Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse. Matthias kapıdan çıkarken bana başıyla selam veriyor ve Damon sessizce Bash ile konuşuyor. Ne dediğini anlayamıyorum.

derler ama en küçük Everette kardeşin gözlerindeki heyecan kıvılcımına bakılırsa, bu adam için hoş bir gece olmayacak.

"Anastasia, birbirimizi tekrar bu şekilde görecektik olmamızdan nefret ediyorum. Bash sana daha iyi bakmalıydı." Damon'ın sesi sıcak ve davetkâr. Sadece ailesinin önünde böyle biri olduğunu fark etmek beni ürkütüyor.

Bir şekilde, onların küçük çemberine girdim. Mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu içimde kıvrılıyor. Bunlar kolay güvenen adamlar değil ve ben hepsine yalan söylüyordum. Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Bunu yapmak istiyorsa kavgayı çıkarmayı bırakmalı."

Damon, kendisini bir şekilde masum gösteren Bash'e kaşlarını kaldırarak bakar.

"Bana bakma. O pisliğin elleri Anastasia'nın üzerindeydi." Havada bir ürperti var. "Tek pişmanlığım o elin hâlâ onda olması."

"Sonra görüşürüz." Damon sanki birini parçalara ayıracağını söylemek tamamen normalmiş gibi başını sallar.

Damon kardeşini takip ederek köşede kaybolurken ben hâlâ şaşkın şaşkın duruyorum. Bir noktada onlara gerçeği söylemek zorunda kalacağız ve umarım bunun için benden nefret etmezler.

Sıcak kollar arkamdan ortama sarılıyor ve Bash'in göğsünden gelen sıcaklık omurgama sızıyor.

"Yalan söylemek hoşuna gitmiyorsa, bunu gerçeğe dönüştürmekten mutluluk duyarım" dediğinde ağzı kulağıma yakındı.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve o da bana orantısız bir sırıtış atıyor. Kaybetmeyi göze alamayacağım bir oyun oynuyor.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Öpücüğü daha derine götürmeden önce bir saniyeden daha kısa bir süre için sertleşiyor.

Dili benimkiyle kıvrılırken ve eli kalçamı kavrayıp beni ona doğru sıkıca bastırırken, bakan insan kalabalığı aklımdan kayboluyor. Aletin sert çıkıntısı göbeğimle aynı hizaya geldiğinde nefesim kesiliyor ve içime zevk doluyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum ve Bash bir kıkırdamayla çekildiğinde öpücüğünün peşinden koşuyorum.

"Beni istediğin zaman böyle susturabilirsin."

Bölüm 31

Bash

Uyurken Stasia'nın çıplak omuzlarında bıraktığım izleri takip ediyorum. Narin tenini emdiğim yerde şişmiş morluklar, koyu pembe renkte çiçek açıyor. İçine boşalırken yumuşak tenini ısırdığım yerdeki diş izleri. Onu becerdiğimin kanıtını tüm vücudunda taşıyor. Onu gören herkesi öldüreceğimi biliyorum, ama bu, damgamı göstermek isteyen hastalıklı ilkel isteği durdurmuyor. Stasia'nın bu konuda tam olarak ne hissedeceğini bildiğim için göğsümde bir sıcaklık kıvrımı var. Taşaklarım sağlam çıkarsa şanslıyım.

Yüzündeki bebek saç tellerini iterken başparmağım şakağını sıyrıyor. Dokunuşuma dönüyor, boğazında kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden olan bir uğultu var. Gidecek başka bir yerim olmasaydı, onu hemen şimdi yiyip bitirirdim.

Boynunun kıvrımını öpüyorum ve burnumu saçlarına gömüyorum. Vanilya ve bal gibi kokuyor ve ben açlıktan ölüyorum.

Bileğini çevreleyen silik çürüğün izini sürerken göğsümden alçak bir hırıltı geliyor. Bu gece vahşiydim, o pislik ona dokunduktan sonra aklımı kaçırmıştım.

Hâlâ kendimi zor tutuyorum. Damon ve Matthias devreye girmeseydi, o adamı balo salonunda paramparça ederdim. Ama Damon önce Stasia'yla ilgilenmem gerektiğini söylerken haklıydı ve ben de kardeşlerime işleri benim için hazırlamaları konusunda güvendim.

Yorganı boynuna kadar kaldırıp etrafına doladım. Beni vücudunun içine almış, evcilleşmemiş her parçamı kabul etmiş, berrak mavi gözleri yorgunluktan sarkana kadar sanki benim için yaratılmış gibi hızıma ayak uydurmuştu. Alnından öptüm. "İyi uykular, Prenses. Hemen döneceğim."

Koyu renk kıyafetler kanı daha iyi saklıyor, bu yüzden siyah düğmeli bir gömlek ve bir çift siyah yün pantolon giyiyorum. Beklentim arttıkça derimin altında bir heyecan oluşuyor. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve ben, kendi adıma, o pisliğin yüzündeki sırtışı silmeyi dört gözle bekliyorum. Stasia'yı eve geri getirdim, ellerimi ondan uzak tutamıyordum ve güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Bir hayvandan farkım kalmayana kadar tüm koruyucu içgüdülerim devreye girdi.

Ben dönmeden uyanmasını istemediğim için kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Saniyeler içinde merdivenlerden iniyor, masadan anahtarlarımı alıyor ve çıkıyorum.

Adamlarımdan ikisi verandanın iki yanında bekliyor. İkisi de siyah takım elbise giymiş, yanlarında zar zor gizlenmiş silahları var.

"Geç çıkıyorsun patron." Carter başını sallar. En az 1.80 boyunda, sağlam kaslardan oluşuyor. Kimse onu geçemez. Benim için en uzun süre çalışan ve kızımı emanet edebileceğim tek kişi o.

Saat neredeyse gecenin 2'si, ama kardeşlerimin beni beklediğini biliyorum ve bundan sonra olacaklarla ilgili adrenalini beni geriyor.

"İlgilenmem gereken bir şey var. Benden başka kimse giremez." Bu alçak bir emirdir, tartışmaya açık değildir.

"Elbette patron," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

Güzel. Şimdi tek yapmam gereken bu işi bir an önce bitirmek. Heyecanımın bir kısmı geçiyor, yerini ona geri dönme çağrısı alıyor. Ne zaman bu kadar kırbaçlandım ve neden buna kızmıyorum?

Elysium'a yolculuk çabuk geçiyor ve bodrum katına inen merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Yaklaştıkça omuzlarımdaki gerilim artıyor.

Kalın çelik kapıya üç kez vuruyorum. Binanın bu bölümünde üst kattaki yemyeşil süslemelerden hiçbiri yok. Gri boyalı cüruf blok duvarlar ve titreyen floresan tepe ışıkları bundan sonra olacaklar için mükemmel bir ortam hazırlıyor.

"Kim o?" Matthias'ın tanıdık sesi kapıdan içeri giriyor. "Ben, pislik.

Aç kapıyı." Açıldı, omzumu sıyırdı.

Damon, Matthias'ın omzunun üzerinden, "Yeterince uzun sürdü," diyor.

Sırtımama engel olamıyorum. "Ona göz kulak olmamı söyleyen sendin."

"Tanrım, Bash." En büyük ağabeyim burnunu sıkarken ikisi de kenara çekil, beni içeri al.

Hay sikeyim. Sahne bir korku filminden fırlamış gibi. Anastasia'ya dokunmaya cüret eden pislik bir sandalyeye bağlanmış, altında plastik var ve üç tarafından asılmış. Sessiz kalmayı bilecek kadar maaş alan aile doktorumuz odanın köşesinde duruyor, ne istersem yapmaya hazır.

Matthias'a yan gözle bakıyorum.

"Ne dedin? Ne kadar ileri gideceğini bilmiyorduk, bu yüzden her ihtimale karşı hazırlıklı olalım dedik."

Onu sadece biraz korkutmayı planlamıştım ama onu görünce tüylerim diken diken oldu. Bu adam Stasia'ya yaklaştığı anda ölmek istiyordu ve bunu bilmemesi onun için çok kötü oldu.

Ona doğru yürürken başını sallıyor, o kadar yakınında duruyorum ki ayakkabılarım ondan sadece bir santim uzakta.

"Öyle demek istemedim... Senin olduğunu bilmiyordum, yemin ederim." Sözcüklerin üzerinde tökezliyor.

Söylediği hiçbir şey beni korkutmayacak, derimin altında kaynayan bir sıcaklık varken değil. Nabzım kulaklarımda hızlanıyor, başlamak için sabırsızlanıyorum ama gömleğimin kollarını bileklerimden çözüp ön kollarıma dolamak için acele etmiyorum.

Her hareketimi izliyor, gözleri o kadar geniş ki kafasından dışarı .

"Seni öldürmeyeceğim," diyorum dikkatle kontrol ettiğim bir ses tonuyla. "Tanrı'ya şükür. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Yanımda duran tepsiden bir balta alıyorum. Yeni bilenmiş bıçak ışıқта parlıyor.

Dişlerimi gösteriyorum. "Ben olsam henüz teşekkür etmezdim." "Hayır... hayır... p... lütfen. Ona bir daha asla dokunmayacağım."

Silahı kavradığımda havayı tehditkâr bir aura dolduruyor. "Bu konuda haklısın."

Elini daha önce ezdiğim için zaten morarmış durumda ve onu kavrayıp ahşap kolçağa bastırdığımda çığlık atıyor. Yardım için kardeşlerime bakıyor ama ne Matthias ne de Damon araya girmek için hareket etmiyor. Ne istersem yapmama izin vereceklerine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Benim olanla uğraşmamalıydın." Bıçağı bileğine indirip tendonları ve kemiği tereyağı gibi keserken sırtışıma vahşice. O çığlık atarken her yere kan sıçırıyor, sonra bayıldığında sessizlik çöküyor.

Yüzümdeki ılık sıvıyı siliyorum ve doktora işaret ediyorum. "Ölmediğinden emin olun."

Damon bana bir bez uzatıyor, ben de ellerimi temizlemek için kullanıyorum. Kaşlarını çattı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Omuz silktim. "Sikik herif bunu hak etmişti."

Kardeşlerim ve ben sessizce asansöre biniyoruz. Hiçbirimiz özel odamıza girene kadar tek kelime etme riskine girmek istemiyoruz. Kapıdan kulübün ana katına çıktığımızda müzik gümbür gümbür çalıyor. Bas ayaklarımı titretiyor. Ritimle birlikte hareket eden, danstan çok sekse benzeyen bir şekilde birbirine dokunan bedenler var. Kasıtlı olarak yarı özel alanlar yaratarak konukların kontrollerini bırakmalarını teşvik etmek için tasarlanmış. Heyecan, geri gelmelerini sağlayan bir bağımlılığa dönüşüyor.

Kulüp son birkaç yıldır bana ait ve kârı iki katına çıkarmayı başardım. Tüm kardeşlerim kendi işleriyle meşgulken beni aktif tutan küçük bir proje. Xavier eskiden benimle birlikte yürütürdü ama beni terk ettiğinden beri tek başıma yürütüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir nimet oldu. O olmasaydı, sanırım bir süre önce aklımı kaybederdim.

Ta ki Anastasia ile tanışana kadar. Artık hiçbir şey dikkatimi ondan alamıyor.

Fedai geçmemize izin verirken bize başıyla selam veriyor. İkinci kata ve özel odalara çıkan uzun, kavisli bir merdiven var. Onları yıllık kiraya vermek kârımızı artırmanın yollarından biri. Bu adamlar zenginliklerini göstermek istiyorlar ve hiçbir şey kulübümüzde bir yere sahip olmak kadar güçlü olduğunu gösteremez.

Anahtar kartımı okutuyorum ve odamızın kapısı bir bip sesiyle açılıyor. Deri mobilyalar, koyu ahşap aksanlar ve dans pistine bakan tek yönlü bir ayna ile bir salon gibi dekore edilmiştir. Matthias burayı tamamen kilit altına almış. Güvenlik kameraları, ses yalıtımı, içeri biri girerse alarm. Burası buluşabildiğimiz ve istediğimiz gibi özgürce konuşabildiğimiz yegane yerlerden biri.

Kapı Damon'ın arkasından tık diye kapanınca ses kesilir. Odanın içinde yavaşça yürüyor, Matthias'a ve kendisine birer içki koyarken kontrollü. Beni dışarıda bırakmış olması dikkatimden kaçmıyor.

Bir şezlonga doğru ilerliyor ve oturuyor. Rahat duruşu gözlerindeki soğukluk tarafından baltalanıyor. Bir Lord'un ağabeyi olarak büyüdüğüm için buna alışkınım. Onların karşısındaki kanepeye uzandım.

"Eğlenceli değil miydi?" Sırıtiyorum.

Matthias önce Damon'a, sonra bana bakıyor. "Demek Anastasia'ya takıntılısın?"

"Hmmm. Takıntıdan daha fazlası olduğumu söyleyebilirim." Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Az önce ona dokunduğu için bir adamın elini kestim.

"Peki neden hâlâ onunla evlenmedin?" Damon soruyor, gerçekten kafası karışmış bir şekilde. Tabii ki öyle. Bu herif kız arkadaşını hemen evlendirdi.

Homurdanıyorum. "Hepimiz eşlerimizi evliliğe zorlamak istemiyoruz. Bazılarımız önce bizi sevmelerini isteriz."

"İstedığinin sen olduğuna emin misin?" Sağ kaşını kaldırıyor ve başını hafifçe inanmaz bir şekilde sallıyor. Bana karşı bahse girebilir ama kaybetmek bir seçenek değil. Ona aşık olduğumu fark ettiğimden beri değil. Bu noktada, o bana tamamen sahip. Bunu bu pisliklere söyleyecek değilim.

"Olumlu." Bir an duraksıyorum. "Ya öyle ya da beni öldürmek istiyor. Bunu söylemek zor."

Matthias başparmağını boynunun altında, Scarlet'in adını kazıdığı yerde gezdirirken gülümsemesi kesinlikle utanmazcaydı. Bu olay gerçekleştiğinde Scarlet onu öldürmeye çalışıyor olsa da, onun işaretini bir gurur kaynağı olarak taşıyor.

Uzun bir nefes üflüyorum. "Peki, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Damon öne doğru oturur, dirseklerini dizlerine dayar. "Neyin peşinde olduğunu açıkla, ben de ne yapabileceğimize bir bakayım."

Onları içeri almayı planlamamıştım, bunun Stasia ve benim aramda kalmasını tercih ediyordum, ama bu noktada, bunu sürdürmek istiyorsam başka seçeneğim yok. Ve gerçekten istiyorum. Onunlayken kalbimin çarpmadığı tek bir saniye bile yok. Beni sadece onun sağlayabileceği yüksekliğe bağımlı hale getirdi.

Ağzımda kötü bir tat var. Sanki onun sırrını söylüyormuşum gibi hissediyorum. "Kokoshnik Tiara'yı çalmasına yardım ediyordum. Karşılığında o da benim kız arkadaşımış gibi davranıyordu."

Matthias bir kahkaha atıyor. "Tabii ki Tarikat'tan çalışıyorsun. Senin hiç ahlakın yok mu?"

Başımı yana eğiyorum. "Yapmalı mıyım? Azizler Tarikatı hiçbirimizin umurunda değil. Lordlar olarak bile, bu sadece bizi iktidarda tutmak için bir başka yol oldu. Bu unvana tapan babamızdı ve dürüst olmak gerekirse benim umurumda bile değil."

Damon parmaklarını saçlarının arasından geçirmeden önce alına sürüyor. Hayal kırıklığıyla mücadele ettiği belli. "En baştan başla."

Kardeşlerim defalarca güvenimi kazandılar ve ne söylersem söyleyeyim benim tarafımda olacaklarını biliyorum. Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Hele ki konu Stasia'dan açılınca. Onlara Stasia'yı Kasada yakaladığımı anlatıyorum ve herhangi bir tepki verip vermeyeceklerini bekliyorum. Öfke yok; aksine, ikisi de etkilenmiş görünüyor. Matthias neredeyse karısını becerdiğini duyduğumuz için öfkeleniyor ama neyse ki Damon hikâneyi hızlandırıyor.

"Yani kod sende. Neden ürünü kendin almıyorsun?" Damon soruyor.

"Aslında bu konuda yardımına ihtiyacım var. Tacı ele geçirdiği anda anlaşmamız biter. Burada kalması için hiçbir sebep yok."

Damon başını sallar. "Dürüst olmak , seni terk etmesi akıllıca olur."

"Hey, şimdi! Ben senin küçük kardeşinim." Ellerimi havaya kaldırdım. Onun için yaptığım onca şeyden sonra bana yardım etse iyi olur. Kız kardeşimi, yeğenlerimi ölesiye sevdiğim için çok şanslı.

Damon arkasına yaslanır. "Tam bir baş . Demek tacı bulamıyor. Hepsi bu mu?"

Bana aşık olacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. "Oldukça fazla. O yüzden benim için bir yere taşıyabilirsin diye düşündüm."

Damon elini *herhangi bir* hareketle çevirir. "Tamam. Nereye saklayacağımı çok iyi biliyorum ama senden daha iyi olduğunu anlamadan önce onu hemen kilit altına alsan iyi edersin."

Çekiniyorum. "Bunun için çok geç olduğuna eminim. Bu noktada, onu beklemeye ve sevgisini kazanmak için cazibemi kullanmaya çalışıyorum."

Matthias güler. "Siktir git, tamamen sıçtın."

"Hey. Ben senin iki planını da yaşadım. Bana yaşattıklarının yanında bu çocuk oyuncağı kalır."

Matthias soğukkanlı bir şekilde, "Beni dinleyin. Küçük kız kardeşimin saçının tek bir teline bile zarar gelmesin. Berbat bir oyun oynuyorsun. Kaybetmediğinizden emin olun."

Gülümsüyorum çünkü bu sözlerle onları yakaladığımı biliyorum. Onu zaten aileleri olarak görüyorlar ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyecekler.

"Yapmayacağım... çünkü..." Çenemi kaldırmadan gözlerimi yukarı kaldırıyorum. "Onu seviyorum."

Bölüm 32

Anastasia

VRRRR... VRRRR.VRRR... Telefonum komodinin üzerinde titreyerek beni uykumdan uyandırıyor. Arayanın kimliğine bakmadan İptal düğmesine basıyorum ve yastığı başımın üzerine çekiyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor, dün geceki anıları geri getiriyor. Bash beni akla gelebilecek her pozisyonda kıstırmıştı. Beni ele geçirme şekli kesinlikle vahşiceydi. O pislik, istediğim şey için ona yalvarana kadar beni dünyanın sonuna kadar sıkıştırdı. Ve o da bana bunu verdi. Bu kadar çok orgazm olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Bunu ona itiraf etmeden önce kendimi öldürürdüm ama o beni başkaları için gerçekten mahvetmiş olabilir. Acı ve zevk arasındaki çizgide kayıyor, beni tekrar mutluluğa sürüklemekten önce vazgeçmek üzere olduğum ana kadar kenarda sallanıyordu. Her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi beni idare ettiğinde, sahip olmayı başardığım tüm düşüncelerim kızardı.

Bu arada hareket etmek acı veriyor, vücuduma zarar verdi ama umursadığımı söyleyemem. Aksine, tüm bunlar sona ermeden önce bağımlı hale gelmemek için dikkatli olmalıyım. Parmaklarım yatağının soğuk tarafında geziniyor. Gitti mi? Kapalı banyo kapısından gelen şırl şırl su sesi nefesimi iç çekerek serbest bırakıyor. Zihnimi rahatlatan rahatlamayı kabul etmeyi reddediyorum çünkü en başta burada olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmem gerekirdi.

Vrrr... Vrrr... Vrrr... Kaburgalarımın altındaki sızıyı görmezden geliyorum ve telefonumu alıyorum. Kahretsin. Nikolai'den altı cevapsız arama. Hepsinde uyumuş olmamın imkânı yok. Banyoya bir göz attım. Bununla bir ilgisi var mıydı?

Burnumdan nefes alıp, en neşeli ses tonumla cevap vermeden önce yavaşça dışarı verdim. "Merhaba Niko."

"Merhaba? Merhaba mı? Son dört saattir aramalarımı görmezden geldikten sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Oh, sesi deli gibi geliyor.

Saati görebilmek için su bardağını hareket ettiriyorum. Öğleden sonrayı gösterdiğinde ağzım açık kalıyor. Yıllardır böyle uyumamıştım. Niko'nun endişelenmesine şaşmamalı.

"Özür dilerim, telefonumu sessize almış olmalıyım." Yalan ama durumu ona açıklamayacağım. Bunun nasıl olacağını hayal edebiliyorum... *Oh, benim sahte erkek arkadaşım bana dokunduğu için birinin elini kırdı ve bu beni o kadar tahrik etti ki bütün gece çılgınca seks yaptım ve birkaç saat boyunca kendimden geçmeme neden oldu.* Hiç şansın yok. Kendi kolumu çiğnemeyi tercih ederim.

Boğazımı temizliyorum, hala uykudan kalın. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Bu bir hataydı."

"Yeni mi kalkıyorsun? O piç Everette'le birlikte miydin?" Suçlama ses tonunda açıkça görülüyor.

Donup kaldım, her eklemim kaskatı kesildi. Onu bilerek karanlıkta bırakmıştım. Ağabeyi tarafından büyütülen küçük bir kız kardeş olarak birkaç şey öğrendim. Bunlardan biri, Bash'le yattığımı öğrenirse kesinlikle çıldıracağı. Aslında böyle hissetmem gerekirdi ama işte buradayım, şeytanın ta kendisiyle akıllara durgunluk veren bir seks yapıyorum. Özel günler için takındığım masum tavrımı takınıyorum. "Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Şu anda benimle uğraşma, Ana. İkinizin kaç tane öpüşürken çekilmiş fotoğrafı var biliyor musun?" Ses tonu öfkeden endişeye dönüşüyor ve ben de rahatlıyorum. Bana asla kızgın kalamazdı.

Elimi yüzüme sürüp saçlarımı geriye itiyorum. Parmaklarım vahşi saç tellerime dolanıyor ve bu da vahşi gecemin bir başka kanıtı oluyor. Tanrıya şükür Niko bana FaceTime atmamıştı, yoksa tamamen mahvolurdum. "Sakin ol. Sana bir planım olduğunu söylemiştim. Kokoshnik Tiara'yı ele geçirmeye çok yaklaştım. Sadece birkaç gün daha."

İnanamayarak alay ediyor. "Ve Bash'i nasıl yapmayı planlıyorsun? Bu mu?"

"Evet, o Azizler Tarikatı'ndan bir Lord. Bana yardım edebilecek biri varsa o da

O," diyorum, her hece bir öncekinden daha kesik kesik. Kardeşim olabilir ama bu nasıl yaptığımı yargılayacak kadar cüretkâr. "Sen

bunu yapmak için bana güvenmek zorunda kalacaksın. O taca ihtiyacımız var ve bu bizim için bir şans."

"Senin yüzünden erken ağarıyorum, biliyorsun değil mi?" Bu sefer kazanamayacağını çok iyi bildiği için yenilgiyle nefesini üflüyor.

"Duymadın mı? Erkeklerde gri saç şu sıralar çok moda." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ve o da kıkırdıyor, en azından her şey yolundaymış gibi davranıyor.

Bu işi bitirene kadar endişeleneceğini biliyorum.

Konuyu değiştirerek soruyorum: "Bir ailemizle birliktesin.

İşe yarar bir şey duydun mu?"

Tüylerimi diken eden uzun bir duraklama oluyor. "Burada doğru olmayan bir şeyler var Anastasia. Anlamaya çalışıyorum."

Tam adımın kullanılması beni tedirgin etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Henüz emin değilim, ama emin olduğumda sana haber veririm."

Şimdi cevaplar talep etmek istiyorum ama bana güvenmesini istiyorsam, ben de ona güvenmeliyim. Kardeşim kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede.

"İyi... sadece dikkatli ol,"

diyorum. "Konuşmayı seven birisin."

Gülüyorum. Buna söyleyecek bir şeyim yok. Ona Bash Everette'le birlikte gizlice Kasaya geri dönmeyi planladığımı söyleseydim, muhtemelen aklını kaçırdı. Telefonu kapatmadan önce biraz havadan sudan konuşuyoruz. Onun derdi her neyse, öğrenmek için tacı alana kadar beklemem gerekecek.

Bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum, sonra ipeksi siyah çarşaf kayarak çıplak göğsümün üst kısmını ortaya çıkarınca donup kalıyorum ve onu köprücük kemiğime tutturuyorum. Dün gece giyinemeyecek kadar bitkin düşmüştüm, onun yerine olduğum yere yığılmayı tercih etmiştim. Kendimi yapış yapış hissetmeyi bekliyordum ama temizdim. Bash'in beni uyandırmamaya özen göstererek beni silme fikri göğsümde istenmeyen çırpınışlara neden oluyor.

Banyo kapısı açılıyor ve Bash dışarı çıkıyor, etrafı yoğun buharla çevrili. Kalbim hızla çarpıyor ve o yaklaşırken sertçe yutkunuyorum. Su göğsünden aşağı damlıyor, kaslarının arasındaki derin olukları takip ederek kalçalarının etrafındaki alçak beyaz havlunun içinde kayboluyor. Onu içime çekerken kalçalarım birbirine sürtünüyor, dilimle damlaları yakalama isteğiyle ağzım aniden kuruyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen Prenses, bundan sonra olacıklardan ben sorumlu olmayacağım," diyor kalın, çakıllı bir ses tonuyla.

Bakışlarım yüzüne kayıyor ve her zamanki şakacılığını görmeyi beklediğim yerde yerini karanlık, harareti bir açlığa bırakıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Eğer böyle devam edersek, ben onun üzerine atlayacağım.

Korkakça, çarşafı etrafıma sarıp banyoya koşuyorum, kıkırdaması kapalı kapıdan beni takip ediyor.

Tahtaya yaslanıyorum, başımı geriye atıp kapıya yaslanıyorum. Vücudum her an yanacakmış gibi hissederken kalbim çılgınca atıyor, kulaklarımda gümürdüyor.

Sıcaklığı sonuna kadar sağa ayarlıyorum ve spreyn altına girmeden önce dayanabileceğim kadar soğuk hale getiriyorum.

İşim bittiğinde dişlerim takırdıyordu ama en azından onun üzerine atlamak üzere değildim.

Bash yatağın üzerinde oturmuş, yüzünde masum bir ifadeyle beni izliyor. "Daha iyi misin?"

"Çık dışarı!"

Ellerini kaldırıyor, kaşları havaya kalkıyor ve kendini beğenmiş bir sırıtış takınıyor. "Nasıl isterseniz, Prenses."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben yorganın içine doğru inleyerek yatağa yığılıyorum.

"Tanrıya şükür Kokoshnik Tiara'yı alıyoruz. Buna daha fazla dayanamayacağım."

Mutfakta ilerlerken Bash'in hiç eksilmeyen ilgisi kürek kemiklerimin arasını ısıtıyor. Duştan sonra aşağıya indiğimden beri ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi her hareketimi takip ediyor. Cezbedici değilmiş gibi davranmayacağım. Beni bütünüyle yutacakmış gibi görünen büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve hareket ettiğinde fazlasıyla açıkta kalan gri bir eşofman altı giymiş. Sırıtişına bakılırsa bu kesinlikle kasıtlı.

Her zamanki kıyafetleriyle çok ateşli, ama gündelik kıyafetleri içimde ona doğru kıvrılma ve sıcaklığını emme isteği uyandırıyor. Eminim yumuşak ve sıcak hissediyordur... Buradan çıkmam gerek.

Kapı zili beni düşüncelerimden kurtardı. "Ben bakarım."

Bash kalktı, arkamdan yakından takip ediyor. "Yabancılarla kapıyı açmamalısın."

"Neden? Muhafızlar dışarıda."

"Peki." Giriş kapısı açılıp Scarlet ve Misty içeri girince yüzündeki temkinli ifade aydınlandı.

"Merhaba," diyorum, biraz çekingen.

"Buraya kızını çalmaya geldik," diyor Misty, gözleri o kadar parlak ki coşkulu.

Scarlet sersemlemiş Bash'i geri itiyor ve ellerimi tutuyor. "Çocuksuz kaldık. Lütfen bana dışarı çıkacağını söyle."

Yalvarışı sesinde bu kadar netken onu nasıl reddedebilirim? Bana neden ihtiyaç duyduklarından emin değilim ama onları geri çevirmeyeceğim. Toplumumuz, kendilerine hareket etme şansı verecekse birbirlerinin üzerine basmaya hazır kadınlarla dolu. Bu ikisi kesinlikle destekleyici hisler yayıyor.

Neye bulaştığımı bilmeden, "Ben de varım" diyorum. Misty ellerini birbirine vurarak zıplıyor. "Mükemmel. Ceketini al."

Gelip beni aldıklarında, beni bir spa gününe getirdiklerini bilmiyordum. Pembe üniformalı kadınlar ayaklarımız ve baldırlarımız üzerinde çalışırken büyük masaj koltuklarında yan yana oturuyoruz. Saatlerdir buradayız, masajla başladık, sonra yüz bakımı ve manikür. Bu noktada, ne kadar rahatlamış olduğumdan dolayı jöle gibiyim.

Gardımı düşürmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Ee... Bash ile aranız nasıl?" Scarlet kırmızı kutusundan bir yudum alarak soruyor.

"Evet, evinize vardığımızda ikiniz oldukça rahat görünüyordunuz." Misty'nin bakışlarında başımın belada olduğunu söyleyen bir parıltı var.

Boynumdaki bir kas seğiriyor. Bash'in yerinin benim olmasına hâlâ alışamadım... Alışmam da gerekmiyor çünkü bu durum çok uzun sürmeyecek. Bundan nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor çünkü Bash'i ve anlaşmamı mahvetmeden bu ikisine bunu tam olarak söyleyemem. Everette kardeşleri Bash'in durulduğuna inandırarak pazarlığın bana düşen kısmını başarıyla yerine getirdik bile. O tacı elime geçirdiğimde her şey bitecek.

Midemde bilinmeyen bir acıyla karışık suçluluk duygusu dönüyor. Bu ikisi beni kabullenmişti, ailelerine hoş geldin derken sıcak ve misafirperverlerdi. Onlara yalan söylediğim için kendimi iğrenç hissediyorum. En azından bunu önemsizmiş gibi gösterebilirim. Yalan söylemenin püf noktası gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmaktır.

"O kadar da ciddi değil. Gerçek bir ilişkiden çok kaçamak yapıyoruz. Gerçekten, her şeyden çok kardeşlerini sırtından atmakla ilgili." Kelimeler dilimde kötü bir tat bırakıyor.

Scarlet ve Misty önce birbirlerine, sonra da bana bakıyorlar.

Scarlet bana bilmiş bir gülümsemeyle, "Bash kimsenin ne düşündüğünü umursayacak biri değil," dedi. "Hayatında bir gün bile kardeşlerini dinlemediğine eminim."

Boğazım düğümlendi. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Onların düşündükleri ve benim bildiklerim tamamen zıt. Omuz silkiyorum, doğal görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Hiçbir konuda ciddi değildir."

"Kesinlikle," diye sesleniyor Misty bana. "Bu yüzden seninle ciddi düşündüğü çok açık."

Tırnaklarımızı boyayan kadınlar çalışırken birbirlerine mırıldanıyor, ara sıra bize doğru bakış atıyorlar.

Göğsümde, orada olmaya hakkı olmayan bir hafiflik var. Bash ve benim ilişkimin sadece göstermelik olduğunu biliyorum, öyleyse neden burada daha fazlası olabilirmiş gibi hissediyorum?

Ben yanıt vermeyince Scarlet, "İstedicine inan," diyor. "Asla bilemezsin. Bu Everett kardeşlerin tam olarak istediklerini elde etmenin bir yolu var."

Misty homurdanıyor. "Bu konuda da kesinlikle sinsi."

Scarlet sandalyenin izin verdiği kadar yakınına eğildi. "Cidden, onu hiç böyle görmemiştim. Ona iyi bak."

İçimde bir şok dalgası. İkimizin dışında, yaralanma tehlikesi altında olan o değil.

Misty itirazlarıma aldırmadan hesabı ödedi ve kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Bugünün tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım, bunun bir daha olmayacağını biliyordum. Bash ve ben ayrıldıktan sonra üçümüzün takılması için bir neden kalmayacak. Bu da çok kötü. Engereklerle dolu bir toplumda, kadınların benim tarafımda olması gerçekten güzel bir his.

Ben tuvaleti kullanırken onlar önden gidiyor. Ön kapıdan çıktığımda gökyüzü çatırdayarak açılıyor ve bir yağmur tufanı başlıyor, beraberinde bir serinlik de getiriyor. Çıkıntının altında kalıyorum ve inleyerek telefonumu açıyorum. Ben

Carter'a gelip beni alması için mesaj atmam gerekiyordu ama hâlâ Bash'in hayatımın herhangi bir yönünü kontrol etmesine izin vermeye direniyorum.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bash'in evi on beş dakikadan daha kısa bir yürüme mesafesinde. Üzerimde yağmur geçirmez olmasa da bir palto var. Ayak parmaklarımdaki sevimli çiçek desenlerini bozmak istemediğim için hâlâ sandaletlerimi giyiyorum. Ayağımı kaldırıp oynatıyorum ve ayakkabının çıkmasına neden oluyorum. Muhtemelen bunlarla koşmaya çalışırken öleceğim, bu da sırlısklam olmaktan kaçınmanın imkansız olduğu anlamına geliyor.

Telefonum cebimde titriyor.

Koca: Seni bırakmamı ister misin, Prenses?

Bunu nasıl bilebilir ki? Nefes nefese kaldım ve rehberimde adını tekrar Bay Hayalperest olarak değiştirdim. Teklifini kabul etmem gerektiğine hiç şüphe yok. Hava soğuk, yağmurlu, üst düzey sefil bir durum ama bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Scarlet ve Misty'nin Bash'in bana herkesten farklı davrandığı hakkındaki konuşmalarını dinledikten sonra. Aklımı başıma toplamam gerek. Bu ilişkisizlikte sadece tek bir kuruntulu kişi olabilir ve o da ben olmayacağım. Beni bırakmaları için yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce telefonumu cebime geri sokuyorum ve ceketimin düğmelerini boynumu örtecek şekilde ilikliyorum.

Yağmur büyük damlacıklar halinde yere düşerken sıcıyor. İçimden inliyorum; bu kesinlikle berbat olacak. Derin nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla. Gölge korumasının altından çıkmadan önce kendimi desteklemek için bir an duruyorum.

Hava buz gibi, su hemen kıyafetlerimi ıslatıyor ve ıslak kumaşın üzerime yapışmasına neden oluyor. Soğuk iliklerime kadar işlerken tenimde tüylerim diken diken oluyor ve sanki orada sonsuza dek kalmak için kamp kuruyormuş gibi hissediyorum. Bir çeşit ilahi ceza olarak yağmur daha şiddetli yağıyor, o kadar yoğun ki görmek zorlaşıyor.

Ayakkabımın kayışı kopup çıplak ayağım dondurucu zemine değdiğinde bir inilti dökülüyor. Çığlığım bu havada çok uzağa gitmiyor ve hayal kırıklığımı haykırırken kimse öfke nöbetimi duyamıyor. *Kendine hakim ol. Seni buradan senden başka kimse çıkarmayacak.*

Moral konuşmam işe yarıyor çünkü eve doğru yavaşça ilerliyorum. On beş dakika sürmesi gereken yürüyüş hızla yirmi dakikaya uzuyor. Yüzümdeki ıslak saçları siliyor, tel tel saçları gözümün önünden uzaklaştırıyorum. Bu noktada, boğulmuş bir rakuna benzediğimden eminim ve Bash'in teklifini görmezden gelme kararından gerçekten şüphe etmeye başlıyorum.

Normalde oldukça zekiyimdir ama bu an aksini kanıtlıyor.

Kendimi bu duruma ben soktum. Kendimi kurtaracağım. Elimle gözlerimi korusam bile, ilerlemeye çalışırken önümdeki birkaç metreden fazlasını görmek zor. Ben iyiyim. Sadece biraz yağmur yağdı. Dişlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyorsam ne olmuş yani? Biraz sudan kimseye zarar gelmez.

Aklıma sel, kasırğa ve boğulma geliyor. Tanrım.

Ne zamandan beri böyle mızızlanıyorum? Çenemi indirip yere bakıyorum. Kaldırımı görebildiğim sürece eve gidebilirim. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve hızla tüm bedenimin titremesine neden oluyor. *Haydi... Bir ayağım diğerinin önünde. Eve gittiğinde yapacağın sıcak banyoyu düşün.*

Tabii burada ölmezsem. Hep böyle inatçı mıydım, yoksa bu yeni mi? Özellikle inatçı bir adamın görüntüsü aklımdan geçiyor. Tanrım, umarım bana bulaşmamıştır.

Son zamanlarda yaptığım seçimleri düşünerek burnumu kıvırıyorum. Kardeşim gibi giyinmek, yakalanmanın kelimenin tam anlamıyla idam neden olabileceği Mahzen'e gizlice girmek, sadece Azizler Tarikatı'nda bir Lord olan Bash tarafından yakalanmak. Kız arkadaşı gibi davranmayı kabul etmek. Sonra onunla seks yapar.

Tamam, belki de son zamanlarda kararlarım yanlıştı. Yine de Salvatore Örgütü'ne borcumu ödeyip Nikolai'yi sağ salim geri aldıktan sonra tüm bunları arkamda bırakabilirim. Binalara gizlice girip dolaplarda saklandığım günler sona erecek.

İçimde bir düğüm oluşuyor ve gözlerim karıncalanıyor. Burnumu çekiyorum, burnum yağmurdan akıyor. Onu özlememin imkanı yok. Hem de hiç. Hiç. Kesinlikle sıfır.

Donup kaldım ve eve gitmek istiyorum.

"Anastasia." Bash ortaya çıkmadan dakikalar önce adım su duvarını yarıyor. "Ne halt ediyorsun sen? Neden şoförü çağırmadın?" Sözleri kesik kesik ama yumuşak, sanki endişesini bastırmaya çalışıyor.

"BEN... BEN..." Çenem kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar titriyor.

Sıcak kolları beni sarıyor, şemsiyesi bizi korurken başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. Ellerini kollarımda ve sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. Ellerinin sürtünmesi ve ısısı yeterli gelmiyor.

"Tanrım, Stasia. Ayakkabına ne oldu?" diyor, sonra beni havaya kaldırıp vücuduna yaslıyor. Teslim oluyorum, göğsüne doğru kıvrılıyorum ve ceketini kavıyorum. Kendimi onunla birleştirebilseydim, birleştirirdim.

Virajın yarısına park etmiş olan arabasına yaklaşırken nefesinin altından çılgın kadınlar hakkında homurdanıyor. Yanıp sönen dört yönlü ışıklar hızlı yanıp sönmelerle etraflarındaki zemini aydınlatıyor.

Yaklaşırken kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama hırlayarak beni sakinleştiriyor. "Kıpırdamaya cesaretin var mı?"

Alçak ve sert ve uyluklarımın arasına ısı gönderiyor.

Bash yolcu kapısını açıyor ve beni ısıtılmalı koltuğa oturtuktan sonra arabaya binip kendi tarafına geçiyor.

Havalandırmanın önünde titreyen ellerimi ısıtmaya çalışırken dişlerim birbirine çarpıyor. Bu noktada, tamamen ve utanç verici bir şekilde yanıldığımı söylemenin adil olduğunu düşünüyorum.

Bash ateşi yükseltiyor, sonra tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Eee?"

"Ben... Ben... Ben bir hata yaptım." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Çok fazla titriyorum.

"Siktir." Acımasız ya da sert değil; bunun yerine, beni kucağına çekerken bu tek heceye panik karışıyor. "Beni burada öldürüyorsun."

"İslanıyorsun." Onu itmeye çalışıyorum ama eli belimi kavıyor, beni olduğum yerde bağlıyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Dişlerinin kırılmasından korkacak kadar titrerken benim biraz ıslanmamdan mı endişe ediyorsun? Bana biraz merhamet et ve kendine dikkat et." Başparmağı yanağımı okşuyor. "Endişelenmek için yaratılmamışım. İmajım için kötü." Cümlesinin sonuna eğlence karışıyor ve sırtışıma geri alıyorum.

Sebastian "hiçbir şey umurunda değil" Everette, burada benim için endişeleniyor.

Paltomu çıkarmakta zorlanan Bash, üzerime yapışan ıslak kumaşı çıkarmama yardım ediyor. Sıcak hava tenime ulaşabildiği için artık onsuz biraz daha sıcak.

Sonunda özgür kaldığımda başımı yana eğiyorum. "Beni nasıl buldun?"

"Telefonunu takip ettim," diyor bir gram özür dilemeden. Pes ediyorum. "Biliyor musun? Kızgın bile değilim."

Dudağının kenarından yavaşça bir gülümseme yükseliyor, cevabımdan hoşlandığı belli. Parmakları enseme kıvrılıyor ve kolları belime dolanıyor. Ne olduğunu anlayamadan beni yolcu koltuğuna çeviriyor ve tırmanmadan önce koltuğun arkasını ayarlıyor. Dizlerimi kulaklarıma doğru bükerken sertliği klitorisimin üzerinde duruyor.

Avucumu göğüs kafesine bastırıp onu geri itiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtıyorum, neye benziyor?"

"Dışarıdayız. Birileri görebilir," diye itiraz ediyorum.

Başını öne eğiyor, bu hareket tuhaf bir şekilde hayvani. "Merak etme, seni koruyacağım." Kaba başparmağı karnıma sürtünüyor, eli beni sıkıca kavıyor. "Seni benden başka kimse çıplak görmeyecek."

Yağmur hâlâ etrafımızda yağıyor ve bir mahremiyet perdesi oluşturuyor. Belli ki aklımı kaçırmışım çünkü yer değiştirerek gömleğimi kaldırması için ona yer açıyorum. Açıkta kalan göğüslerimin üzerinde tüylerim diken diken oluyor ve Bash dilini düzleştirip sütyenimin dikişi boyunca gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Çıkardığım ses utanç verici olmalı ama onun dokunuşuyla umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Gri gözleri karanlık, beni izliyor ve hamlemi bekliyor. Hiç vakit kaybetmeden onu ensesinden kendime doğru çekiyorum ve ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve o benimkini sertçe emerken boğazımın derinliklerinde inliyorum. Ona yapışmamı sağlayan bir çaresizlik var. Ağzı benimkini yavaş ve derin öpücüklere boğuyor, keskin dişleri morarmış dudağımı ısıırıyor.

Kendi üzerime katlanmam için manevra yapıyor ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı dizlerimin altına kadar yönlendirerek alt yarımı onun altında açıkta bırakıyor. Beni ayarlama şekli ona amımın tam görüntüsünü veriyor. Mırıldanıyor ve dili üst dişlerinin üzerinde geziniyor.

Kendimi savunmasız hissetmeliyim, ama onun yoğun bakışları bacaklarımı daha da açmama neden oluyor, beni daha fazla görmesini istiyorum.

Başparmağını yarığımdan geçirirken, "Ne kadar güzel bir am, Prens," diyor. Kolayca kayıyor ve elini kaldırıp ıslaklığımı emerken tavrı kararıyor. "Tadın çok güzel amına koyayım."

Ağzını açıyor ve tükürüğü dudaklarından avuç içine akıyor. şok dalgaları, beni iki parmağıyla doldururken yerini şehvete bırakıyor. İçgüdüsel olarak ona doğru sallanıyorum ve o da yüzünü eğip kulağıma mırıldanıyor. "Çok açgözlüsün. Kukun şimdiden etrafımda kenetlenmiş, daha fazlası için yalvarıyor. İstedğin bu, değil mi? Daha fazlasını mı?"

Sözleri damarlarıma dolan sıcak bir sıvı gibi. Nabzım kulaklarıma çarpıyor ve duyabildiğim tek şey onun sesi oluyor.

"Yine de yeterli değil, değil mi? Sikimin seni iyice girmesini ve derinlerine kadar doldurmasını istiyorsun. Siktir, Stasia." Bir parmağını daha içime bastırıyor ve avucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Ona karşı sallanıyorum, orgazmımı kovalıyorum.

"Evet, lütfen. Evet." O kadar yakınım ki elini çektiğinde ağlıyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Dokunuşunu çekmesi işkence gibi geliyor.

Uzun aletini çıkardığını fark etmemiştim ama ucunu girişime bastırıyordu. "Şimdi seni becereceğim."

Tanrıya şükür. Başımı sallıyorum ve beni doldururken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Duygu çok baskın ve başım geriye düşüyor. "Bu...bu iyi hissettiriyor. Çok iyi."

"Siktir." Alçak sesle inliyor.

Geri çekiliyor ve sertçe itiyor, içime bir zevk dalgası gönderiyor. Kontrolünü kaybetmiş gibi görünürken hızı acımasızlaşıyor. Bash'le seks sert, evcilleşmemiş, sanki bana dokunduğunda çözülüyormuş gibi. Buna bayılıyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve o daha derine inerken hırlıyor. Tek hissedebildiğim coşku olana kadar düşüncelerimi çalan bir güçle itiyor.

"Stasia. Çok sıkısın." Hareketleri dengesizleşiyor. "Benimle gel, bebeğim."

Sanki sözleri bana emrediyormuş gibi, körüklediği orgazm içimde gürleyen bir güçle yırtılıyor. Boyunu yumruklayarak ve karnımın üzerine sıcak döller fişkırtarak çekiliyor.

Beni zar zor konuşabiliyordum. "Plan bu değildi."

Ona planın ne olduğunu sormak istiyorum ama çok zor nefes aldığım için başım dönüyor. İç çamaşırımı değiştiriyor ama pantolonumu yere bırakıyor. Koltuğuna geçmesini bekliyorum; beklemediğim şey ise Bash'in beni de yanında getirmesi. Kucağına oturuyorum, ayaklarım yolcu koltuğunda, kolları beni kavıyor.

"Bu şekilde araba kullanamazsın." gidiyorum ama beni durduruyor.

"Bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın çünkü gitmene izin veremem."

Bir koluyla beni tutuyor, diğer koluyla da evine doğru kalan birkaç bloğu yönlendiriyor. Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama beni kollarına alıp içeri taşıyor. Isıyı uzaktan açmış olmalı çünkü

İçeri girdiğimizde hava sıcaktı. Merdivenleri koşarak çıkıp odamıza girdiğinde, herhangi bir direnişten vazgeçerek, umursamayacak kadar yorgun bir şekilde ona doğru gevşiyorum.

Bash küveti açıyor, sonra kontrollü adımlarla yanıma geliyor, parmakları telaşsız hareketlerle ceketinin kenarında geziniyor. "Hadi şunu çıkaralım."

Ona doğru durdurmam gerektiğini bildiğim manyetik bir çekim var. "Bunu kendim yapabilirim. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Şimdi ne utanıyorsun?"

Şu lanet sırtışı.

Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum ama avuçlarımda hiç güç yok. "İyiymi dedim ya."

"Prenses, o kadar çok titriyorsunuz ki sizi bırakmaya korkuyorum. *İyi* değilsiniz."

Bash'in parmak eklemleri ceketinin birkaç santim altından sıyrılıp omzuma dayanıyor. Tatlı ve yumuşak, aramıza koymaya çalıştığım bariyeri yıkıyor. Bana böyle dokunmaya devam ederse...

"İstemiyorsan bakmam?" diye mırıldanıyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. Parmakları belimden yukarı doğru ilerliyor. Göğsümün alt tarafını sıyırdıklarında göğsüm genişliyor.

"Yalancı," diye fısıldıyorum. Dokunuşunu beklerken içimde derin bir sızı var.

Boğazının arkasında alçak bir gümbürtü oluşuyor. "Burada iyi olmaya çalışıyorum."

Beyaz gömleği göğsüne yapışmış. Göğüs kaslarının kıvrımları ve girintileri transparan kumaştan görülebiliyor. Ağzım sulanıyor ve artık üşümüyorum. Bunun yerine, damarlarımdan ısı akıyor ve klitorisim ağrıyana kadar uyluklarımın arasında birleşiyor. Kısıtlamalarım kırılıyor ve her bir düğmesini açıyorum, bronz tenini daha fazla ortaya çıkarıyorum. Çılgınca omuzlarından itiyorum, sonra kemeriyle uğraşıyorum. Beni neyin ele geçirdiği umurumda değil; şu anda önemli olan tek şey o.

Bash ellerimi kendi elleriyle sabitliyor. "Sakin ol. Hiçbir yere gitmiyorum."

Utancımdan ayaklarıma bakıyorum. Ne yapıyorum ben böyle? "Özür dilerim. İsteddiğini sanmıştım."

Elimi tutup kendine doğru bastırıyor ve beni ne kadar çok istediğini açıkça belli ediyor. "Senin için ölüyorum, Prenses. Ama ben daha çok zatürre olmandan endişeleniyorum. O yüzden seni küvete sokalım, olur mu? Bunu senin için yapmama izin ver, Stasia. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Bakışlarım, bakışlarıyla karşılaşana kadar yüzünde geziniyor. Beklediğim gibi çılgınca bir açlık değil, içinde kaybolmam için beni çağıran ve her şeyin yoluna gireceğini vaat eden derin bir sıcaklık havuzu.

Seninle ilgilenmeme izin ver. Kelimeler göğsümde bir tohumun büyümesi gibi yerleşiyor. İçimde, sevdiklerimi incittiğimi, etrafımdaki insanları hak etmediğimi hatırlatan, derin bir suçluluk duygusu vardı. Ama Bash... bana bakışı... sesindeki samimiyet... o küçük tohumun açılmasına neden oldu. İsteği çok basit ama şu andan çok daha büyük bir şeymiş gibi geliyor. Sanki ona yaslanırsam her şey değişecekmiş gibi.

Korkuyorum.

Bash başparmağını yanağımda gezdiriyor. Sakinleştirici vuruşları boynum boyunca ilerliyor ve düşüncelerimi yatıştırıyor. Kendini tekrar etmiyor, beni gitmek istediğimden daha fazla zorlamıyor.

Sadece bu seferlik... sadece bu seferlik, onun içine gömülmek ve her şeyi alıp götürmesine izin vermek istiyorum.

"Tamam." Yutkunuyorum, aklımı gerçekten okuyabilir diye gözlerine bakamıyorum.

Bash'in gülümsemesi ıslıl ıslıl, sanki beklediği hediyeği yeni almış gibi, paltosunu omuzlarımdan indirirken ağır kumaş yere düşüyor. Hâlâ üzerime yapışan ince kumaşın geri kalanını da çıkarmaya özen gösteriyor, ta ki ben karşısında çırılçıplak, diken diken olana dek.

Beni havaya kaldırmadan ve kollarında küvete girmeden önce ayakkabılarını zar zor çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Sıcak suyun altına batırıldığımda nefes nefese kaldım.

Bash beni kaydırıyor, böylece dizlerinin arasına sokuluyorum ve çenesi omzuma dayanıyor.

"Üşümüştün." Sesi alçak, nefesi şakağımda geziniyor, sözleri o kadar gerçek ki neredeyse giyinik olarak banyoya girmenin normal olduğuna inanabilirim.

"Sen delisin," diyorum alışkanlıkla, ama sesimde hiçbir keskinlik yok. Bu adam tarafından emiliyorum ve şimdilik bunu durdurmaya niyetim yok. Beni saran ılık su ve onun sıcaklığı nihayet üzerime yapışan son soğuğu da yok ediyor.

Gömleğinin ve pantolonunun pürüzlü kumaşının dokunduğumuz her yeri daha hassas hale getirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bash duş çubuğunu kaldırıp musluğu açarken alaycı tavrımı görmezden geliyor ve sıcaklığı doğru ayarlamak için birkaç saniye uğraşıyor. Baş ve işaret parmağıyla çenemi geriye yatırıyor ve ılık akıntının altında saçlarımı duruluyor. Sa tellerimi yıkarken olduğum yerde donup kalıyorum, parmakları kafa derime masaj yapıyor ve uçlarından nazikçe geçiyor.

alışırken, akşam yemeğinde ne yediğinden bu sabah kahvesinin tadının nasıl yanık olduğuna kadar anlamsız bir sohbet akışı mırıldanıyor. Sıradan konular ve onun derin, yatıştırıcı tonu, kollarında uyusuk bir şekilde ona yaslanana kadar beni ikna ediyor.

Kalamı yıkadığı yerde bez kayıyor ve ucu klitorisime değiyor. Sadece bir sıyrıktı, ama korlar atırıyor, içimde büyüyor, altımdaki her santimi tenimde iz bırakıyor gibi görünüyor.

Bash boğazından alçak sesle mırıldanıyor, bu his kürek kemiklerimi titretiyor. Bunu tekrar yapıyor, bu sefer kasıtlı olarak ve dudaklarımdan hafif bir inilti kaçıyor.

Parmakları bırakmadan önce bir anlığına kalamın üzerinde geriliyor. "Prenses, bana bak." dediğinde sesi akıllı.

Sanki zorlanmış gibi dönüyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesiliyor. Etrafımızdaki hava ağır, gömdüğüm duygular yükselmeye başladıkça bir ciddiyet hakim oluyor. Gri gözleri içime uzanıyor, çözmeye hazır olmadığım sözler veriyor.

Nefesleri ağzıma değene kadar ağızlarımız arasındaki mesafe kapanıyor. Bunu istiyorum... Aramızdaki mesafeyi kapatırken içimde derinlere yerleşen bir gerçek bu. Dudakları benimkilere bastırırken yumuşak, onları baştan çıkarak açıyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Eğer daha önceki öpüşmemiz çaresizliğin arpışmasıysa, bu seferki yavaşça ihtiyaca doğru bir iniş. Sığ nefeslerimiz birleşirken dillerimiz birlikte dans ediyor. Parmaklarının sırtımdaki her dokunuşu uzun bir okşayış, sanki her kıvrımımı ezberlemek için zaman ayırıyor.

Yüzüm köprücük kemiğinin altında, göğsüne yaslanacak şekilde yerimizi değiştiriyor ve tenimin üzerinde gezinmeye devam ediyor. Bash'in başparmağının uyluğumun iç kısmına değdiği yerde karıncalanmalar oluşuyor, her seferinde bir öncekinden daha aşağıya iniyor. İşkence edercesine yavaş. Her sinir ucu, her molekül, varlığımın her zerresi zar zor var olan baskıya odaklanmış durumda, klitorisimdeki gerilim, onu sıyırdığı anda paralanacakmışım gibi hissedene kadar titreşiyor.

Sinirli bir of çekiyor, o da kıkırdayarak ağzını alnıma bastırıyor. Derimin altında canlı bir akım var, yukarıda olmayan bir akım.

yalvarıyor.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diye mırıldanıyor.

Bu bir söz ve kalbim ağrıyor, ama parmakları kıvrımlarımın arasından kayarken düşüncelerimi susturuyor. Sanki beni tanıyormuş gibi, ezberlediği bir kitapmış gibi, bana zaten sahipmiş gibi dokunuyor.

Orgazmım bir dalga gibi uçuruma çarpana kadar tekrar tekrar artıyor. İçinde boğuluyorum, hiç bitmeyen nabızlar beni suyun altında tutuyor, nefes alamıyorum. Boynumu, kolumu, sırtımı okşuyor, yüksekliğimden inmeme yardım ediyor.

Bash alnımdan öpüyor. "Sen benim bağımlılığımın, Anastasia. Umarım bunun ne anlama geldiğine hazırsındır."

Bölüm 33

Anastasia

BASH'ın beni sardığı cübbe kalın beyaz havlu kumaştan yapılmış. Beni bırakmıyor ki bu iyi bir şey çünkü hala bacaklarım üzerinde tam bir kontrolüm yok. Bash beni tepeden tırnağa yıkadı, o her şeyle ilgilenirken benim bir şey yapmama izin vermedi. İçimde daha önce hiç yaşamadığım bir memnuniyet duygusu büyüyor. Sanki şu anda olan her şey tam da olması gerektiği gibi.

Bunu bırakmak zorunda olduğum düşüncesi kaburgalarımın altında keskin bir burkulma yaratıyor. Artık geri dönmek için çok geç, bu yüzden Bash'ın beni yatağa götürmesine izin veriyorum, beni bacaklarının arasına oturtuyor.

Saç kurutma makinesinin gürültülü vızıltısı duyulurken bakışlarım ona kayıyor. "Bunu ."

"Stasia, izin ver. Zorunda olmadığımı biliyorum ama seninle ilgilenmeye devam etmek istiyorum." O kadar alışılmadık bir ciddiyetle konuşuyor ki öne doğru dönüp başımı eğerek ona erişim izni veriyorum.

Göğsümde nefes almakta zorlanana kadar genişleyen sıcak, yumuşak bir duygu var. Saçlarımı nazıkçe kuruturken kaslarımı çekiştiren gerginlik gevşiyor. Ilık hava ve onun yumuşak dokunuşu beni asla uyanmak istemediğim mutlu bir duruma çekiyor.

Bash'ın kollarında rahatlarken onu çok yakından incelememeye dikkat ediyorum.

Saç kurutma makinesi kapanıyor. "Yarın bir Tarikat töreni var. Sanırım seni gizlice Mahzen'e sokmak için en iyi zaman o olacak."

Bu, sersemliğimi kırıp beni şimdiki zamana getirdi. "Yarın mı?"

Mutlu olmalıyım. Hatta kendimden geçmeliyim. Tacı alıp beni tüm bunlardan kurtarmak üzereydim ama bir batma hissi beni aşağı çekiyor. Yarın.

"Ben... Ben kardeşimin eşyalarını alacağım. Ondan sonra ödeşmiş oluruz, değil mi?"

Hayır demesini istiyorum. Bana başka tuhaf bir plan söylesin, ama bakışları bana sert . Bir sınırı var. Başka tarafa bakıyor. "Kokoshnik Tiara'yı aldığında, ödeşmiş olacağız."

Bu bizim son gecemiz mi oluyor?

Bash gevşiyor, bana şakacı bir gülümseme verirken gergin olan kasları serbest kalıyor. "Bensiz perişan olacağını biliyorsun."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Bölüm 34

Bash

STASIA uyurken nefesleri göğsümde dalgalanıyor. Saat sabahın 3'ü ve ben saatlerdir ona sarılıyorum, gözümü ayıramıyorum. Bu gece bana teslim olduğu anı hissettim. Sonunda onu yakalamışım gibi hissetmenin tatlılığını. Bu yüzden anlaşılmamızın bittiğinden bahsetmesi karnıma sıcak bir demir gibi geldi.

Tanrıya şükür Damon'a tacın yerini değiştirttim çünkü benden kaçmasına imkân yok. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Eğer onun benim için doğru kişi olduğuna dair bir şüphe varsa, bu gece onun içinde eridiğimde ortadan kalktı. Artık benden kaçış yok. Onu kilitlemem ve zincire vurmam gerekse bile umurumda değil.

Kanımda olmalı çünkü bu fikir hakkında hiç de kötü hissetmiyorum.

Göğsüme sokulurken alçak sesle mırıldanıyor. Uykusunda daha dürüst davranıyor, bana yaklaştırmaya çalışıyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek saçlarını okşuyorum. Göz kapakları seğiriyor ve dudaklarında yumuşak bir kıvrım var. Dişlerim birbirine kenetleniyor. Rüyasında beni görüyor olsa iyi olur.

Lanet bir rüyayı kıskanmanın mantıksız hissini bastırıyorum. Yer değiştiriyorum ve tırnakları göğsüme batıyor. Beni kendine doğru çekerken dudaklarında adım fısıldanıyor.

Tatmin damarlarımda dolaşıyor ve şakağını öpüyorum. Eğer bu kadar bitkin olmasaydı, onu uyandırır ve tekrar becerirdim.

Anastasia'yı yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Xander bana ailesi hakkında bilgi verdiğinde, ona bu aptal tacı almaktan daha fazla yardım . Onu tutan tüm bu saçmalıklardan kurtarabilirim.

O zaman ona saçmalıklarını söyleyeceğim ve bana aşık olduğunu anlamasını sağlayacağım. Biz için yaratılmışız. Kaderimde varmış. O andan itibaren

Ona yaklařtıķa, sanki kader aramızda görünmez bir ip gibi bizi birbirimize yaklaştırıyor. Saplantı ona karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmez.

benim her düşüncem ve şimdi onu istediğim yere getirdim, asla kaçmayacak. Onun benim bağımlılığım olduğunu söylediğimde ciddiymdim, asla bırakmayı planlamadığım bir bağımlılık.

Eğer kızım bunu kabul etmeyecek kadar inatçıysa, ona biraz akıl vermem gerekecek.

Bölüm 35

Bash

ANASTASIA BU GECE GÖZ KAMAŞTIRIYOR, gözlerini öne çıkaran gece mavisi bir elbise giymiş. Vücuduna yapışıyor, yere kadar akıyor. Parmaklarımı omurgasında gezdirip sırtının alt kısmında durdurduğumda çıplak sırtında tüylerim diken diken oluyor. Bu elbiseye bayılıyorum.

Onu dans pistinde döndürüyorum, hareket ederken gereğinden fazla yaklaşıyorum. Bu geceki balo katıldığım milyon balodan sadece biri, ama o buradayken her şey farklı. Benim ilgi çekici küçük minx'im beni kendisine çekti. Tüm bunların bir olduğunu, sosyetenin bizim bir çift olduğumuza inanması için yaptığımız bir gösteri olduğunu düşünüyor. Bunda sahte bir şey yok. Hayatının sonuna kadar böyle kollarımda olacak. Bana bu kadar yakinken bile bana bakmaması beni çileden çıkarıyor. Buna dayanamıyorum. Onu alçaltıyorum, başı neredeyse yere değiyor ve nefesi kesilip bakışları benimkini deldiğinde kanım damarlarımda dolaşıyor. Vahşi bir şekilde bana bakıyor ve bu beni canlandırıyor.

O daha bir şey söyleyemeden, nefesini çalarak bizi dar bir dönüşle soktum bile. Eşitlendiğimizde eğilip dudaklarımı boynuna değdiriyorum ve vücudunun verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Ona her dokunduğumda öğreniyorum, her tepkisini ezberliyorum.

"Bırak beni" diye tısladığında yalan söylediğini böyle anlıyorum.

"Hayır." Kızarmış yanaklarına bakarken dudağımın kenarını ısıyorum ve onu öpmekten kendimi alamıyorum. Kollarımda kaskatı kesiliyor ama onu dansa yönlendiriyorum, yılların pratiği bunu ikimiz için de içgüdüsel hale getiriyor.

"Sebastian Everette. Bu kadar yeter." Yumruğu göğsüme çarpıyor. "Oh, tam adın." Daha da yaklaşıyorum, çekilmemesinin keyfini çıkarıyorum.

Ne derse desin, o da kadar büyülenmiş durumda. Etrafımızdaki dünya

Ne zaman ona yakın olsam kayboluyorum.

"Halkın içindeyiz." Sözleri nefes nefese. "Bunu yapamayız." İnkârı boş.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Tam da bunun için imza attın."

Gül rengi dudakları, kapüşonlu gözleriyle bakışlarımı karşılariken aralanıyor. Ağzımı indiriyorum, kalabalığa lanet olsun, onun her santimini yutmak istiyorum.

Sertçe yutkunuyorum, aklımı kaybediyorum.

Başını eğerek sırtıyor. "Müzik durdu."

Doğruluyorum, tüm gözlerin üzerimizde olması umurumda bile değil. Umursadığım tek şey onu kapalı bir odaya çekmek. Onu konuşamaz hale gelene kadar becereceğim. Ve beni izleyişine bakılırsa, o da bunu benim kadar çok istiyor.

Telefonum cebimde çalıyor ve inliyorum. Bu gece tacı bulmaktan vazgeçmesi için onu ikna edebilir miyim?

Kollarımdan kurtuluyor ve ben bunun cevabını zaten biliyorum. "Tören başlıyor mu?" diye soruyor.

Öfkelendim. "Evet, on dakikamız var."

"Eşyalarımı geçen seferki gibi aynı dolaba koydum."

Ona hınzırca bir sırıtma yapıyorum ve gözleri bana dikiliyor. "Bunu aklından bile geçirme."

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Neden bilmiyorum.

Benim düşüncelerim tamamen saf. Ama sizinkiler için konuşamam."

Topuklarının üzerinde dönüp odadan dışarı çıkarken öfkesi hissediliyordu. Peşinden gidiyorum, tasmalı bir köpek yavrusu gibi davrandığımı umursamıyorum bile. O tuttuğu sürece dinleyeceğim.

Stasia'nın üstünü değiştirmesini beklerken kürek kemiklerim duvara dayanıyor. Kaybolduğu dolabın önünde nöbet tutuyorum. Kollarımı kavuşturup kimsenin sorgulamayacağı rahat bir poz alıyorum.

Koridorun aşağısından bir Aziz bana yaklaşıyor, pelerinini ve maskesini çoktan takmış. Onu seçmek kolay. Stasia'nın pokerde kıcını tekmelediği adam. Hâlâ kapalı olan kapıya bakıyorum. Oradan çıkarsa açıklaması zor olurdu. Onu susturmak için yaratıcı yollar bulmaktan çekinmeyeceğimden değil, Tanrı biliyor ya, onu okyanusun dibine atmaktan da çekinmem.

Eğiliyor. "Lordum. Güzel bir akşam, değil mi? Bu gece bir kabul töreni yapacağımızı duydum."

Ona bakıyorum, duyduğumu belli ediyorum, sonra gözümü kaçırıyorum, onu tek kelime etmeden reddediyorum.

Cromwell sertleşiyor ama bir şey söylemeye cesaret edemiyor. Burada bana meydan okumak ölüm fermanı olur, o da bunu biliyor. Zaten geçen gece şansını zorlamıştı.

O koridorda kaybolduğunda, dolabın kapısını tıklatıyorum. "Neredeyse hazır mısın?"

Gıcırdayarak açılıyor, gümüş bir maske bana bakıyor. Tepeden tırnağa örtülü ama kapüşonunun içine bağladığı saçlarının kızıllığını hâlâ seçebiliyorum. Küçük sırtıtışım beklentiyle büyüyor. Bu eğlenceli olacak.

"Bana öyle bakmayı kes, yoksa herkes öğrenecek," diye fısıldıyor.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip aşağı doğru çekiyorum. "değil. Kardeşin gibi giyinmiş olmana rağmen nasıl bu kadar güzelsin?"

"Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme." Yüzünü okuyamıyorum ama sesinde saf bir kızgınlık var.

Benim kız kıskanıyor mu?

"Eğer sana benziyorsa, benim için sorun olmaz." Şimdi kocaman gülümsüyorum, onun her tepkisine bayılıyorum.

"Tamam. Her şey bittiğinde sana numarasını veririm. Şimdi benden uzak ."

Gergin ve maskesinin arkasından gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum.

"Hadi ama Prenses. Benim için tek olduğunu biliyorsun." Başlığını aşağı çekerek onu tamamen örtüyorum. İstedğim son şey onun yakalanması. Bir Lord olabilirim ama yine de onu bundan kurtarmak çok zor olacak.

Başını yana çevirip merdivenlerin mahzene indiği yeri işaret ediyor. Belli ki kızgın, ama bu daha da hoşuma gitti.

Onu tekrar takip ederek, durduğu girişe doğru ilerlemesine izin veriyorum. Titriyor ve avucumu sırtının küçük kısmına koyuyorum. Geç kalıyoruz, Azizler Tarikatı'nın tüm üyeleri zaten aşağıda olacağından bize mahremiyet sağlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben hallederim," diyorum ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Anlamsız bir görevde olduğumuzun ve Damon'ın Kokoshnik Tiara'yı çoktan taşıdığının tamamen farkındayım.

"Bunu yapmak zorundayım. Ailemi düzeltmek benim işim." Sesi zayıf ve bundan nefret ediyorum.

Ona bunun hesabını sormak istiyorum. Her şeyi onun yapmasına gerek olmadığını, sorunlarını ortadan kaldırmaya çok istekli olduğumu ama

Çoktan benden uzaklaşıp merdivenlerden inmeye başladı. Hayatımı sikeyim.

Diğer merdivenden aşağı inmeden önce birkaç vuruş yapıyorum ve en altta kardeşlerimle buluşuyorum.

"Hangi sen?" Matthias soruyor. "Neden? Beni özledin mi?" Göz kırpiyorum.

Gözlerini bana dikeyor ama Damon cübbemi bana doğru fırlatıyor. Maskemi bağılıyorum ve pelerininin ağır kumaşını omuzlarıma sarıyorum, kapüşonu başımın üzerine çekiyorum. İçimde canlı bir tel gibi bir beklenti vızıltısı var.

Onu o kitaplığa sıkıştırmak için sabırsızlanıyorum, ama bu sefer onu öpmekle yetinmeyeceğim. Onu her an yakalanabileceğimiz mahzende becerme fikri sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Kalın ahşap kapı tören odasına açılıyor ve ben salona girerken mırıltılar sessizleşiyor. Maskeli figürler koridorun iki dizilmiş, başları öne eğik, yüzlerini gizliyorlar ve onları seçmeyi imkansız kılıyorlar. Keşke yıllar boyunca daha dikkatli olsaydım da hangi noktanın Volkov ailesine ait olduğunu bilseydim.

Adımlarım yavaşlıyor ve Matthias neredeyse sırtıma çarpıyor. "Acele et lan. Bu işi bitirip eve gitmek istiyorum."

Maskenin altına gizlenmiş gözlerimi deviriyorum ve tahtıma doğru ilerliyorum. Lordların her birinin bir tahtı var. Damon'ınki Azizler Tarikatı'nın lideri olduğunu belirtmek için biraz önde duruyor.

Koltuğuma çöktüm, parkeye yaslandım. Pozisyonlarımıza göre daha rahat bir yer bulabileceğimizi düşünebilirsiniz. Xander'ın boş koltuğuna bakıyorum ve göğsümde bir boşluk hissediyorum. O piç kurusu yakında dönse iyi olur. Beni burada terk etti. Onsuz aklımı kaçırarak kadar sıkıldım.

Ama bu gece farklı. Bu gece, Stasia kalabalığın içinde. Hangisinin o olduğunu anlamak için bir işaret arayarak siyah denizi tarıyorum. Bir yanım bundan nefret ediyor. Onun kim olduğunu ortaya çıkaran her şey bir risktir, ama diğer yanım da keşke söyleyebilsem diyor.

Onu ele veren bakışlarının sıcak damgası. Bana bakan tek kişi, Damon değil. Yüz hatlarını seçemiyorum ama o olduğundan eminim.

Tüm töreni ona odaklanarak geçirdim. Söylenen sözler ve verilen vaatler arka plandaki gürültüden başka bir şey değil. Kızımın büyüüne kapılmış durumdayım ve onu tekrar kollarıma alana kadar saniyeler geçiyor.

"Neye bakıyorsun lan sen?" Matthias soruyor, sesi çakıllı bir fısıltıya dönüşüyor.

beni öldürecek. "Sıkıldım." "Sıkılmış görünmüyorsun."

İşte o zaman öne doğru oturduğumu, dirseklerimi dizlerime bastırdığımı fark ediyorum.

Sikeyim.

Sandalyeme geri yaslanıyorum ama Matthias'ın dikkati sanki her hareketimi değerlendiriyormuş gibi üzerimde kalıyor. Sertleşiyor. "Sakin bana müstakbel kız kardeşimi lanet Kasaya getirdiğini söyleme."

"Tamam. Sana söylemeyeceğim." Sırıyorum, bunun onu çok iyi biliyorum. Küçük kardeşler ne içindir?

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi yükseliyor ve Damon soru sorarcasına bize bakıyor. Kahretsin.

Eğer durmazsak, onu ele veren biz olacağız.

Matthias ve ben sessiz kalıyoruz, ikimiz de ileriye bakıyoruz ama onun öfkesini hissedebiliyorum. Buradan çıkmak çok zor olacak. Benim maskaralıklarına alışkın ama görünüşe göre Stasia'yı bu işe karıştırmak kaldırabileceğinden çok daha fazlası. Keşke tüm bunların onun yüzünden olduğunu bilseydi. Onu evde tutmaya çalışsam beni öldüreceğinden eminim. En azından bensiz devam ederdi ve bunun izin veremem. İlk başta ona yardım etmek eğlenceliydi ama şimdi ışığını azaltmadan onu korumaya kararlıyım. Nedeni ne olursa olsun, kızım bunu kendi başına yapmak istiyor ve ben onu durdurmayacağım... sadece biraz geciktireceğim, hepsi bu.

Sonunda tören sona eriyor ve Azizler ayağa kalkıyor. Stasia'nın zarif bir şekilde kalabalığın arasından geçip arka koridordan çıkışını izliyorum.

Bana seslenen kardeşlerimi duymazdan geliyorum ve küçük hırsızımın peşinden koşuyorum.

Ckapt'ca TW

Anastasia

KALBİM göğsümde çarpıyor, kaburgalarımı kıracak kadar sert. Kasada geçirdiğim her saniye sanki bir mayının üzerinde duruyormuşum gibi geliyor. Bash'in orada benimle olmasının sinirlerimi yatıştırdığını itiraf etmeliyim.

Eğer yakalanırsam, beni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağından eminim. Beni kurtaracağından neden bu kadar emin olduğumu bilmek istemediğim için bu konuyu fazla kurcalamıyorum. Güvenilirliğiyle tanınan biri değil.

Bu düşünce göğsümde ağır bir şekilde oturuyor ve yalanı çağırıyor. Bash söz verdiği her şeyi yaptı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ona güvenmeye başlıyorum.

Annemi ve dadımı aynı gün kaybetmiştim, her iki anne figürü de aynı saniyede yok olmuştu. O andan itibaren kendime başka kimseye güvenmeyeceğimi söyledim ve bu sözümü bozmamı sağlayabilen tek kişi Nikolai oldu.

Bu da en genç Everette'in bu işi başarmış olmasını daha da şaşırtıcı kılıyor. Güvenmem gereken son kişi o ama güveniyorum.

Bir önceki seferden nereye gittiğimi zaten bildiğim için koridorda yolumu bulmak kolay. Beni ve Nikolai'yi Salvatore'lardan kurtarmak ve hayatlarımızı geri almak için ihtiyacım olan şeyi almaya çok yakın olduğumu bilmek, borcu öğrendiğimiz andan beri midemde olan düğümü çözüyor. Kendimden geçmem gerekirken, bunun Bash'le benim anlaşmamızın sonu olduğu gerçeği bu duyguyu gölgeliyor.

Küçük odaya dönüyorum. Aynı tavandan tabana kitap rafları duvarda sıralanıyor ve masa ortada gururla duruyor. Ayakkabılarım yere yapışmış gibi oldukları yerde donup kalıyor.

İstediğim her şey gerçekleşmek üzere; tek yapmam gereken çantayı açmak ve Kokoshnik Tiara'yı almak. Bunun olması gerekiyor - kardeşimin mutluluğu buna bağlı. Hatta güvenliğimiz bile buna bağlı. Öyleyse neden tereddüt ediyorum?

Aslında, benim payıma düşeni yerine getirdik diye Bash ile anlaşmamın bittiğini söyleyen bir şey yok. Hâlâ kardeşlerini kandıracak birine ihtiyacı var, değil mi? En azından bundan sonrası için. En azından nasıl hissettiğimi çözüp onu bırakana kadar.

"Ne , Prensese?" Bash'sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor, nefesi açıkta kalan boynuma değiyor.

İrkilerek öne doğru sendeliyorum ama düşmeme fırsat vermeden beni belimden yakalıyor. "Sakin ol. Sadece benim."

Onun dokunuşuyla hissettiğim rahatlama bana gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu söylüyor. Bana bağımlılığım dedi. Bu onu tam olarak ne yapar?

"Bırak beni. Gizlice kaçmamız gerekiyordu."

Bash homurdanıyor ve masayı işaret ediyor. "Önden buyurun" derken gözleri muziplikle parlıyor.

"Çileden çıkaran piç," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Neydi o?" diye soruyor yumuşak bir kahkahayla.

İçimden gözlerimi deviriyorum ve cam kasanın hâlâ aynı yerde durduğu yere doğru ilerliyorum. Kod elimde; tek yapmam gereken nesneyi alıp buradan defolup gitmek. Tercihen tüm el ve ayak parmaklarım sağlam olarak. Birisi onu siyah kadife bir bezle örtmüş ve onu çıkarmak için uzandığımda kolumda karıncalanmalar oluyor.

Tüm bu olayda doğru olmayan bir şeyler var. Neden biri ben doğmadan önce burada duran tacı örtmek için kendi yolundan çıksın ki?

Kumaşın köşesini kavrayıp kaldırdığımda parmaklarımda hafif bir titreme oluyor. Dehşet mideme beni boğmaya yetecek bir güçle çarpıyor.

Cam muhafazanın ortasında, üzerinde "Kokoshnik Tiara temizlenmek üzere taşındı" yazan bir karton parçası var.

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor, gerçekler kafama dank ettikçe hızlanıyorum. Çok yaklaşmıştım. Ayaklarımda üzerinde sallanıyorum ve devrilmeden önce avucumu masaya koyarak kendimi yakalıyorum.

"Ne oldu?" Bash tereddütle soruyor. Hâlâ arkamda ama hiçbir yerime dokunmuyor.

Ona dönüyorum, ağzımı açıyorum ve tekrar konuşmaya çalışmadan önce kapatıyorum. "Hayır...burada değil. Taç burada değil. Onlar..." Sesim çatlıyor. "Yerini değiştirdiler."

Gerçekliğin ağırlığına karşı nefes almaya çalışırken göğsümde bir basınç oluşuyor.

Bunun inanmıyorum. Burada olmalı. Burada olmalı. "Anastasia." Bash kollarımı tutup beni sarsıyor.

Bakışları üzerimde, gözleri benimkileri ararken okuyamadığım bir şeyle dolu. "Seni arıyordum."

Sertçe yutkunuyorum. "Burada değil." Boğazımın boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve göğsüne yığılıyorum. Onun içine saklanmak ve bu gerçek değilmiş gibi davranmak istiyorum.

Bash yüzümü görebilmesi için beni geri götürüyor, beni izlerken parçalanmış görünüyor.

Yanaklarımı okşuyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Çok özür dilerim. Eğer fark etseydim..."

Burnumu çektim. "Üzgün olmanı gerektirecek ne ?"

Kaşları birbirine kenetleniyor ve alnı benimkine değiyor. " ettim. Seni asla ağlarken görmek istemiyorum."

Söylediği şey mantıklı değil. Buraya taşındıktan sonra geldiğimiz için mi demek istiyor?

"Ben... Ben sadece onu tekrar bulmalıyım," diyorum zayıfça. Onu bulmak için yeterli zamanım yok ve bu sefer Bash de bilmiyor.

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış ve tam bir felaket gibi görünüyor , ama bunu umursayacak durumda değilim. Sadece birkaç dakika daha kendime acımam gerekiyor. Sonra kendimi toparlayacağım. Dişlerimi sıkıyorum ama dudaklarım hâlâ titriyor.

"Onu bulmak zorundayım." Rus görücü usulü evliliklerinden daha fazlası bu işe bağlı. Eğer bu işi yeterince hızlı yapamazsam, Salvatores bana bir şans daha vermeyecek.

"Titriyorsun." Bash'in sesi alçak ve endişe dolu. Doğruldu ve gözlerimle buluştu. "Damon'la konuşacağım. Tacı nereye taşıdıklarını öğreneceğim. Onu alacağız. Söz veriyorum."

"Ona gidemezsin sanıyordum. Başın belaya girer diye."

Gözleri kaygılı ve yüzünde neredeyse suçluluk olarak okunabilecek bir gerginlik var. "Ağlamayı bıraktığın sürece bana ne yaptığı umurunda değil." Alnımdan öpüyor. "Onu geri alacağım. Güven bana."

Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim. O bana yardım edecek. Her şey yoluna girecek. Yüzümü omzuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve sözlerinin beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Tamam. Sana güveniyorum."

Bölüm 37

Bash

"DİKKAT ET, SICAK," diyorum ve Stasia'ya kanepede oturduğu yerde bir fincan çay uzatıyorum. Hâlâ az önceki gibi sarsılmış görünüyor. İhtiyacı olan tacın gittiğini fark ettikten sonra ışığın bir kısmı söndü. Ben tam bir pisliğim, onun yakınında bulunma talihsizliğini yaşamış en aşağılık pisliklerden biriyim.

Bencilliğimden, tüm bunların onu nasıl etkileyeceğini bir kez bile düşünmedim. Beni kurtaran tek şey sözümde durmuş olmam. Tüm bunları düzelteceğim, böylece bir daha asla o kadar kırık görünmeyecek. Öfke bekliyordum, bu yüzden tacın kayıp olduğunu fark ettiğinde gözlerindeki korkuya değildim.

Ben onu zorlamadan bana her şeyi kendi başına açıklamasına ihtiyacım var.

Kanepeye oturup onu kucağıma çekiyorum, böylece dizlerimin üzerine oturuyor. Benimle mücadele etmediğinde boğazım daralıyor. Bunun yerine başını omzuma yaslıyor, parmak eklemleri bardağın üzerinde bembeyaz.

Ona neler olduğunu bilmemek beni canlı canlı yiyor. Her saniye irademden bir ısırık daha kopuyor. Ne haltlar döndüğünü anlayıp bu konuda bir şeyler yapma ihtiyacım beni patlamak üzere bırakıyor.

"Bash." Stasia'nın sesi yumuşak, kırık ve mavi gözleri yaşlarla parladığında kalbim parçalanıyor. Elindeki fincanı masaya bırakıyor ve dudakları titreyerek şöyle diyor: "Bana yakın olmamalısın. Ben etrafta olmak için iyi bir insan değilim. Herkes... herkes sonunda inciniyor."

"Sen mi? Sen iyi bir insan değil misin? Küçük hanım çocuklara bale öğretmek için zamanını mı bağışlıyor? Kardeşine yardım etmek için binalara mı giriyor? Ben saçmalık diyorum."

Hafifçe kıkırdıyor ama sessizleşiyor, konuşmadan önce birkaç acı dolu saniye göbeğine bakıyor. "Eğer bu kadar bencil olmasaydım, o asla düşmezdi ve... ailemin bu karmaşanın içinde olmasının sebebi benim... Nikolai beni büyütme için çocukluğundan vazgeçti... Babam benden nefret ediyor." Diye söylüyor.

Cümleler arasında nefes alıyorum ve bu ses beni neredeyse öldürüyor. "Annemin ölmesinin sebebi benim."

İtiraf ederken önümde kendini iplik iplik parçalıyor, çözüldükçe çatlaklar oluşuyor.

"Dur." Kollarını kavradım ve yüzünü bana dönerek kalçalarımaya yaslanması için onu döndürdüm. O kadar öfkeliyim ki elimde olsa babasını bulup yine öldürürdüm. "Bütün bunları kendi üzerine alma yetkisini sana kim veriyor? Annen öldüğünde sen daha çocuktun. Bir *çocuk*, Stasia. Ailesine bir şey olsa Olivia'yı suçlar mıydın? Sence Matthias çocuklarını herhangi bir nedenle terk eder mi?" Yanaklarını okşadım. "Suçlu olması gereken tek kişi baban. Seni bu durumda bıraktı. Bunu sana tek başına yaptırdığı için ağabeyine kızardım ama seni tanıyorum, ona başka bir şey yapma şansı vermedin."

Sulu bir gülümseme, gözler aşağıya ve yana kayıyor. Suçlu.

Onun gülümsediğini, güldüğünü, tüm bunlardan kurtulduğunu görmek istiyorum, ancak karanlık bir geçmişin ne tür zararlar verebileceğini ilk elden biliyorum. Nedense kızım tüm bunların kendi hatası olduğunu düşünüyor ve ben de ona yanlış olduğunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Kızıl saçlarını kulağının arkasına tarayıp başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Bana annenden bahset," diyorum usulca.

Gözlerinde yaşlar birikiyor, kirpik diplerinden yanaklarına doğru süzülüyor ve ben donup kalıyorum. *Siktiğimin salağı. Onu yatıştırıyor olman gerekiyordu, daha da kötüleştirmen değil.*

Kollarımda rahatlıyor ve göğsüme sokuluyor. "Onu çok severdin. O... o..."

"Keyifli mi? Efervesan? Olağanüstü mü?" Ben soruyorum.

Başını eğip beni inceliyor. "Onu hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Pek değil, ama seni tanıyorum."

Homurdanıyor. "Oh adamım, bu gerçekten klişeydi."

"Şu anda cidden gülüyor musun? Ben burada itiraf ..." Çenemi kapattım. *Zamanı değil, salak.*

"Saçlarını hatırlıyorum, tıpkı şimdi seninkine benziyordu," diyorum o benim saçmalıklarımı anlamadan. İşe yarıyor çünkü sanki kendi anılarına bakıyormuş gibi gözleri yumuşuyor.

"Beşinci doğum günümdü, biliyor musun? Çok heyecanlıydım." Titremeye başladığında kollarımda kendini çok hafif hissediyor. "Biliyorum..." Burnunu çekiyor. "Biliyorum"

bir kazaydı. Elbette bunu anlayabilirim, ama... eğer benim için olmasaydı. O aptal balon için ısrar etmeseydim... Gerçek şu ki, benim için alacağını biliyordum - her zaman beni mutlu etmek için her şeyi yapardı. Ona bunun tehlikeli olduğunu söylemeliydim ama bunu çok istiyordum."

Yüzündeki saçları tarıyorum. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, o zaman neden kendini suçlayıp duruyorsun?"

"Çünkü." Gözleri keskin. "Zamanı geri sarıp bunu düzeltemem. Onu geri getiremem. Benim hatam olmayabilir ama ne olursa olsun, o tezgâha tırmanmasının sebebi benim... düşmesinin sebebi de. Eğer ben olmasaydım, Volkov ailesi o gün dağılmazdı."

Bayan Volkov'un düşerek öldüğü dışında ölümüyle ilgili ayrıntıları hiç bilmiyordum. Xander'ın geçen günkü sözleri pek hoşuma gitmedi. Rusların bu işte parmağı olabileceğini söyledi. Henüz Stasia'ya söyleyemem - incitmekten başka bir işe yaramaz - ama Xander'dan araştırmaya devam etmesini isteyeceğim. Eğer kızımı bu şekilde incittiklerini öğrenirsem, onları seve seve parçalara ayırırım.

"Dinle, Anastasia. Bunun için kendini hırpalamayı hemen şimdi bırakacaksın. Annenin ölümünün sebebi sen değilsin. Bu trajik bir kazaydı ve asla olmamalıydı. Bunun adil bir yanı yok ama bu yüzden kendinden nefret etmen bunu değiştirmeyecek. Kendini suçlamayı bırakacağına söz verir misin?"

Burnu kızarmış ve hâlâ bakışlarına karşılık vermiyor ama başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi bana taca neden ihtiyacın olduğunu söyle çünkü biliyorum ki Sırf kardeşinin evlenmesini önlemek için." Rusların onu evlendirme planlarından bahsetme zahmetine girmiyorum çünkü en başından beri böyle bir ihtimal yoktu. İçlerinden biri hayatta kalmak istiyorsa olmaz.

"Babam Salvatore ailesinden borç para aldı." Siktiğimin salağı.

Avuçlarıyla yüzünü kapatıyor. "Öldükten sonra haberimiz oldu. Ödünç almak için Rus ailemize gittik ama önce Kokoshnik Tiara'yı istediler."

Çoktan öldüğü için çok şanslı. Salvatore'lar iş yapma biçimlerinde acımasızlar, altlarındakileri korkuyla yönetiyorlar. Salvatore Örgütü'nün borçlarını ödeyemeyen kadınlara ne yaptığını düşününce tüylerim diken diken oluyor.

"yakıyorsun," diye ciyaklıyor Stasia ve ben de elimi .

"Üzgünüm..." Zorla söyledim. "Sadece babanın benimkinden daha büyük bir pislik olabileceği gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum ve gerçekten nasıl

o en üst noktadan indirilmesi hakkında hissediyorum. Temelde baba sorunlarını tüm kişiliğim haline getirdim."

Kıkırdıyor ve gözlerindeki ışıltının bir kısmı geri dönüyor, göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Öyle mi?" Alnımı onunkine değdiriyorum. "O da ne?"

"Beni güldürmeye çalışıyorsun." Başını eğiyor, böylece dudaklarımız birbirine değiyor.

"İşe yarıyor mu?" Törpülüyorum.

Beni geri ittiğinde minnettarım çünkü Tanrı bilir bunu ne kadar ileri götürebilirdim. Nedense onu kanepede becermenin doğru yol olduğunu düşünmüyorum. Boynumu kırıyorum. "Yani tacı alacaksın ve Rus ailen kardeşini serbest bırakıp Salvatores'e ödemen için sana para verecek öyle mi?"

"Hemen hemen. Onlara çok fazla güvendiğimi biliyorum. Bize yardım etmek için çok fazla nedenleri yok ama dürüst olmak gerekirse, tacı istemek bize borç para vermelerinden daha mantıklı geldi. Ayrıca, bundan sonra onlara hiçbir şey borçlu olmayacağız. Nikolai hayatında ilk kez istediğini yapmakta özgür olacak."

İçimdeki kıskançlık duygusunu bastırıyorum. Görünüşe göre, öngörülebilir gelecekte onun değer verdiği herkesi kıskanacağım.

Bunların hiçbirisi bana doğru gelmiyor. Ne annesinin ölümü, ne babasının tüm paralarını kumarda kaybetmesi, ne de özellikle Rusların yardım etme isteği. Güç asla güçten vazgeçmek istemez ve böyle bir aile hiçbir şeyi içten gelerek yapmaz.

Anastasia artık benim, yani onun sorunları da benim. Farkına varmaya hazır olsun ya da olmasın, bu konuda yalnız değil. Uzun, yavaş hareketlerle sırtını okşuyorum ve "Sana yardım edeceğim" diye söz veriyorum.

Stasia'nın nefesinin düzene girmesi ve nihayet uykuya dalması saatler alıyor. Yataktan kalkarken onu uyandırmamaya dikkat ederek kollarını belimden dikkatlice çözüyorum. Kanepeye yığılıyorum, saçlarımı yumrukluyorum ve ucundan sertçe çekiyorum. Her şeyi berbat ettim.

Bunca zaman neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu, oysa bilmem gerekirdi. Onun hakkında her şeyi bilmeliydim.

Telefonumu çıkardım ve Damon'ı aradım. Bunu hemen düzelteceğim.

"Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Damon'ın sesi sert ve Uyumak. Eskiden uykusuzluk çekermiş ama karısı Misty yıllar önce bunu düzeltmiş. Şimdi, onu geceleri ayakta tutan çocukları.

"Sıçıp batırdım Damon," diyorum.

Telefonun diğer ucundan karışık sesler geliyor ve bir kapının kapanma sesi duyuluyor. "Ne oldu?"

Ona Times Meydanı'nda birini öldürdüğümü söyleyebileceğimden hiç şüphem yok ve benim için örtbas etmeye yardım ederdi.

"Stasia'nın o taca neden ihtiyacı olduğunu anlamamışım. Onu incittim Dam... Kızımı incittim."

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye kestirip atıyor.

"Biliyorum. Peki nereye koydun da bunu düzeltebiliyorum?"

Boğazını temizliyor ve cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Arşivlere verdim."

"Tanrım... Geri dönmeyi imkânsız kılmak istememiştim." Arşivler, Azizler Tarikatı'nın en yüksek korumalı binasıdır. Tarikatın güvende tutmak istediği her şey burada saklanır. Kokoshnik Tacı'nın zaten oraya yerleştirilmemiş olması, diğer eşyaların ne kadar değerli olduğunu gösteriyor.

"Bana saklamamı söyledin. Ne bekliyordun ki?" Damon, buzdolabının açılıp kapanma sesinin arka planda hafifçe duyulduğunu söylüyor.

"Onu aramak istedim, onu çalarak hayatlarımızı riske atmak değil." Başımı geriye atıyorum ve burnumu sıkıyorum. Bu bir sorun olacak. Stasia'ya tacı alacağıma söz verdim ama bir Lord olarak bile onu arşivden almak zor olacak. Güçlendirilmiş bir bina. Bir kimlik edinmek ve kılık değiştirmek kadar basit olmayacak. İmkânsız değil ama kolay da değil.

"Çok geç. Daha açık konuşmalıydın. Kendine dikkat et, bundan vazgeçmek istemeyecekler. Onu bıraktığımda o açgözlü piçlerin ne kadar heyecanlandığını görmeliydin."

İtiraf etmeliyim ki oraya gidip bunu talep edebilirim. Biraz yalvarmam ama alabilirim. Planımızın gizlice girip çalma kısmının hiçbiri gerekli değildi, ama onun gözyaşlarına rağmen, yine de bunu biraz daha uzatmak istiyorum.

Hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu söylemedim ve eğer onunla geçireceğim bir gün daha onu benim olduğuna ikna etmemi sağlayacaksa, o zaman bunu kabul edeceğim.

"Baba," diyor yeğenim ve ben irkiliyorum. Damon beni öldürecek. "Ne yapıyorsun ufaklık?" Damon sadece kendi kullandığı bir sesle soruyor çocuklarıyla.

"Konuştuğunuzu duydum."

Damon telefonda, "Sen öldün," diye homurdanıyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyor.

"Gitmem gerek, hoşça kal!" Çabucak kapattım.

Artık bu işi hallettiğime göre, yatağıma geri dönüp kızıma sarılmaya hazırım. Önce Salvatore'larla işleri yoluna koymalıyım çünkü onun risk altında kalmasına izin vermeyeceğim. Bu işi uzatan benken olmaz.

Salvatore ailesinin reisini arıyorum. Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Salvatore ailesinin en genci tarafından aranmanın zevkini neye borçluyum? Everette kardeşim." Sesi çok netti. Onu uyandırmadığıma şaşırmadım. Onun dünyası geceleri işliyor.

"Volkov ailesine borcunuz var."

"Birçok insanın borcuna sahibim. Sana ne bundan?" diye soruyor.

"Onu bana satacaksın," diyorum.

"Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü iki katını ödeyeceğim."

Gülüyor. "Kahretsin, o kızıl saçlı seni iyi yakaladı, değil mi?"

"Onun hakkında konuşma. Seni bir daha uyarmayacağım. mı?" "Bence sen lanet bir aptalsın, ama bir anlaşmamız var."

"Olmadığımı hiç söylemedim. Muhasebecim size parayı havale edecek, evrak işlerini hallettiğinizden emin olun."

Sesindeki sırıtışı duyabiliyorum. "Her zaman olduğu gibi, sizinle çalışmak bir zevk."

Telefonu kapattım. "Konu ona gelince seve seve aptal gibi davranacağım. Muhtemelen bunun için benden nefret edecek, ama bunu da düzelteceğim."

Yatağa girer girmez bana sarılıyor, ismim dudaklarında yumuşuyor. Başının üstünü öpüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Stasia."

Bölüm 38

Anastasia

Bash bana Kokoshnik Tiara'yı bulmama yardım edeceğini söyleyeli iki gün oldu ve sanırım bu bekleyiş beni delirtiyor. Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor, bunun yerine her saniyemi yanımda geçiriyor.

Bu da bu sabah uyandığımda evde olmamasını iki kat daha garip kılıyor. Kardeşleriyle buluşacağını bildiren bir mesaj gönderdiğinde göğsüm umutla doldu.

Tacı geri alacağım. Her şey yoluna girecek, kendime tekrar tekrar güvence veriyorum.

Eve gelmesini beklerken ayaklarımı altıma kıvrıyorum. Burayı ne zaman böyle düşünmeye başladım? Ne kadar direnirsem direneyim, ona aşık olduğumu inkâr etmenin bir faydası yok. Nasıl oldu bilmiyorum ama kapalı kalbime yılan gibi girmeyi başardı. Şimdi, ondan uzakta bir saniye bile yaşamayı hayal edemiyorum.

Tacı geri aldığımızda, ona nasıl hissettiğimi söylemeye ve en iyisini ummaya karar verdim. Davranışlarına bakılırsa, muhtemelen o da aynı şekilde hissediyor, ancak tüm bunların onun için bir oyun olma ihtimali de her zaman var. Zaman geçirirken onu eğlendirecek bir şey.

Ona tam olarak hak veremiyorum; ne zaman ciddi olup olmadığını anlamak zor. Beni geri çevirdiği düşüncesi boğazımı yakıyor. Hayır. Buna inanmayacağım. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama bir şekilde o sinsi piç benim için yaratılmış.

"Bebeğim, ben geldim!" Bash ön kapıdan içeri adımını atarken sesleniyor.

Dizüstü bilgisayarımın önünde oturduğum yerden kalkarken dizlerim gıcırıyor, son birkaç gündür programımda neler olduğunu fark etmiyorum.

Saatlerce. Bash yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, beni kollarına çekip öpüyor.

Ağzı benimkinde sıcak ve ona açılmakta tereddüt etmiyorum. Bedenimin onu arzuladığını inkâr edemem ve denemekten vazgeçtim. Dilinin fırçası, elinin darbesi, adımın dudaklarından dökülüğü akıl sağlığımı bozuyor. Sadece onun evcilleştirebileceği bir sıcaklık içimde birikiyor ve beni içten içe yakıyor. Gömleğini kavrayıp başından çekiştirmeye başlıyorum ve o kıkırdıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Beni çeviriyorsun."
Nefesim kesildi.

Xander Everette girişten, bizden başka her yere baktığı yerden, "Sanırım misafiriniz var demek istiyor," diyor.

Midemde dönüp duran sıcaklık, utancın beni ele geçirmesiyle mide bulantısına dönüşüyor. Bash kollarını bana doluyor, beni göğsüne çekiyor.

"Boş ver onu. Ben, kendi adıma, beni her gün böyle karşılamamı istiyorum." Uzaklaşmaya çalıştığımda tutuşu sıkılaşıyor, beni hapsediyor. "Beni istediğin için asla utanma Anastasia. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Sinirlerimde bir heyecan karıncalanıyor, derimin altında uğulduyor.

Xander öksürerek araya giriyor ve ben bir kez daha utanç içinde kalıyorum.

"Sana kafa atmadan önce bırak beni," diye fısıldayarak Bash'e hırslıyorum, bir zamanlar kardeşiyle kavga eden o küçük kıza tamamen geri dönüyorum. Ah, şimdi beni görebilseydi. Aslında muhtemelen taşaklarını tekmelememi söylerdi...

"Oi, hey şimdi." Bash ellerini bırakarak dizimin neredeyse hassas yerlerine değdiği yeri kapattı. "Sert olmaya gerek yok. Şey... İlgilenebilirim ama kesinlikle güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var... Ben hassasım."

"İğrençsin amına koyayım," diyor Xander. "Şimdi sakinle düşünmeyi bırak ve beni buraya neden getirdiğini hatırla."

Bash sertleşir, tüm şakacılığı kaybolur. Kaşları gergin ve düşük. "Xander'ın duyman gereken bir haberi var, Anastasia."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş garip bir şekilde duran Xander'a bakıyorum, belli ki rahat değil ama gitmiyor da. Her ne ise, bunu bana söylemek için tüm bu utanç içinde beklemeye degeceğini düşünüyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Pekala. Ne oldu?"

Bash'in geniş avuç içi, beni kanepeye doğru yönlendirirken sırtımın küçük kısmına yayılıyor. "Oturmak isteyeceksin."

Yerime oturuyorum ve Bash'in odanın içinde çırpınarak benimle ilgilenmesini kaçırmıyorum. Bana çoktan bir bardak su ve bir battaniye getirmiş, onları da bacaklarıma dolamaya başlamıştı. Bu koca kötü Lord, helikopter ebeveyne dönüştü.

Xander kaşlarını kaldırıp Bash'ten bana bakıyor. "Kardeşıme ne yaptın?"

"Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok. Bu sabah ayrıldığında böyle değildi."

Xander bir dizüstü bilgisayar çıkarıp önümdeki sehpayaya koyarken, "Bir Everette daha toz oldu," diye mırıldanıyor. "Anastasia, kendini hazırlamak isteyeceksin."

Duraklatılmış video, küçük bir kızın doğum günü için dekore edilmiş tanıdık bir eve ait. Sağ alt köşede, annemin beni bir kek çalarken izlediği görüntü olduğu yerde donup kalmış.

"Bunu nasıl aldın?"

"Görünüşe göre evinizde o sırada birkaç güvenlik kamerası varmış. Videoyu gerçek düşüşten önce bitecek şekilde düzenledim, ancak kendiniz görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Boğazım kuruyor ve kalbim daralırken zorlukla yutkunuyorum. Annemin gülümsemesinde o günden beri hissetmediğim bir sıcaklık var. Hâlâ bana endişeyle bakan Bash'e bakıyorum. Belki de bu artık doğru değildir.

Bana attığı tüm o sırtışları ve gülüşleri düşünüyorum ve göğsümdeki acının bir kısmı hafıflıyor. O boşluğu yavaşça doldurduğunu, içimdeki derin yırtığı diktğini ve iyileşmesine yardımcı olduğunu fark etmemiştim.

Bash kanepede arkamda duruyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak kulağıma fısıldıyor, "Seni tuttum, Stasia."

Onun güvencesiyle Xander'a Play tuşuna basmasını işaret ediyorum, konuşup konuşamayacağımdan emin değilim. Annemin bana seslenişini izlerken acı ve yalnızlık karışımı bir duygu göğsümü dolduruyor. Kaburgalarım çarpan kalbime baskı yaparken nefes almakta zorlanıyorum. Bash başparmağıyla ensemde yavaş, yatıştırıcı daireler çizdiğinde, yalnız olmadığımı dair sessiz bir güvence verdiğinde bunu iptal etmeye hazırım.

Ekrana odaklanarak parmaklarımızı birbirine doluyorum ve elini kavriyorum. Canımın acıdığından eminim ama tek kelime etmiyor, sadece diğer eliyle daireler çizmeye devam ediyor.

Annem saçımı düzeltiyor, bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra tacımı düzeltiyor. Onun sevgisi şimdi bile hissediliyor. Ciğerlerim hala

Balon çözüyor ve tezgâhın üzerine tırmanmaya başladığında ağlamak istiyorum. Eğer ona bunun önemli olmadığını söyleseydim, bunların hiçbiri olmazdı. O hala hayatımda olurdu. Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama başka tarafa bakmıyorum.

Genç halim karşı odaya doğru dönüyor ve kadrajın dışında kayboluyor. Sahne devam ederken nabzım kulaklarımda hızla atıyor.

"şunu." Sesim sessiz bir yalvarış.

"Sadece biraz daha uzun. Önemli olduğuna söz veriyorum," diye mırıldanıyor Bash kulağıma, elimi sıkarak.

Sessizce başımı sallıyorum, sahne gelişirken bedenim titriyor. Annem parmak uçlarında, havaya doğru uzanıyor, parmakları kırmızı kurdeleyi okşuyor. Ona o kadar odaklanmışım ki, mutfağa giren adamı annemden birkaç santim uzaklaşana kadar göremiyorum. Nafile olduğunu bilsem de ona dikkat etmesi için bağırarak istiyorum ama boğazım daralıyor.

Annem, ayak bileğini kavrayana kadar yabancının uzandığını fark etmiyor.

"Bunu benim için kolaylaştırdığın için teşekkür ederim." Soğuk, sıkılmış sesi midemi bulandırıyor. Bu benim için her şeyken onun için hiçbir şeydi.

Ayaklarını altından çekerken annemin benimkilere çok benzeyen mavi gözleri dehşetle irileşiyor, dudaklarından bir çığlık kaçıyor.

Ekran kararıyor ve ben donup kalıyorum, kolum ona uzanıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Başımı ileri geri sallıyorum. Az önce ne oldu? Olan bu değil miydi? Ayağı kaydı.

Sanki beynim parçaları bir araya getirmeye çalışırken katranla çalışıyor. Bu bir kaza değildi. *Biri annemi öldürdü.*

Kafa karışıklığı yakıcı bir öfkeye dönüşüyor ve bedenim bastırılmış duygularla titriyor. Farkına varmadan ayağa kalkıyorum, bir şey fırlatmaya hazırım. Ellerim yanımda kenetlenmiş, bir şeyleri kırmak için duyduğum karşı konulmaz arzu beni ele geçiriyor. Geçmişini değiştirememenin çaresizliği damarlarımı yakıyor, sürekli büyüyen bir basınç yaratıyor, fokurduyor, kaynayıp patlamanın eşiğinde.

Birden Bash'in gri gözleri önümde, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş. Yumruklarım defalarca göğsüne çarpıyor ama o kıpırdamıyor, hayal kırıklığının her zerresini alıyor. Ancak omuzlarım çöktüğünde beni kendine çekiyor ve kollarımı aramıza hapsediyor.

"Bunu her kim yaptıysa öldüreceğim," diye dişlerini sıkıyorum.

"Merak etmeyin Prenses. Size yardım edeceğim." Kulağıma ölüm ve cinayetle ilgili sözler mırıldanıyor ve hiçbir şey kulağıma bundan daha tatlı gelmemiştir.

Her geçen saniye kırmızı sis dağılıyor ve yerini huzursuz bir öz-bilinç hissine bırakıyor. Kendimin kontrolünü tamamen kaybetmişim ve Bash olmasaydı bu ne kadar sürerdi emin değilim. Parmaklarım göğsünün üzerinde geziniyor. Gömleğini kaldırırsam, ona vurduğum yerde morluklar olacağından eminim. Hayatımda ilk kez misilleme yapma ihtiyacını bu kadar kötü hissediyorum ve her şeyi yapmaya hazırım.

"Ne düşünüyorsun Prenses?" Bash çenemi nazıkçe yukarı kaldırarak soruyor.

Bakışlarımı aşağıya çeviriyorum, onun bana farklı bir şekilde baktığını göremiyorum. Hiçbir zaman mükemmel olmamış olabilirim ama en azından kana susamış bir psikopat değildim. "Ben... Bana ne oldu bilmiyorum... Özür dilerim."

Kahkahası içimde titreşiyor ve başımın tepesini öpüyor. "Olma. Hırçın olduğunda çok seksi görünüyorsun."

"Bilmen gereken daha çok şey var," diye araya giriyor Xander ve ben onun orada olduğunu unutarak irkiliyorum. Bash'in içinde o kadar kayboluyorum ki etrafımdaki dünya yok oluyor.

Bir saniye önce yaşadığım adrenalin azalırken, "Dürüst olacağım, daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değilim," diyorum.

Bash beni serbest bırakıyor ve cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Onun gücünü kullanarak Xander'a, "Pekâlâ. Ne ?"

"Büyükannen vurulduğunu söyledi." Bunu söylerken özür diler gibi bakıyor, sanki beni incittiği için üzgünmüş gibi.

Ama hiç acı hissetmiyorum. Onun yerine, saniyeler önceki öfkem bir anda geri dönüyor. İleri geri volta atıyorum, derimin altındaki enerji karıncalanıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. O piçleri öldüreceğim."

Bash sırtıyor. "Biz, sevgilim. Onları öldüreceğiz. Beni unutma."

İstemsiz bir kahkaha attım ve iç çektim. "Evet, Bash. Onları öldüreceğiz."

"Siz iki aşk kuşunun şu anda bir cinayet çılgınlığı yapmak istediğinizi biliyorum ama Romanovları araştırdım. Ona yaklaşmak kolay olmayacak. Ona yaklaşmak için bundan daha zeki olmanız gerekecek." Xander gözlüklerini çıkarır ve temizler.

Ayrıntılandırmasını beklerken şakağımdaki bir damar nabız gibi atıyor. "Seni öldürmeden önce tükür onu," diye uyarıyor Bash.

Xander boğazını temizler. "Kokoshnik Tiara'nın nerede bildiğine göre, onu almanı ve Ruslarla için kullanmanı öneririm." Xander sırtıyor ve bana ilk kez ağabeyini hatırlatıyor. "*O zaman* onu öldürebilirsin."

Bash'e döndüm. "Bekle? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Tek düşünebildiğim şey videoydu. Bash'in ilk etapta ne yapmaya gittiğini bile hatırlamıyordum.

"Evet... o konuda." Bash dişlerinin arasından bir nefes çekerek yüzünü buruşturdu. "Azizler Tarikatı Arşivi'nde. Oraya girmek kolay olmayacak."

Tamam, yeterince kolay. Nikolai'yi arayıp ne yaptığımı söyleyeceğim ve Arşivler hakkında ondan bilgi alacağım. Kasa'dan çok daha zor olmamalı. Yanıma almam gereken bir şey var mı diye oturma odasına bakıyorum. Bunun için kılık değiştirmem gerekmiyor. İçeri gireyim mi?"

"Stasia, ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Annemi öldürdüler. O aptal tacı alacağım ve sonra da o kaltağı öldüreceğim," diye tısladım.

"İşte senin bu yönünü seviyorum." Bunu şaka yapar gibi söylüyor ama bakışları sıcak, beni içine çekiyor ve güvende hissettiriyor.

Xander gözlerini devirir ve burnunu sıkır. "Sonra, Bash... Bunu sonra konuşuruz."

"Ee? Gidelim," diyorum, Bash'in yanımda olacağını bilerek.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum Bonnie ve Clyde, ama küçük katliamınızı ertelemeniz gerekecek. Bu akşam Tarikat toplantısı var."

Bash alay eder, ama Xander başını sallar. "Bunu kaçıramazsın. Ben bile şehre gelmek zorunda kaldım."

İçimde bir huzursuzluk büyürken bir kolumu göğsümde kavuşturup diğerini tutuyorum. Bacaklarım parmak uçlarımda aşağı yukarı titriyor. Kaybedecek zamanım yok. Bunu hemen şimdi yapmalıyım. "Tek başıma gideceğim. Baştan beri planımız buydu."

"Kesinlikle olmaz." Bash iki kolumu da tutarak beni sakinleştirdi. "Beni dinle, Stasia. Oraya bensiz gitme. Bu bizim ofislerimizden birine zorla girmeye benzemez. Önce seni öldürüp sonra soru sormaktan çekinmezler."

Ona ters ters bakıyorum ama ben havamı bir vınlamayla dışarı verene kadar geri adım atmıyor. "Peki."

"İşte benim kızım. Sadece bir gün daha bekle, her şeyi hazırlayalım ve ben de seninle geleyim."

"Eğer yarın gidemezsen, bunu sensiz yapacağım." Oflayıp pufluyorum ve kendimi bitkin hissederek kanepeye uzanıyorum.

Bash eğiliyor, nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Dört gözle bekliyorum. O yaşlı adamlar neye uğradıklarını şaşıracaklar." Dudaklarımızı birbirine bastırıyor, ben açılana kadar alt dudaklarımı ısıyor ve öpücüğü daha da derinleştiriyor.

Xander şakaklarını ovuşturarak inliyor, buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor. "Aman Tanrım. Gitmemiz gerek."

"Dinle, pislik," diyor Bash, bakışları kardeşine kayıyor, sakladığı tehlike sıkıntısının çatlaklarından görünüyor.

Xander ellerini havaya kaldırır. "Ne kadar çabuk gidersek, sen de o kadar çabuk dönersin ve herkes mutlu olur."

"Adil." Bash alnını benimkine bastırıyor. "Eve geldiğimde uyanık olmanı bekliyorum. Bir daha düşündüm de, sanırım seni uyandırmak hoşuma gidecek."

Uyandığımda Bash'in bana dokunduğunu hayal ettiğimde bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Gözlerinin arkasında ağzımı sulandıran bir ateş var.

Ön kapı çarparak kapandı ve bizi korkuttu.

"Lanet olsun. Gitmem gerek," diyor Bash, ses tonunda hayal kırıklığı açıkça görülüyor. "Acele et," diyorum dudağımı ısırarak. Muhtemelen bu flörtü biraz zorluyorum

çok uzak, ama açıkça işe yarıyor.

Bash inleyerek saçını çeker. "Tam burada bekle. Tercihen çıplak. Hemen döneceğim."

Göğsümden bir kahkaha kopuyor ve kırpıyorum. "Evet, efendim."

"Aman Tanrım. Beni öldürmeye çalışıyor," diye mırıldanıyor, elini yüzüne sürüyor.

Kapı arkasından kapandığında hâlâ gülüyordum. Bir şekilde tedirginliğimi azalttı, en azından şimdilik.

Beklemem gereken birkaç saat varken, telefonumu elime alıyorum ve kardeşimi gecikmiş olarak arıyorum. Duygularımı sorgulamaya başladığımdan beri bundan kaçınıyordum ama yeni öğrendiğim her şeyden sonra onun sesini duymaya ihtiyacım var.

"Alo?" Nikolai cevap verir, sesi tedirgindir. "Anastasia?"

"Evet, benim. Nasılsın?" Onu o evde, annemizi öldüren insanlarla çevrili olarak hayal etmekten kendimi alamıyorum. En başta onlara gitmekle hata ettik ve şimdi Nikolai saldırıya açık durumda. Eğer ona anneme ne olduğunu anlatırsam, kaybedecek.

biraz daha sessiz kalmasını istiyorum. Bilmeyi hak ediyor ama umursamaz davranmayacağına güvenemem.

Annemin ölümünden sorumlu olmasam bile, bana bakmak için feda ettiği onca yıl için Nikolai'ye borçluyum. Kardeşim konuşmaya devam ederken dişlerim birbirine çarpıyor ama ben onu duymuyorum. Zihnim her karar üzerinde çalışıyor. Ne kadar çok seçeneği gözden geçirirsem geçireyim, aklıma hep aynı şey geliyor. Onu orada bırakamam.

Ckapt'ca T7

Bash

Sanki uzun zamandır buradaymışız gibi geliyor ama daha ikinci şikayetimizdeyiz. Dinlediğimden değil, uzun zaman önce kulak kesilmiştim. Kendimi oturmaya zorlarken parmaklarım tahta sandalyeye tekrarlanan bir şekilde vuruyor.

Damon'dan tacı geri almak için bir telefon etmesini istemiştim. Bu gece Anastasia'ya tek bir bakışımla artık oyalanmayacağımı anladım. Nikolai'nin annesini öldürenlerle aynı kişiler tarafından tutulduğunu fark ettiğinde gözlerindeki o çaresiz bakışı gördüğüm için cehenneme gideceğim.

Sadece bu saçma toplantıyı atlatmam gerekiyor ve sonra Kokoshnik Tiara'yı alana kadar onun dikkatini dağıtabilirim. Ona unutturabileceğim tüm yolları düşündükçe sikim sertleşiyor.

Bornozum bu gece boğucu ve beşinci kez ayarlıyorum. Kumaş sıkışıyor ve koltuğumda kayarak onu çekip çıkarıyorum. Rahat edemiyorum. İliklerime bir huzursuzluk yerleşti ve bu ne kadar uzun sürerse, bunun kızımı özlediğim için olduğunu o kadar az düşünüyorum.

Kafamın içinde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair alarm zilleri çalıyor ve buradan çıkmak için can atıyorum.

Xander ayağa kalkarken, "Kendine gel," der.

Üç adam bizi selamlayıp yerlerine dönerken ben de onun hareketlerini taklit ediyorum. Kardeşlerim ve ben oturduğumuz yerden devam ediyoruz. Tüm bu iniş çıkışlar bana kiliseyi hatırlatıyor.

Xander'ın keskin bakışları üzerimde. "Cidden, sana neler oluyor?" "Bir şeyler ters gidiyor," diye fısıldıyorum.

Beni görmezden gelmiyor. Onun yerine başını yana eğiyor ve yemin ederim düşündüğünü görebiliyorum. Omuz silkiyor. "Senin kız evde. Hepimiz buradayız." O

Matthias'a bakıyor, o da zaten bizi izliyor.

Çok kızgın.

"Kızlar nasıl?" Xander, ağabeyimizin söyleyeceklerini keserek soruyor.

Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra kaşlarını kaldırarak bize bakıyor. "İyiyim. Ne var ne yok?"

Xander beni işaret ediyor. "Bash kendini kötü hissediyor."

"Ne tür kapalı?" Matthias soruyor ama ben artık dikkatimi vermiyorum.

Telefonunu çıkardığında Matthias'ın örneğini izledim ve şimdi Stasia'nın tamamen siyah giyinmiş bir şekilde yan kapıdan evden çıkışını izliyorum. Elinde lanet bir ip var. Onu güvende tutmaları için bıraktığım iki adamın yanından geçip giderken güvenlik kameralarını karıştırırken boynumdan aşağıya karıncalanmalar süzülüyor. İkisi de yarın yeni iş arıyor olacak. Bir telefon açıp müstakbel karımı durdurmayı aklımdan geçiriyorum ama içimden bir ses nereye gittiğini çok iyi bildiğimi ve onu yakalayanın ben olacağımı söylüyor.

Ayağa kalktım, bir saniye kalamazdım. Ben kürsüden inmeye çalışırken Damon bileğimi tutuyor. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Kızımın yardımına ihtiyacı var."

"Küçük kız kardeşimle her şey yolunda mı? Bunu mahvetmeyeceksin, değil mi?"

Herkes bizi izliyor, sessizliklerinde merak yazılı, ama umurumda değil. Sadece buradan çıkmam gerekiyor.

"Biz iyiyiz. Yardıma ihtiyacımız olursa size haber veririm. Şu anda sadece bir hırsız yakalamam gerekiyor."

Bölüm 40

Anastasia

"BURASI İYİ." Uber gideceğim yerin birkaç blok aşağısında durdu. Çok fazla şüphe uyandırmadan Nikolai'den konumu ve birkaç ayrıntıyı almayı başardım, ancak onu daha uzun süre karanlıkta tutmama izin vermeyeceği açık.

İyi ki bunların hepsi neredeyse bitti.

Işık direkleri Arşiv binasını çevreleyen alanı aydınlatıyor ve ben de çitlerin oluşturduğu gölgeye yakın durmaya dikkat ediyorum. Nikolai, Bash'in söylediklerini tekrarlayarak buradaki güvenliğin şakaya gelmeyeceği konusunda beni uyardı.

Saklandığım yerde kalarak durumu değerlendiriyorum. Tüm binanın etrafında dolaşan üç koruma görevlisi var ve sürekli rotasyon yaparak etrafı gözetliyorlar. Duvara monte edilmiş ve otoparka doğru bakan iki kamera seçebiliyorum.

Ama benim ilgimi çeken sol taraftaki alan. Diğer her yerden daha karanlık, binanın modern mimarisinin içine sıkışmış küçük bir oyuk, sadece bir kamyonun park edebileceği kadar büyük. Yaklaşıyorum ve bir çakıl taşını kaldırıma fırlatıyorum.

Bir gardiyan bana dönüyor ve sırtımı çitlere dayayıp gölgelerin arasında kaybolmak için dua ederken kulaklarıma kan hücum ediyor. Adam etrafı tarıyor, sonra yoluna devam ediyor.

Kalbimi kontrol altına almaya çalışırken ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Hem Bash hem de Nikolai bana buranın ne kadar tehlikeli olduğunu söylediler ve ben neredeyse lanet bir kayanın üzerinde yakalanıyordum?

Belki de Bash'i beklemeliydim. Muhtemelen içeri girmenin daha kolay bir yolunu biliyordur, ama toplantılarının ne kadar süreceğini sadece Tanrı bilir. Bunu kendi başıma yaptığımı öğrenince çok kızacak ama

Çünkü odamda öylece oturup beklemem mümkün değildi.

Çıldırırdım. En azından bu şekilde, meşgulüm. Değil mi?

Nöbetçi yön değiştirerek rutinine devam ediyor ve ben de onun köşeyi dönmesini bekleyip kameraların arkasında kalmaya özen göstererek açık alandan hızla geçiyorum. Bunu dikkatli bir şekilde yapmayı tercih ederdim ama nöbetçilerin turları arasında tam bir depar atmaktan daha azını yapmak için yeterli zaman yok.

Tam saklandığım ara sokakta gözden kaybolurken sağ taraftan bot sesleri geliyor. Hem koşmaktan hem de adrenalinden göğsüm kabarıyor ve gözden kaybolmak için çömeliyorum.

Telefonumu çıkarıp Bash'in numarasını buldum. Onu ararsam cevap verir, değil mi? Sadece ona boyumu aşan bir işe kalkışmış olabileceğimi ve biraz yardıma ihtiyacım olduğunu söylerim.

Telefonumu cebime sokmadan önce birkaç kalp atışı geçti. Şu anda kasada olacak, bu da mesajımı çok geç olana kadar göremeyeceği anlamına geliyor.

Aferin Stas... Artık kendi başınasın.

Yeni görüş noktamdan etrafımdaki alanı değerlendirirken sessizim. Kapı ya da pencere yok. Alt katta düz bir duvardan başka bir şey yok. Başımı arkaya doğru eğerken yanaklarımı şişiriyorum. İkinci katın pencereleri var ama binanın şık metal panelleri yüzünden tırmanmak mümkün değil. Bir yangın merdiveni var ama en az on iki metre yukarıda...

Düşün. Düşün. Düşün.

Seçeneklerimi sıralarken dişlerim dudağımı endişelendiriyor. Çitlere geri dönüp başka bir yer bulma şansımı deneyebilirim ama tekrar bu kadar yaklaşabileceğimin bile garantisi yok. Ya da... Sırt çantamı çıkarıp yere bırakıyorum ve fermuarını açıyorum. İpin lifleri avucumda sertleşiyor. Bunu bir casus filminden fırlamış gibi hayal kurarak almıştım. Gerçekten kullanacağımı hiç düşünmemiştim.

Nöbetçi geçtikten sonra yirmiye kadar sayıyorum. Teorik olarak, bu ona bölgeyi temizlemesi için yeterli zamanı verecek ama bir sonraki nöbetçinin henüz yaklaşmasına yetmeyecek.

Basit olacak, sadece yukarı fırlat ve pencereden içeri gir. Sakin ol. bir şey yok.

Halatın ucu elimde ağırlaşıyor ve onu en alt basamağa doğru elimden geldiğince sert bir şekilde fırlatıyorum. Iskallıyor ve o kadar hızlı geri geliyor ki kaçamıyorum, omzuma gelen darbeyi büyük bir gürültüyle alıyorum.

Donup kalıyorum, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, botlu ayakları dinliyorum ama sessiz.

Zamanlama yine doğru olduğunda, kendimi merdivenin altına yerleştiriyorum, bir elimle kalın ipin büyük kısmını tutuyorum ve diğer elimle nişan alıyorum. Tanrılara hızlıca dua ettikten sonra ipi havaya fırlatıyorum. İp en alt basamağın üzerinden geçiyor ve geri düşmeden önce ucunu yakalamak için zıplıyorum. Birkaç saniye elimde tutup ona bakıyorum.

Gerçekten işe yaradı mı?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve eminim bir aynam olsaydı, Bash'in sinsi sırıtışına benzeyecekti. Her ne kadar üzülecek olsa da, ona küçük maceramı anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Telefonumda *slipknot nasıl bağlanır* diye aratıyorum. Sadece altyazı ile anlamak daha zor ama birkaç denemeden sonra anlayabiliyorum.

Ucunu birkaç kez çekiştiriyorum ve bir arada kaldığında gurur duyuyorum. Belki de bu işte gerçekten iyiye gidiyordumdur. Anastasia Volkov, profesyonel hırsız.

Pekala, bu kadar oyalama yeter. Bu henüz zor kısmı bile değil.

Kendimi ipe çekerken kollarım yanıyor. Beden eğitimi dersinde öğrendiklerimin bu şeye tırmanmama yardımcı olacağı kimin aklına gelirdi ki? İpi kalçama ve kaval kemiğime dolayarak yukarı doğru tırmanıyorum. Her nasılsa, bunun daha kolay olduğunu hatırlıyorum.

En alt basamakla göz hizasına geldiğimde terlemiş oluyorum ve bir daha ip görmezsem mutlu olacağım. Buraya çıkmak sorunun sadece yarısıydı; şimdi merdivene geçmem gerekiyor.

Bir elimi bırakıyorum ve çelik çubuğu tutmak için uzanıyorum. Parmaklarımı etrafına doladığımda avucuma soğuk geliyor. Üç derin nefes aldıktan sonra diğer elimle uzanıyorum. Bu hareket ipin sallanmasına ve bacaklarımı sallamasına neden oluyor. Kuvvet sağ elimi çekip beni sallanır halde bırakıyor. Ayaklarımı duvara vurup dengemi yeniden sağlamak için bir tünek bulmaya çalışıyorum ama pürüzsüz tasarım bunu imkansız kılıyor.

Elim kaymaya başladığında içime korku yayılıyor ve çılgınca halatı ayaklarımla yakalamaya çalışıyorum. Tırmanıştan dolayı gücü çekilmişti. Parmaklarım bıraktığında çığlığımı yutmak zorunda kalıyorum ve geriye doğru düşüyorum.

Bu acıtacak.

Kaldırıma çarpmamdan beklediğim gümbürtü yerine, Bash beni yakaladığında kulağıma yumuşak bir kıkırdama geliyor.

"Güzel olduğumu biliyorum ama üzerime düşmeni beklemiyordum."

Bölüm 41

Bash

"YÜCE İSA, STAS." Sesimdeki paniği engellemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Parmaklarının kaydığını ve yere düştüğünü gördüğüm için kalbim hâlâ küt küt atıyor. Bir saniye daha geç kalmış olsaydım, başaramazdım.

Kollarımda hafifliyor, vücudu daha önce hiç olmadığı kadar kırılgan hissediyor. Onu kendime ve asla bırakmamak istiyorum, ama incinmediğinden emin olmak için duyduğum ezici ihtiyaç bedenimi ele geçiriyor.

Ayaklarını kaldırıma bırakıyorum, ellerim herhangi bir yara olup olmadığına bakmak için küçük gövdesini bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Simsiyah kıyafeti bir şey görmeyi neredeyse imkânsız kılıyor.

Hayal kırıklığı içimde titreşiyor. Buraya bensiz geldiği için onu sarsmak istiyorum. Parmaklarımı yanaklarında, boynunda, köprücük kemiğinde ve kollarında gezdiriyor, her santimini arıyorum. Midem bulanıyor ve kapalı yumruğunu yaralı bir hayvan gibi karnına bastırması boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Ona uzandığımda irkiliyor ve içimde karıncalanma hissi dalgalanıyor. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve onu ikna ediyorum. "Bir bakayım, Prenses."

Sertleşiyor ama parmaklarını yavaşça açıyor. Boynumdaki nabız atıyor ve ham avucunu görünce içimden alçak bir hırıltı yükseliyor. Kırmızı ve derisi ip yanığından dolayı kabarmış ve kızgın.

Nefesim tıslayarak dışarı çıkıyor. "Tanrı aşkına, Stas. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

İniltisi içime işliyor. "Bunu iyileştirmek çok zor olacak."

Daha erken gelmeliydim. Tüm tören boyunca endişeli hissediyordum. Belli ki kızım kendi haline bırakılamaz. Onunla birlikte burada olmalıydım; ne de olsa müstakbel kocasından daha iyi bir suç ortağı olamazdı.

Benim yüzümden incindi ve ben de en başta o lanet tacı almadığım için kendime kızıyorum. Elini incelerken elim çok narin. Neyse ki su toplamaya başlamamış. Biraz acıyacak ama sanırım iyi olacak. "Benim almamı beklemeliydin."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi netti.

"Yarın alırdım," diye cevap veriyorum, hâlâ eline konsantre olmuş bir şekilde. Bunun üzerine sürebileceğimiz bir tür merhem olmalı. Bizimle evde buluşması için doktora mesaj atmam gerekecek. Kolunu yukarı ittiğinde daha fazla sıyrık görüyorum, ipe tırmanmak için mücadele ettiğinin kanıtı.

"Ama *nasıl* alacaksın?" Soruş biçiminde kırık bir şeyler var ve soruyu düşünürken bakışlarım ona kayıyor.

Suçluluk duygusu içime işliyor ve onu yüzümden silmeye çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim.

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim," diye cevap veriyorum ve ben bile bunun çok belirsiz olduğunu biliyorum.

"Soruyu geçiştirme. Birlikte gireceğimizi kastettiğini sanmıştım. Sanki tacı en başından beri alabilirmişsin gibi konuşuyorsun."

Titriyor ve tek istediğim ona sarılmak, tüm bunları unutturmak. "Stasia, anlamalısın..."

Çenesi kenetlenmiş, gözyaşları kirpiklerinde birikiyor, ihanet yüzünü boyamış. Acısı içime saplanan bir mızrak gibi ve onu öpüp uzaklaştırmak için kendime çekiyorum.

"Hey! Kımıldama." Bir gardiyan birkaç adım ötede, silahını sırtıma doğrultmuş.

Bölüm 42

Anastasia

Silahın namlusu tam Bash'e doğrultulmuşken, hiçbir şey yapamadan çaresizce bakarken, sanki tüm dünya kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyorum. Emniyetin kapatılma sesi duvarlarda yankılanırken panik damarlarımda dolaşıyor. Ağzım kupkuru, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve donup kalıyorum. Keşke buraya hiç gelmeseydim. Bunu riske atmamalıydım.

Onu yolumdan itmek istiyorum ama bunun gardiyanı tetikleme riskini göze alamam.

Bash'e bakıyorum. Girişe doğru yan gözle bakarken çenesinde bir kas kıpırdıyor. Benim titrediğim yerde kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyor, oysa o sınırlı görünüyor.

"Merak etmeyin. Benim," diyor Bash, neredeyse sıkılmış bir şekilde.

Gardiyan silahını indirir. "Özür dilerim efendim. Neden ön kapıyı kullanmıyorsunuz?"

Bash gözlerimin içine bakarken kuru bir kahkaha atıyor. "Bu şekilde daha ilginç olacağını düşündüm."

Beynim devreye giriyor, son birkaç dakikayı, sözlerinin arkasındaki anlamı işliyor. Çok aptalım. Muhafızlar için endişelenmiyor çünkü için bir sebep yok. O Azizler Tarikatı'nda bir Lord. Midemdeki taş yere düşüyor ve beni boşlukta bırakıyor. Gerçekten de başından beri anlamış olabilirdi. Göğsüm çöküyor ve aptallığımdan duyduğum utançla boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Bunun çok komik olduğunu düşünmüş olmalı. Saf küçük Prenses, onun oyunlarına kanıyor. Tarikat Prensi için bir oyuncaktan başka bir şey değil.

Sanki kalbimi avuçlarının içinde tutuyor ve onu parçalamak için mükemmel zamanı bekliyormuş gibi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve Bash

onları silmek için uzanır.

Donup kalıyor, parmakları birkaç santim uzakta. "Düşündüğün gibi değil."

Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum ve ona inanmak isteyen yanıımı görmezden geliyorum. "Öyle mi? Yani tüm bu süre boyunca tacı alamadın mı?"

"Tamam, belki de tam olarak düşündüğün şeydir." Bunu belli belirsiz bir gülümsemeyle söylüyor, ama her zamanki şakacı tavrı beni daha da derinden yaralıyor.

"Neden bana söylemedin?" Onun için her şey bir şakaydı. Bunu kabul etmek istemiyorum. Kabul edemiyorum. Kaçırdığım bir şey olmalı ama her yanıtında beni daha da derinden kesiyor.

"Bunun neresi eğlenceli?" Sözleri hafif ama gözlerinin ardında kırılan bir şey var. Güvenmek istemediğim ama yine de kalbimi çeken bir şey.

Lanet olası aptal kalp. Şu anda kendime güvenemiyorum. İçimde akan ateşin tüm şüphelerimi yakmasına izin verdim.

"Eğlence!" Öfke içimde dalgalanıyor. "Sana eğlence vereceğim."

"Tutmaya niyetli olmadığın tehditlerde bulunmamalısın." Bash bileğimi ona doğru savururken yakalıyor ve nazıkçe tutuyor.

Çileden çıkarıyor, orada öylece dikiliyor ve sanki parçalanmıyormuşum gibi davranıyor. "Neden gülüyorsun? Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordun. " Onun

tepki mantıklı değil. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmeye çalışıyorum ama avucumdaki acıdan tıslıyorum. Uzanıp bileğimi kavırıyor ve elimi avucunun içine alıyor. Hafifçe sıyrıyor, sürtünme yanığının kendisine dokunmamaya dikkat ediyor.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerine bakıyorum. "Buna ihtiyacım olduğunu biliyordun. Benim için önemli olduğunu. Madem bunca zaman alabiliyordun, neden bana vermedin?"

Bash boynumu kavırıyor, parmaklarını enseme dolaştırıyor ve çekilmemi engelleyerek şöyle diyor: "İlk başta merak ediyordum. Sıkıntıyı yarıp geçen bir ışık gibiydin. Sana doyamadım. Çok geçmeden tamamen mest oldum. Beklediğimden çok daha fazlasısın. Komik, cesur ve çok zekisin. Yemin ederim hayatımı seni bekleyerek geçirdim. Özür dilemeyeceğim, Stasia. Sen benimsin. Bunu anlamak için zamana ihtiyacın vardı."

Midemi ısıtan bir sıcaklık dalgası var ve umutsuzca onu söndürmeye çalışıyorum. Bu adam bana ihanet etti.

"Peki ya kardeşim? Onun o katillerle birlikte olmasında bir sakınca görmedin mi?" Tısladım.

"Bugün ben de seninle aynı bilgiyi aldım. Şüphelerim vardı, bu yüzden Xander'a onları araştırmasını söyledim, ama yemin ederim öğrenir öğrenmez sana söyledim. Birinin ailene zarar vermesine asla izin vermezdim. Bunun seni ne kadar inciteceğini bildiğim halde. Artık benim korumam altındasın, Stasia. Buna senin için önemli olan her şey dâhil."

"Bu benim hayatım. Bunların hepsi senin için bir oyun mu? Ben bir tür oyun muyum?" Öfkemin son kırıntılarına tutunuyorum, inkar ettiğini duymaya ihtiyacım var.

"Asla." Yakınıma eğiliyor, bakışlarıyla beni yakalıyor. "Anlamıyor gibisin, o yüzden sen anlayana kadar anlatmaya devam edeceğim. Seni seviyorum, Anastasia Volkov."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. Karşılığında aptalca bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Bu adam bana henüz hiçbir şey kanıtlamadı.

Bash, gözyaşlarımla ıslanmış elmacık kemiklerimin üzerine nazik öpücükler konduruyor. Alnımı, burnumu öpüyor, yüzümün her santimini kaplıyor.

"İtiraf et. Sen de beni seviyorsun." Sırıttıyor ve bu bir şekilde sevimli ve yaramazca. Aynı anda hem onu tokatlamak hem de öpmek istiyorum.

"Hayal görüyorsun," diye hayıflanıyorum.

"İnkâr ediyorsun." Kıkırdıyor, alnı benimkiyle buluşuyor. "Sen benim için osun ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama gitmene izin vermeyecek kadar bencilim."

Onu uzaklaştırmalıyım. Bana yalan söyledi ama içimdeki çarpık bir parça bunu umursamıyor. Aslında, sırf beni yakalamak için bu kadar ileri gitmeye istekli olması hoşuma gidiyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve havadaki gerilim her kalp atışında da artıyor. Bunu inkar etmiyorum.

Ağzını benimkine çarpmadan hemen önce, "Bu şüpheleri senin içinden söküp atacağım," diyor.

Dili ağızıma hükmediyor, her köşeye ulaşıyor, parmakları saçıma gömülüp saç bağıını çekerken beni dolduruyor. Beni daha sert öpüyor, daha fazlasını talep ediyor. Ona teslim olmamı istiyor.

Henüz değil. Bundan kurtulmasına izin veremem. Dudağını sertçe ısıyorum, metalin tınısı duyularıma çarpıyor. "Bırak beni."

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek kanı bulaştırıyor ve gülme cüretini gösteriyor.

"Sen gerçekten de acımasız küçük bir yaratıksın," diyor ve beni omzunun üzerinden atıyor. Aşağı inmek için mücadele ediyorum, dönüyorum ve ağırlığımı tekmeliyorum, ama avucunun keskin acısı kııma iniyor ve beni hareketsiz tutuyor.

Biz yanlarından geçerken muhafızlar gözlerini kocaman açarak bize bakıyor. "Sizden nefret ediyorum," diye tıslıyorum.

"Yalancı."

Bölüm 43

Anastasia

BASH YOLCU KAPISINI AÇTI ve ben kollarımı kavuşturdum. "Seninle oraya girmeyeceğim."

Evinin önündeyiz. Ben onu dondurmak için elimden geleni yaparken bu piç eve dönerken ısıklık çaldı. Yemin ederim onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatmaya yetecek bir kelime yok.

"Hadi ama Prens. Böyle yapma." Uzanıp emniyet kemerimi çözüyor. Onu durdurmadığım ikimizin de gözünden kaçmadı. Birkaç saniye içinde kollarına girip beni içeri taşıdı. Bash beni evine taşıırken ön tarafta duran iki koruma bize bakmamak için ellerinden geleni yapıyor.

Kapı arkamızdan kapandığı anda beni omzundan savuruyor ve sırtımı duvara yapıştırıyor. Ayak parmaklarım yere ulaşamıyor ve bacaklarımı ona dolamaktan başka çarem yok. Bu pozisyondan faydalanmakta tereddüt etmiyor ve sert uzunluğunu göbeğime bastırıyor.

Tekrar sallanırken inliyorum, bu his kalçalarımın arasına zevk gönderiyor, ama onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirip onu geri itiyorum. "Bana ihanet ettin."

"Seni seviyorum." Bir elini geriye uzatıp tişörtünü başının üzerine çekiyor ve tırnaklarımdaki kırmızı hilalleri ortaya çıkarıyor.

Kaslarını görünce içimden inliyorum, göbeğim şimdiden ıslanmaya başladı. "Yapamazsın."

Bash aramıza giriyor ve acıyan avucumu ağzına götürerek yaranın hemen kenarına bir öpücük konduruyor. "Seviyorum. Seni seviyorum."

"Seni sevmiyorum." Gözlerine bakıyorum, herhangi bir ipucu arıyorum ama tek gördüğüm sıcaklık.

"Evlen benimle, Stasia."

Başım duvara çarparak geri çekiliyor ve irkiliyorum. Ağrım geçene kadar yumuşak hareketlerle ovalıyor.

"kadar yeter. Artık kendine zarar vermene izin yok."

"I..." Sözlerimi kestim, ne söyleyebileceğimden emin değilim. Duymak istediğim her şeyi söylüyor.

"Seni seviyorum," diye teyit ediyor.

Başımı sallıyorum, bana bir kez daha söylemesini istiyorum. Bedenimin kontrolü ele almasına izin vermeden önce kalan tüm şüpheleri yok etmek için. "Neye inanacağımı hiç bilmiyorum. Hep şaka yapıyorsun."

"Söz konusu sen olduğunda asla şaka yapmam. Seni nasıl yakaladığımı beğenmeyebilirsin ama bizim için asla başka bir son olmadı. Ben her zaman senin müstakbel kocan oldum." Bunu bir gerçek olarak ifade ediyor, tartışmaya yer yok ve midemdeki sıkı düğüm nihayet çözülüyor.

Her şeyden sonra ona aşık olmak tam bir aptallık ama artık çok geç.

Ağzımı onunkine çarpıyorum, öpücüğü derinleştirirken kısık iniltisini yiyorum. Ayrıldığımızda ciğerlerim yanıyor, dudaklarımız hâlâ birbirine yapışmış.

"Seni seviyorum." Gülümsemesini hissedebiliyorum.

Kelimeler boğazımda ama onları yutuyorum. Gözleri gözlerimi arıyor, dokunuşu nazikleşiyor.

"Bekleyeceğim," diyor, sonra boyunu klitorisime doğru sallayarak her düşüncemi alıyor.

Birbirimizi daha yakına çekerken hareketlerimiz aceleye geliyor, ellerimiz çılgınca, aceleyle hareket ediyor. Onu ısırduğım yerdeki kanın tadını hâlâ alabiliyorum ve dilimi üzerinde gezdirdiğimde inliyor. Dokunuşlarımızda yumuşak bir şey yok. Muhtaç, vahşi bir şeye dönüştü, duyularımızı talep eden bir şeye.

O kıcımlı kavrayıp beni daha iyi konumlandırarak göbeğime doğru iterken sırtım kavisleniyor, başım duvara çarpıyor. Aramızdaki malzemeyi hor görüyorum, sıcaklığını üzerimde hissetmek için can atıyorum. Kemerini çözüp düğmeye basarken boğazının arkasından onaylarcasına mırıldanıyor. Bash gömleğimi kaldırıp onları havaya kaldırmaya zorladığında kollarım çekiliyor. Kollarım kumaşa dolanıyor ve onları arkamdan yüzeye tutturuyor.

Sütyenimin içinden meme ucumu emerken nefesim kesiliyor, dişleri hassas ucu sıyrıyor. Kollarımı serbest bırakmak için mücadele ediyorum, onu daha yakına çekmek istiyorum.

Bash sütyenimi ortasından yırtıyor ve ağzı beni yutarak erişirken inliyor. Sıcak ve ıslak, hisler doğrudan klitorisime gidiyor. Ona karşı sallanıyorum, daha fazlasını ararken tüm hareketlerim kontrolsüz.

Kıkırdamaları tenime karşı yumuşak. "Tepkilerin çok seksi. Kendimi kontrol edemeyeceğim."

"Güzel," diye cevap veriyorum.

Gözleri kararıyor, şakacılığı aşına olduğum bir sinsiliğe dönüşüyor. Arzuladığım bir şey. Beni çözen Bash bu.

"Benimle ne istersen yap." Sesim titriyor ama sözümü geri almıyorum.

"Siktir." İnliyor ve beni duvardan kaldırıp odaya taşıyor. "Bunu geri alamayacaksın."

Omuzlarını tutuyorum, akıl sağlığımı zar zor koruyabiliyorum. Ses tonunda bir uyarı var, ama ne vermesi gerekiyorsa onu istiyorum. Tam olarak ne söz verdiyse onu istiyorum. Bana sahip olmasını istiyorum.

Bash giysilerimizi çıkarıp yatağa bırakıyor ve sırtım şilteyle buluştuğunda üzerime çıkıyor.

Omuzları avuçlarımin altında sıcacık, ip yanığımın acısı çoktan unutulmuş. Sert parmakları klitorisimin hemen üzerinde duraklamadan önce yanlarımda ve göbeğimde geziniyor. İçimden bir inilti kaçıyor ve daha da yaklaşmak için kıvraniyorum. Hırıltısı boynuma doğru kıvrılıyor, kıvrımlarımı okşarken yüzünü bastırdığı yerde.

"Çok ıslaksın. Benim için çok hazırsın." İki parmağını amıma sokmadan önce klitorisimde daireler çizerek gözlerimin geri dönmesine neden oldu.

İçine girip çıktıkça nefesim kesiliyor, etraflarına zevk dalgaları gönderiyor.

Elini çekip onları ağzına götürdüğünde sızlanıyorum. "Çok lezzetli."

Eğilip ağzımı ağzına alırken siki göbeğime dayanıyor, tadım hâlâ dilinde. Her birimiz daha fazlası için çabalarken öpüşmemiz umutsuzca ısırmalar ve emmelerden ibaret. Daha aşağıya kayması ve içime girmesi için adeta yalvarıyorum, ama o bana istediğimi vermiyor, bunun yerine çenemden ve boynumdan aşağıya açık ağızlı öpücükler yerleştiriyor, göğüslerimden aşağıya iniyor ve göbeğime ıslak bir yol bırakıyor.

Kalçalarımı geniş omuzlarının üzerine kaldırıp beni iyice ayırdığında titriyorum. Bakışlarının altında kendimi savunmasız, tamamen ona maruz kalmış hissediyorum, ama daralmış gözlerle bana baktığında bu his yok oluyor, klitorisimi yalarken gözlerinde hayvani bir açlık açıkça görülüyor.

Haykırıyorum, zevk içimden geçerken duyum ezici oluyor. Beni yutarken başka tarafa bakmıyor, beni orgazma yaklaştırırken dilini klitorisimin üzerinde dolaştırıyor. Tam boşalmak üzereyken hareket ediyor, girişime doğru alçalıyor.

Hayal kırıklığıma kıkırdıyor, ama dilini içimin derinliklerine daldırdığında kesiliyor. Gözlerim ona doğru dönüyor ve saçlarını avuçlarımla kavıyorum. Acıdan tıslıyorum ve o da yaralı elimi tutup yanımdaki yatağa sabitliyor ve cezalandırmak için klitorisimi ısıtıyor.

"Sana kendine zarar verme demiştim," diye homurdanıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, serbest bırakılmam için çaresizce.

Bash inliyor ve iki parmağını içime sokarken klitorisimi emiyor. Zevk omurgamdan aşağı dalgalanıyor ve vücudumdaki her kas kasıldıkça artıyor ve artıyor. Bir parmak daha ekliyor, onları göbeğimin hassas kısmına doğru kısıyor ve orgazmım içimde dalgalanırken haykırıyorum.

Serbest bırakılmam nabız gibi atmaya devam ederken soluk soluğa yere yığılıyorum. Yumuşak dokunuşlarıyla daha da uzatıyor, ta ki ben daha fazlası için çok hassas olduğumdan ürküp kaçana kadar. Kafam güzelken Bash kalça kemiğime tatlı öpücükler konduruyor, çok zor nefes aldığım için hâlâ başım dönüyor. Yoksa nefesimi mi tutuyordum?

Bana kendimi kaybettirmekte asla başarısız olmuyor, tüm ve suçluluk duygularımı unutturuyor. Önemli olan tek şey o, bana dokunması... beni sevmesi.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve kaburgalarım genişliyor. Bu adam hem sözleriyle hem de bedeniyle bana söz veriyor. Aşağı bakıyorum ve bana sırtıyor.

"Kendinle bu kadar gurur duyma."

Bash sırtıttığı için Cheshire kedisi bile olabilir. "Söz vermiyorum."

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve parmaklarını aşırı hassas göbeğimde gezdirip ıslaklığımı klitorisimden geriye doğru sürüklerken ciyaklıyorum. Arka deliğime bastırdığında sarsılıyorum. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve tekrar yapıyor.

Aynı anda hem iyi hem de yanlış hissettiriyor. Parmaklarını evirip çevirirken titriyorum ve söz veriyorum, "Seni buraya alacağım. Her santimini benim yapacağım."

Sertçe yutkunuyorum, bunun bir sözden daha fazlası olduğunu biliyorum.

Dilini klitorisime götürüyor, parmakları kıcıma bastırırken aynı yolu izliyor, acı verici bir şekilde yavaş, ona doğru bastırana kadar zihnimi eritiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Serçe parmağını içime iterken boğazının arkasından inliyor, klitorisimi sertçe emiyor ve zevkten başka bir şey bırakmıyor.

Daha önce bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama birdenbire onun dokunuşu için ölüyorum. Verdiği söz benimde karıncalanmalar yaratıyor. Her hareketinde başka bir orgazm yaratırken daha da çaresizleşiyorum. Bu seferki daha derin, sanki ruhumdan çekip çıkarmaya çalışıyor.

İki parmağını göbeğime soktuğunda titriyorum, zevk içimde bir patlama gibi patlıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Elime boşal. Kıcını siktiğimi hayal ederek gel."

İçimden bir salınım daha geçiyor ve görüşüm güçten bembeyaz oluyor.

Sonunda aşağı indiğimde Bash yanağımı okşuyor. "Nefes al. Nefes almalısın, Stasia."

Nefes alıyorum, dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar kendimde değilim. Bu noktada kontrol tamamen onda.

"Sen çok iyi bir kızsın." Üzerimde kayıyor ve başını girişime dayayıp ben daha ne olduğunu anlayamadan içime giriyor. da büyüyerek her santimetrekaresi doldururken, düşünebildiğim tek şey onun dokunuşu olana kadar onu zar zor alabiliyorum.

Bash çenemi kavlıyor, içime şefkatle girerken hareketleri yavaşlıyor. "Seni seviyorum, Anastasia."

Beni nazikçe öperken ağzı yumuşak ve sıcak, ağzımın hatlarını ezberlemek için zaman ayırıyor. Sanki dünyadaki tüm zamana sahip olduğunu biliyormuş gibi yavaş ve kontrollü hamleler yapıyor. İçime her girişinde aşkını itiraf ediyormuş gibi hissediyorum. Yavaş, kolay hareketlerle beni içine alırken göz kapakları kapanıyor, içimdeki alevi dikkatlice körüklüyor, başka bir orgazm inşa ediyor. Bu kadar çok orgazm olmak mümkün olmamalı, ama zevkin son zerresine kadar boşalana kadar durmayacak.

Serbest kalışım arttıkça huzursuzlanıyorum, beni uçurumun kenarına getirmek için daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Kalçalarım kayıyor ve topuklarımı Bash'in arkasına geçirerek onu kendime doğru çekiyorum. Boğazından kısıp sesle hırlıyor, boynumu ısıtıyor.

"Eğer bunu yaparsan, hemen gelirim."

Bu adama kontrolünü kaybettirme düşüncesiyle göğsümde sersemlik kabarıyor. Kendimi aşağı doğru çekerek onu daha derine zorluyorum.

Hala üstümde duruyor, diz çöküp kıcımlı yataktan kaldırmadan önce nefesleri geliyor. "Seni uyarmıştım."

Kalçaları büyük bir güçle içime giriyor. İçime defalarca girip beni sahiplenirken bunu kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum. Başka bir serbest bırakma beni parçalamakla tehdit ederken amım sıkılıyor. Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve bu onu daha da sertleştiriyor.

Benden bir orgazm daha koparıırken onun adını haykırıyorum. Homurdanırken hareketleri sarsılıyor, içime sıcak dölleri fıskırtıyor.

Tüm ağırlığıyla beni ezmeye dikkat ederek üzerime çöküyor ve boynuma sokuluyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Öylece kalıyoruz, birbirimizin kollarına sarılmış, birbirimizin havasını soluyoruz. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmak istiyorum. İstedğim her şeye sahip olabileceğime. Bunu hak ettiğime. Kapı çalıyor ve Bash inliyor.

"Bu önemli olsa iyi olur, yoksa onları öldüreceğim." Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor, yorganı boynuma kadar getirip üzerime örtmek için dönüyor. Alnıma zarif bir öpücük konduruyor. "Hemen döneceğim."

Kıçını mükemmel bir şekilde saran koyu gri bir eşofman altı giyerken sırt kasları esniyor. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman bir popo kızı olmadım, ama sanırım dönüştüm. Parmaklarımı geçirdiğim için saçları dağınık ve uykulu bir gülümsemesi var.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, Prenses, yatağıma geri döneceğim." Sesi alçak bir törpüydü.

Ağzım sulanıyor ve ben alt dudağımı ıslatırken gözleri dilimi takip ediyor. Tam bana doğru bir adım atmıştı ki, kapı zili tekrar çaldı.

Çenesi kıpırdıyor ve bakışları kızgınlıkla kesiliyor. "Bu düşünceni unutma."

O odadan aceleyle çıkarken gülüyorum, tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum. O yokken düşüncelerim berrak, ama beni kandırdığı için şüphe ve öfke duymayı beklerken, hissettiğim tek şey sıcaklık. Sebastian Everette, Azizler Tarikatı Lordu, beni seviyor. Beklerken yatağa uzanıyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Midemde bir sersemlik kabarıyor ve geniş omuzları koridordan gelen ışığı kapatarak görüldüğünde gülümsememi engelleyemiyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor ve sırtıyor. "Evlen benimle."

Gözlerimi deviriyorum, konuşma riskini almak istemiyorum, bu hareket onu daha da cesaretlendiriyor.

"Sessiz tedavi mi? Bu acıtıyor." Yatağın kenarına diz çöküyor, boyu benden sadece birkaç santim aşağıda olacak kadar uzun. İşte o zaman elinde tuttuğu iki kutuyu fark ediyorum, biri teneke, diğeri pürüzsüz siyah.

Çenemi onlara doğru kaldırıyorum. "O da ne?"

"Bunlar mı? Xander'ın ölmemesinin tek sebebi." Bash beyaz tenekeyi açıyor ve içinden tıbbi malzemeler çıkıyor. Bir çeşit tıbbi kit ve tamamen dolu. Buna neden ihtiyaç duyduklarını bilmek bile istemiyorum.

"Elini görelim." Elimi uzattım, dişlerinin arasından bir nefes çekerek nazikçe tuttu. "Kahretsin, Stas. Daha dikkatli olmalıydım."

"O anda fark etmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Gözleri parlıyor ve dudağının kenarını ısıırıyor. "Burada uslu durmak için elimden geleni yapıyorum."

Ona yapmamasını söylemek üzereydim ki avucuma bir bez getirdi.

"Bu biraz acıtacak." Kırmızı derinin üzerine sürerken özür diler gibi bakıyor. İrkiliyorum ama mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum.

Avucuma hafifçe üflüyor, soğutuyor.

"İşin zor kısmı da bu," diyor ve küçük bir merhem tüpü alıp yaramı kapatıyor. "Bunun içinde uyuşturan bir madde var, bu yüzden yardımcı olacaktır."

Konsantre olurken kaşlarının arasında bir kırıksıklık var ve elimin etrafına titizlikle bir bandaj sarıyor. Hareketleri yavaş ve kontrollü, sanki hassas bir şey tutuyormuş gibi.

Sarıldıktan sonra ters çeviriyor ve kirpiklerinin arasından bakarak parmak eklemlerimi öpüyor. "Seni seviyorum. Evlen benimle."

Sözlerinde ve duruşunda bir ciddiyet var ve bunun gerçek bir teklif olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

"Beni incittin," diye fısıldıyorum, tüm mücadelem tükenmiş olsa da. Eğer planı beni sikip atmaksa, işe yaramıştı.

Bash kollarını bana doluyor ve kulağıma fısıldıyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

Göğsüne sokuluyorum ve yalan söylüyorum. "Sana inanmıyorum."

Başparmağı sırtımda sakinleştirici daireler çiziyor. "Bana emir ver, ben de yerine getireyim."

o kadar güvenle söylüyor ki ciddi olduğuna şüphe yok.

Geri çekiliyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Kardeşimi geri getirin ve Rusları yok edin."

Sesinde hınzır bir gülümseme var.

"Benim için bir zevk, Prenses," diyor ve Kokoshnik Tacı'nı başıma yerleştiriyor.

Bölüm 44

Bash

Önümüzdeki bir hafta boyunca Stasia ile kilitli kalmayı tercih ederdim ama ona verdiğim sözü tutmaya kararlıyım. Evimizden ayrılmayı ve kardeşlerimle buluşmayı kabul etmemin tek nedeni de bu. Elysium'daki özel odamız plan yapmak, Ruslara neler olduğunu açıklamak ve onlardan yardım istemek için mükemmel bir yer sağlıyor. Bize yardım edeceklerinden şüphem yok; bu daha çok neye ihtiyacımız olduğuna dair bir uyarı gibi.

Stasia kollarımda sıcacık, deri kulüp koltuklarından birinde oturuyoruz. İtiraz etmesine rağmen, buraya gelir gelmez onu kucağıma aldım, ondan ayrı bir saniye bile duramadım. Eğer onu bedenimle birleştirebilseydim, birleştirirdim.

Sanki her şey göstermelikmiş gibi uzun süre tartışmadı ve göğsüme sokuldu, o zamandan beri de kıpırdamadı. Damon'ı beklerken Xander ve Matthias'la sohbet ediyordu ama başını bile kaldırmadı. Yumuşacık, onu saran kapüşonlarımdan birine sarınmış. Neredeyse 1.80 boyunda olmasına rağmen kıyafetlerimin içinde küçücük görünüyor. Onu bana ait olan herhangi bir şeyin içinde görünce bir sahiplenme duygusu kaplıyor içimi ve bundan sonra başka bir şey giymesine katlanabileceğimden emin değilim.

Bu noktada, savaşmaya değer.

Damon nihayet gelir ve ağır kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken kulüpten gelen sesler de kaybolur. "Kusura bakmayın, halletmem gereken bir öfke nöbeti durumu vardı."

Olması gerekenden daha memnun görünüyor. Başından geçen onca şeyden sonra, bir ebeveyn olarak nasıl davranacağından emin değildim ama o harika bir baba. Bizimkine hiç benzemiyor. Misty onun pürüzlerini yumuşattıysa, çocukları onu yapışkan hale getirmiş.

Onu mutlu görmek güzel.

Kendine bir içki koyar ve kanepede Matthias'ın yanına oturur. "Bize evleneceğini söylemeye mi geldin?"

İçimden bir heyecan geçti ve ona "Evlen benimle" dedim.

"Hayır." Tereddüt etmiyor ama gözlerindeki sıcaklık onu ele veriyor. Onu yıpratmam ve benimle evlenmeyi kabul etmesi uzun sürmeyecek.

Üç kardeşim de gülüyor.

Damon, "O gerçekten senin eşin," diyor.

Matthias başını sallar. "Bash'in aşık olduğu günü göreceğimi hiç düşünmezdim." "Değil mi? O kadar küçük bir pislikti ki," diye katılıyor

Damon.

Matthias bize bakıyor. "Onu kaçırmayı denediniz mi?"

Stasia sertleşiyor ve ben de onlara gitmelerini söylemek üzereyken kucağımda kıvranıyor, kıcı zaten yarı sert olan sikime sürtünüyor.

Kulağına mırıldandım, "Böyle hareket etmeye devam edersen, bir sorunumuz olacak."

Yanakları pembeleşiyor ve gözleri yuvarlaklaşıyor. Büyüleyici görünüyor ve ben ona ne kadar mükemmel olduğunu tekrar tekrar söylemek istiyorum.

Saçlarını kulağının arkasına tarıyorum ve , "Benim için sorun değil." Damon boğazını temizliyor ama mutlu görünüyor. "Neden buradayız?"

Stasia'ya bakıp başımı sallıyorum, kollarım beline daha sıkı sarılıyor. Olan biten her şeyin üstesinden gelirken ona tüm gücümü vermek istiyorum. Bana doğru gevşiyor ve başlıyor.

Sözlerini bitirdiğinde kardeşlerimin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sanki her an ayağa fırlayıp bir şeylerin icabına bakmaya hazırmış gibi koltuklarının ucundalar. Xander, "Öyleyse hepsini öldüreceğiz," diyor ve Damon ile Matthias da başlarıyla onaylıyorlar. O kadar evcilleştirildiler ki bazen ne kadar vahşi olabileceklerini unutuyorum.

Stasia'nın berrak mavi gözleri onları tarıyor, sonra benimkilerle buluşuyor. Burnu buruşmuş ve ağzı kötü bir şey tatmış gibi bükülmüştü. "Onların peşinden öylece gidemeyiz. Salvatores'lere ödeme yapmak için hâlâ onlara ihtiyacım var. En azından artık tacım var."

Gözlerim yere kayıyor ve vücudum bundan sonra olacaklara hazırlanmak için kaskatı kesiliyor. Bu muhtemelen iyi gitmeyecek. "Bu konuda."

Yenilmiş bir nefesle . "Şimdi ne var?"

. "Geçen gün borcunu satın aldım. Kimseye borçlu değilsin."

Kollarımda gevşemeden önce gözleri kısılıyor ve dişleri sıkılıyor, yanağı göğsüme yaslanıyor. "Sanırım şaşırmamalıyım."

Beklediğim tepki bu değildi. Kendini kaybedeceğinden emindim ama belki de yaptığım her şeyi gerçekten kabullenmiştir.

"onu öldürürdük," diye ekliyor Xander. "Kimse ailemizi tehdit edemez."

Parmak eklemimi yanağında gezdiriyorum. "Borcunu satın aldığım için, bu teknik olarak sana sahip olduğum anlamına gelmiyor mu?"

"Buna düğün hediyesi diyelim," diyor Damon.

"Onunla evlenmeyi asla kabul etmedim." Kadın inliyor.

Bu da üç erkek kardeşimin de ona bilmiş bilmiş sırtmasına neden oluyor.

Xander öne doğru eğilir, gözlerinde komplocu bir parıltı vardır. "Sana sırlıslıkla aşık olduğunun farkındasın, değil mi? Ona istediğin her şeyi yaptırabileceğinden eminim."

"Salvatoreler aradan çıktığına göre, Rusların peşine düşebiliriz." Konuyu değiştiriyorum ve kardeşime ters ters bakıyorum. Onu cesaretlendirmek için bir neden yok, yoksa kendimi bir köpek gibi sürünürken bulacağım. Ben önünde diz çökerken onun üzerimde durduğu görüntüsü sıkımın seğirmesine neden oluyor. Belki de o kadar kötü olmazdı.

Damon öne doğru eğilerek dikkatini Stasia'ya yöneltiyor. "Sanırım bir planın var?"

Nefesimi üflüyorum. "Hepsini öldüremeyeceğimizi söylüyor."

"Sana kırbaçlandığını söylemiştim." Xander kıkırdar.

Stasia gülümsemesini bastırır. "Önce büyükannemle halletmem gereken bir işim var."

Damon, Matthias ve Xander aynı karanlık bakışları takınıyor ve onlara yapmak istediği her şeyi tamamen kabul ediyorlar.

Damon, "Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, biz halledeceğiz," diye söz veriyor.

Stasia'nın gülümsemesi kötü niyetle kesilmiş. "Onlara aileme hiç bulaşmamış olmayı dilediğim."

"Ondan hoşlandım," diye karıştı Xander. "Tam sağlayacak."

Bölüm 45

Anastasia

"BUNDAN EMİN MISIN?" Bash sayısız kez soruyor. Kurşun geçirmez yeleğimin kayışlarını sıkıyor, zırhımın her santimini çılgınca, dalgalı hareketlerle kontrol ediyor. Bariz oyalanması biraz sevimli.

"Eminim, Bash." Elini hâlâ kendi elimle tutuyor ve kalbime bastırıyorum. "Ben iyi olacağım."

Tabii ki, bu garanti edemeyeceğim bir söz. Bakışlarım büyükannemin malikanesinin yan tarafında geziniyor. İçeride, kendi hayatları da dahil olmak üzere onu her ne pahasına olursa olsun koruyacak eğitilmiş muhafızlar var.

Uzanıp Bash'in yakasını düzeltiyorum. Takım elbisesi, giymem için ısrar ettiği askeri sınıf taktik teçhizatımla tam bir tezat oluşturuyor. Yelek omuzlarıma ağır geliyor ama Everette kardeşler onsuz bana yardım etmeyi reddettiler. Damon bana kask giydirmedikleri için kendimi şanslı saymamı söylediğinde şikayet etmeyi bıraktım.

Bash'in kaşları birbirine yaklaşarak bir kırışıklık oluşturuyor. "Ben sevmiyorum o."

Başından beri planım konusunda huysuzdu. Oraya tek başıma girme fikri. Büyükannemin onu Azizler Tarikatı'nın Lordlarından biri olarak bizzat karşılayacağı bahanesini kullanarak beni önce kendisinin gireceğine ikna etmeyi başardı. Yanlış değil, ama onu gerçekten motive eden şeyin bu olduğuna bir an bile inanmıyorum.

"Bunu yapan kişi olmak benim için çok önemli. Kardeşimi geri almak zorundayım," diyorum ona tekrar.

"Hepsini öldürsek olmaz mı?" diye yalvarıyor, gözleri bir köpek yavrusu gibi yuvarlak.

Bana baktığında teslim olmamak çok zor, ki bunu açıkça biliyor. Onu endişelendirmekten nefret ediyorum, ama bu uzun bir

zaman geliyor. "Ailemle uğraştıklarında tam olarak ne olduğunu görmelerini istiyorum. Onları alaşağı edenin annemin kızı olduğunu bilmelerini istiyorum."

"Siktir, böyle konuştuğunda çok seksi oluyorsun."

Gür saçlarım yüzümden geriye doğru örülmüş ve Bash elini uzatarak taktığım Kokoshnik Tacı'nı düzeltmek için acele etmiyor. "Dikkatli olacağına söz verir misin?"

Yüzünün her yerinde endişe okunuyor ve ayak parmaklarımın ucuna kalkarak ağzını kendime doğru çekiyorum. İçimdeki tüm güvenceyi ağzıma akıtarak korkusunu yok etmek için elimden geleni yapıyorum. Geri çekildiğimde, beni izlerken bakışları şehvetle kararıyor.

"Planımızı *aynen* uygulayacağıma söz veriyorum." Yakasını parmaklarımın arasından geçirip sert kumaşı yumuşatıyorum.

"Çok itaatkâr davranıyorsun." Sırıttıyor, gözlerindeki parıltı bana bu gece tam olarak ne yapmayı planladığını söylüyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve uyluklarımın arasında ısı birikiyor. Kesinlikle zamanı değil.

Kıkırdıyor, sonra nefesimi kesen bir öpücükle ağzımı yakalıyor. "Burada bekle Prens, ben gidip olay çıkarayım."

Köşeyi dönüp ön kapıya doğru gözden kayboluşunu izliyorum. Azizler Tarikatı'nın bir Lordu olarak statüsü, doğrudan içeri girmesini mümkün kılıyor. Beklediğim gibi, yanımdaki odaya getiriliyor ve pencereden izlememe izin veriyor. Büyükanнем onu karşılamak için içeri girdiğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sıkılmış bir ifadeyle orada duruyordu. Çenesinde neredeyse görünmez bir sertlik var, bu da rahat görüntüsünün altında akan gerginliği ele veriyor. Ne zamandan beri onu bu şekilde okuyabiliyorum?

Romanov anaerkili, çenesini tutarak asil bir duruş sergiliyor. Ne konuştuklarını anlayamıyorum ama Bash'in beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasından rahatsız olduğu belli. Nikolai odanın arka tarafındaki bir kapıdan görüldüğünde sertçe yutkunuyorum. Kusursuz bir şekilde dikilmiş bir takım elbise giymiş, saçları yüzünü kapatacak şekilde şekillendirilmiş. Benimkinden daha koyu bir renk, ebeveynlerimizin mükemmel bir karışımı.

Kardeşim gözlerini Bash'e diyor, bir kaşını kaldırıp etrafına bakıyor. Planımızı bilmiyor olabilir ama Everette'in en küçük kardeşiyle çalıştığını biliyor.

Beklendiği gibi, büyükanнемin her iki yanında, çevreyi çevreleyen toplamda en az on tane nöbetçi var. Büyükanнем, büyükanнемin

Bu dostça bir ziyaret değil.

Xander'ın sesi geldiğinde kulaklığım . "Her şey hazır. Seni takip edeceğiz. Sadece mikrofonunu açık bırak." "Biliyorum." Hepsi planımızın bir parçası.

"Kendine iyi bak Anastasia," diyor Damon, sesinde bir emir var. İstedini elde etmeye alışkın ve bu durumda da farklı değil. Bash'in yanı sıra, fikrimize en çok karşı çıkan da oydu.

Misty'ye olanları ve bunun Everette'in en büyük kardeşine neler yapmış olabileceğini düşününce içimi bir ürperti kaplıyor. Bu konuda mutlu olmamasına şaşmamalı.

"Endişelenecek bir şey yok. Kardeşimizin zarar görmesine asla izin vermeyiz," diye ekliyor Matthias. "Yola koyul Anastasia. Hemen arkadayız."

İki muhafız ön kapının iki yanına çökmüş, yolu benim için açmışlar. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum ve çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç kez girip çıktıktan sonra bunun benim için kolay olacağını düşünebilirsiniz ama bu gece öldürölme riski beni çok .

Kapıyı iterek açtığımda ağırlaşıyor, onlara doğru ilerlerken botlarım mermer döşemeye çarparak ses çıkarıyor. Buraya kadarmış.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ite kaka karşılama odasına giriyorum. Beni gördüğüne şaşırmayan tek kişi Bash. Kaskatı kesilmiş, elini ceketinin içine sokmuş, orada bir silah olduğunu biliyorum ve odayı değerlendiriyor. Bu riski almama izin vermesinin onun için ne kadar zor olduğu şimdi anlaşılıyor. Ona daha sonra düzgünce teşekkür etmem gerekecek.

Ona göz kırpıyorum ve o da şaşkınlıkla sırtıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Nikolai aceleyle dışarı çıktı. Kendimi kötü hissediyorum ama ona önceden haber vermemin imkânı yoktu.

Ağabeyimin paniklemiş görüldüğü yerde, büyükannemin ifadesi buz gibi soğuk, beni tepeden tırnağa tarıyor ve başımın tepesinde duruyor. Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor, bu eşyayı bekleyen bir kadının sahip olması gereken bir ifade değil.

Tacı çıkarıp parmağımda döndürüyorum. "İstedin buydu, değil mi? Şimdi kardeşimi bırak."

Bana tepeden bakıyor ve beni ezilmesi gereken bir baş belası olarak gördüğü izlenimini veriyor. "Annenin hatalarını telafi ettiğinde onu öylece bırakacağımızı düşünmedin değil mi? Tek yaptığın bize olan borcunu ödemek oldu."

Derimin altında bir elektrik vızıltısı karıncalanıyor. Onun oyun oynar gibi yapmaması, tüm tereddütlerimi silmek için tam da ihtiyacım olan şey.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Ona dik dik bakarken elim narin mücevherleri yumrukluyor. Onun yanında ne kadar uzun kalırsam, o kadar sinirleniyorum. İğrenç biri, insan demeye bile değmez. "Burada bir şeylerin kefareтини ödemesi gereken tek kişi sensin. Kendi kızını öldürdün."

"Sen neden bahsediyorsun?" Nikolai nefesini içine çekti. Bundan sonra ona uzun bir açıklama borçlu olacağım.

Şu anda ilgilenmem gereken daha önemli bir şey var. "Onu öldürmek için adam gönderdiğini öğreneceğimi düşünmedin, değil mi? Sevgili babamın her yerde güvenlik kamerası olduğu ortaya çıktı."

Büyükannemin dudakları geri çekiliyor ve dişleri ortaya çıkıyor. Olduğu canavar gibi görünüyor. "Hak ettiğini buldu."

"Annemi öldürdün." Sesim kesiliyor. Ona bakarken duygularım içimde dönüp duruyor. Öfke içimde akarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Bilmelisin ki, onun aksine, benim desteğim var."

Kırılan camların sesi havayı dolduruyor ve Everettes'in güvenlik ekibi zorla içeri girerken etrafımıza kırıklar yağıyor. Her yerde kurşunlar uçuşuyor ama ben büyükannemin kötülükle çarpılmış kül rengi yüzüne bakmayı reddediyorum. Silahımı kaldırıp göğsüne doğrulturken ellerim kontrolsüzce titriyor.

Bu anın daha zor olmasını, bir can almaktan çekinmeyi bekliyordum ama tek hissettiğim, benden her şeyimi alan kadına karşı duyduğum saf öfke.

Onun yaptığı bir şey yüzünden yıllarca kendimden nefret etmem beni körüklüyor.

Beni çocukluğumdan mahrum etti. Annemin sevgisini. Onu kaybetmenin verdiği ıstırap ve hayatım boyunca biriken suçluluk duygusu, ona duyduğum nefretten başka her şeyi görmemi engelliyor.

Göğsüne ateş ederken dudaklarımın kenarları kıvrılıyor, silahın geri tepmesi kollarımı titretiyor. Nefesimi tuttuğumda, gri gözler odanın diğer parıldıyor. Bash de aynı şekilde gülümsüyor. Az önce yaptığım şey için beni yargılamıyor. Onun yerine bana gururla bakıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, ama bir mermi ıslığı hızla geçiyor, o kadar yakın ki saçlarımın uçlarını kaldırıyor. İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavriyorum ve kalbim göğsümde çarparak saklanmak için koşuyorum.

Kendimde herhangi bir pişmanlık olup olmadığını kontrol ediyorum ama geriye kalan tek şey kaltağın ölmüş olmasından duyduğum memnuniyet.

Ckapt'ca 4W

Bash

Kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçerken kulaklarım çınlıyor, önlerine çıkan her şeye çarparak patlıyorlar. Everette'ler Romanov'lara karşı. Bakışlarım odanın içinde gezinip Stasia'yı arıyor. Kardeşlerim burada, tepeden tırnağa silahlı, her biri sanki ikinci doğasıymış gibi ateş ediyor. Onlar için endişelenecek vaktim yok. Şu anda önemli olan tek şey kızıma ulaşmak.

Devrilmiş bir masanın arkasına düşen kızıl saçları bir anlığına yakaladığımda nefesim kesiliyor. Ayaklarım yere vurup beni onun kayborduğu yere doğru iterken ciğerlerim yanıyor. Kurşunlar koluma saplanırken tahta parçalanıyor ama acıyı fark edemiyorum. Onun iyi olduğunu görene kadar.

Masanın arkasında dizlerimin üzerinde kayıyorum ve Stasia'nın doğrudan kafama doğrulttuğu silahının namlusuyla karşılaşıyorum. Silahı titreyen elinden alarak dikkatlice indiriyorum. "Sakin ol, Prenses."

Stasia gülümsemeye çalışıyor ama mavi gözleri yaşlarla parlıyor. Onu böyle görmek içimde bir şeyleri parçalıyor ve uzanıp onu kucağıma çekiyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor, vücudu kollarımda titriyor.

Sakinleşene kadar sırtını okşuyorum, nefesi kesiliyor.

"Bir daha asla," dedim, sesim çakıl taşlarıyla doluydu. Çok korkmuştum ve bunu saklamaya hiç niyetim yoktu.

Stasia başını kaldırıyor ve ben de başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. Onu böyle görünce göğsümde bir çatlak oluşuyor.

"Neden ağladığımı bilmiyorum." Burnunu çekiyor.

Alnından öperim. "Adrenalin yüzünden. Yakında geçer."

Başını sallıyor ve kucağıma kıvrılıyor. Odanın içinde silah sesleri duyulurken bile, bana yaslanma şeklinden gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Bu olmayacak

bu iş bitene kadar.

Tanımadığım bir adam masanın arkasına çöktü, sığınacak bir yer arıyordu ama yanlış yeri seçmişti. Daha ne olduğunu anlayamadan ona üç el ateş ettim.

Stasia titriyor ve ben de onu kendime daha sıkı çekiyorum. "Sorun yok."

Buraya gelmesine asla izin vermemeliydim. Bundan sonra travma geçirecek.

Yumuşak dudaklar çenemin altını öpüyor ve Stasia'nın gülümseyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Güzel atış."

Göğsümde hafif bir kıkırdama oluşuyor. Bu kız beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Parmağımı kulaklığıma bastırıyorum.

"Neden bize yaklaşımlarına izin veriyorsun?" diye homurdanıyorum. "Kusura bakmayın. İşimiz neredeyse bitti," diye yanıtlıyor Xander.

"Peki ya kardeşim?" Stasia soruyor ve ben de onu rahatlatmak için ensesinde daireler çiziyorum.

"Onu yakaladık. Merak etmeyin, güvende," diye cevap veriyor Matthias hızlıca.

Omurgasındaki gerginlik gevşiyor ve ağırlığını bana veriyor. Mavi gözlerinin benimkilerle buluşması birkaç dakika sürüyor. Sırtışı yavaşça başlıyor ama yüzünü ele geçirene kadar artıyor. "Başardık."

"Evet, öyle yaptın." Ağzını uzun, cezalandırıcı bir öpücükle yakaladım. "Sadece bunu bana bir daha asla yapma."

Gülüyor. "Anlaştık."

Bölüm 47

Anastasia

Ölü bedenler, son beş dakikanın ürkütücü bir göstergesi olarak etrafımızdaki zemini kirletiyor. Tüm bu hasarın bu kadar kısa bir süre içinde meydana gelebileceğini düşünmek çok çılgınca.

Kulaklıktan Matthias'ın sesi geliyor. "Beş yaralı var. Ölen yok. Buna başarı diyeceğim."

Uzun bir iç geçirdim. Bana defalarca sorun olmadığına dair güvence vermelerine rağmen başkalarını riske attığımı bilmekten nefret ediyordum.

Bash beni bir an olsun gözünün önünden ayırmıyor, etrafımızdaki herkesle konuşurken beni yanına sıkıştırıyor. Ağırılığımı ona yaslamakta tereddüt etmiyorum, yorgunluk beni ele geçirmeye başlıyor.

Bash beni neyse ki kanla kaplı olmayan bir sandalyeye götürüyor ve dinlendiğim için minnettar olarak sandalyeye yığılıyorum. Vücudum hala adrenalinin etkisiyle titriyor.

Nikolai çok kızgın ve onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum ama neyse ki Damon onu şimdilik köşeye sıkıştırdı.

Bir ayakkabı gıcirtısı duyuyorum ve Bash önümde diz çökerken dikkatim ona dönüyor.

On karattan daha az olamayacak bir elmas yüzük uzattığında ağzım açık kalıyor.

"Sen ne-"

"Sadece bir saniye dinle. Bunu söylemek zorundayım."

Gözlerim büyürken bile dişlerimi sıkıyorum.

"Düşüncelerimi tüketiyorsun ve beni hiç hayal etmediğim bir şekilde ele geçiriyorsun. Düşüncelerimin sana dönmediği nefes aldığım bir saniye bile yok. Başından beri ilgimi çektin, ama bana sahip olma şeklini hiç beklemiyordum.

ruhum. Bulaşıcı gülüşün, gülümseme şeklin, hak ettiğimde bana bok atmaktan korkmaman."

Sırıtır ve göğsümü kabarcıklı bir kıkırdama dolduruyor.

"Aşkı bulacağıma hiç inanmadım ve belki de hala inanmamalıyım çünkü sahip olduğumuz şey bunun ötesinde. Korktuğunu biliyorum. Bu duyguların seni incitebileceğinden korkuyorsun. Bana güvenmeni istiyorum Anastasia. Gülümsediğini görmek için ruhumu bile feda edebileceğime güven. Seni asla terk etmeyeceğime ve başın derde girdiğinde yardım etmek için her zaman yanında olacağıma."

Yalvarırken sesi fısıltıyı zor geçer. "Senden tek istediğim seni sevmeme izin vermen. Karşılık vermene bile gerek yok. Sadece yanında duran kişi olmama izin ver."

"*Yaladığımdan* bu yana çok yol kat ettin, *artık benimsin*." Gülüşümde gözyaşları var.

Cevabım karşısında kıkırdıyor ama duruşunda bir gerginlik var. "Bu hâlâ doğru. Benden kaçamayacaksın."

Eğilip onu öpüyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Bash... Ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Biliyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana soracağın bir şey yok mu?"

Ciddileşir. "Evlen benimle. Hayatının geri kalanını benimle geçir."

Bir yanım ona işkence etmek, beni kandırdığı için öç almak istiyor ama kalbim galip geliyor. "Evet. Seninle evleneceğim."

Alkışlar odayı dolduruyor ama Bash beni kucağına çekip öperken onları zar zor duyabiliyorum. Dokunuşunda bir çaresizlik var ve ben de ona teslim olup kontrolü ele almasına izin veriyorum.

Nikolai, "Kız kardeşimin üzerinden çekil," diye bağırıyor ve ben irkiliyorum. Bu kesinlikle iyi gitmeyecek.

Ben cevap veremeden Xander araya giriyor. "Çok şey kaçırdın. İzin ver seni bilgilendireyim. Ne de olsa aile olacağız."

Kardeşim onun elinden kurtulmak için çırpınarak, "Cehennem gibiyiz," diye karşılık veriyor.

Matthias gülerek yaklaşır ve Nikolai'nin sırtına bir tokat atar. "Bu konuda seçme şansın olduğunu düşünmen çok komik."

Bash'in çöküyorum ve kardeşimin zorla odadan çıkarılmasını izliyorum. "Onun için biraz kötü hissediyorum."

Bash kıkırdar. "Yapma. Buna alışması gerekecek." Başparmağıyla alt dudağımı sıyrarak çenemi kaldırıyor ve söz veriyor: "Ne de olsa sen

Şimdi benim."

Bölüm 48

Bash

"SANA KATILACAĞIM," diyorum Stasia'ya, ama o inatla başını hayır anlamında sallıyor. Otele gitmeden önce bir bezle sildiğim halde çıkmayı reddeden kıpkırmızı lekeler hâlâ yanaklarında duruyor.

Her erkeğin yalan olduğunu bildiği o iki kelimeyi söylerken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ben iyiyim." Dilinde bir cüret var. Yalanını ortaya çıkarmam için bana meydan okuyor. Ama arkamdaki duvara bakışı, önünde kenetlediği parmakları, içinde büyüyen kargaşayı ele veriyor.

"Benim kızım iyi olmaktan başka bir şey değil." Ensemde gerginlik artarken ağzım kuruyor. Onu ayaklarından kaldırıp banyoya sürüklemek istiyorum ama Stasia'nın parlayan gözleriyle karşılaşınca direniyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Kaldırdığı çenesi ve kavisli kaşları tartışmam için bana meydan okuyor, bu konuda benimle savaşmaya hazır olduğunu bana bildiriyor.

"Bir dakika içinde çıkacağım." Açık banyo kapısında duruyor, ışık etrafında bir hale oluşturuyor.

Hafif silüetine bakarken çenemde bir kas kıpırdıyor. Siyah gömleği ve siyah pantolonu tenini her zamankinden daha da solgun gösteriyor. Göz kamaştırıcı, berrak mavi gözleriyle beni izliyor, topuzunun sınırlarından kaçan kızıl saç telleri narin yüz hatlarını çerçeveliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşımda dururken kaburgalarım sıkışıyor. İsteddiği ve ihtiyacı olan şeyler farklı şeyler, ama beni içeri alması için onu zorlayamayacağım kadar çok seçim yaptım zaten.

"Hadi ama, benimle duş almak istemiyor musun? Söz veriyorum ovma konusunda iyiyimdir...oops, yani keselenme." Dudağımı ısıırıyorum, ona imalı bir sırıtış atıyorum. Bu ciddiye alınmayacak kadar eğlenceli. Aklıma gelen son şey seks, ama nefes nefese kalışı, dudaklarında bıkkınlık dolu bir kahkaha, başarımı alkışlamak istememe neden oluyor.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, ışık gözlerini çok erken terk ediyor. Yüz hatları taşa dönüşmüş, düşüncelerine dair en ufak bir ipucu bile vermiyor.

Onu iyi olduğuna inanamayacak kadar iyi tanıyorum. Stasia beni ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor. Kaçmak, unutmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyor.

Ona sarılmak, usulca öpmek ve her şeyin yolunda olduğunu fısıldamak istiyorum ama Stasia aramıza lanet bir duvar örmüş.

Bugün birini vurdu ve her şey yolundaymış gibi da benden saklandığını biliyorum. Tüm hayatlarını karanlıkta geçirmiş ama ilk cinayetlerinden sonra yıkılmış adamlar tanıyorum.

Stasia'nın şu anda bana ihtiyaçı var, ne kadar şiddetle reddetse de. Onunla ilgilenmeme izin vermesi için onu zorlamak zorundayım ve omuzlarım kısıtlamadan dolayı ağrıyor. İçimde ağır bir kesinlik düğümü var. Eğer zorlarsam, benden kaçacak.

"Acele et o zaman" dediğimde ağzım kurudu. İğrencim ve bu odada sadece bir duş var."

"Çok ısrarcısın." Banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken yaptığı şakanın içi boş.

Sırtımı ona yaslıyorum ve kendimi yere bırakıyorum, başım iç çekerek tahtaya değiyor. Aramızdaki birkaç metre bile beni çıldırtıyor.

Giysilerini çıkarırken çıkardığı hışırtı sesi, duştan gelen akıntıyla hızla kapanıyor ve spreyin altına girerken sıçrayan suyla kesiliyor.

Dönerek kulağımı yaklaştırıyorum, mahremiyetini ihlal ettiğim umurunda bile değil. Ona zaten elimden geldiğince alan açtım.

Uzun bir gıcırtı, ayakların küvetin yüzeyinde kayarken çıkardığı o eşsiz ses. Kalbim göğsümde donuyor ama düşme sesi yok, bu da onun kendini yere bırakma sesi olduğu anlamına geliyor. Gözlerimi kapatıp onu spreyin altında otururken hayal ediyorum ve kaburgalarımın arasında sivri bir bıçak yarılıyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek, kendimi yerimde tutmaya çalışırken kafa derim protesto çığlıkları atana kadar uçlarını çekiştiriyorum. Mahremiyet istemişti ve evine yerleştirdiğim onca kameradan sonra bunu ona gerçekten borçluyum. Başımı öne eğip dinlemeye çalışıyorum ve ona verebileceğim en fazla şeyin bu olduğuna karar veriyorum.

Güröl güröl akan suyun içinden alçak bir vınlama geliyor, ardından da sarsıcı bir hıçkırık. Midem, göğüs kafesime bir yumruk yemiş gibi çukurlaşıyor ve ayağa kalkıp kapıyı öyle bir çekiyorum ki menteşeler gıcırdayarak açılıyor.

Bakışlarım güzeller güzeli Stasia'ya takıldığında kırık bir nefes çekiyorum. Top gibi kıvrılmış, başı dizlerine eğilmiş, vücudu çığlıklarının şiddetiyle sarsılıyor. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı geçiyorum ki ışınlanmış gibi oluyorum ve küvete girerken onu kollarıma alıyorum. Yüzünü göğsüme bastırıyor, kesik kesik nefesler alıyor, sanki içimde kaynaşmaya çalışıyormuş gibi hissedene kadar kendini daha sıkı bastırıyor.

Bir kolumla onu sıkıca sarıyor, diğeriyle ensesini kavriyorum. Titreyerek aldığı her nefeste acı içime işliyor. Parmakları artık göğüs kaslarıma yapışmış olan ıslak gömleğimi kavriyor ve beni daha da yakınlaştıracak vücudunu benimkiyle birleştiriyor.

Başparmağımla kürek kemikleri ve saç çizgisi arasında daireler çiziyorum ve elimi omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum, bir yandan da kulağına güven verici sözler mırıldanıyorum. Seni seviyorum. Sen mükemmelsin. Her şey yoluna girecek. Yanlış bir şey yapmadın. Bu his uzun sürmeyecek. Kelimeler anlaşılmaz bir karmaşa içinde akıp gidiyor, ama işe yarıyor gibi görünüyorlar.

Vücudunun titremesi yavaş yavaş duruyor ve gözlerimle buluşması için birkaç vuruş geçmesi gerekiyor.

Pembe ile çevrelenmiş mavi kalbimi çatlatıyor. Islak saç tellerini geriye doğru tarıyorum ve başparmağımı yanağına sürüyorum. "Konuş benimle."

Gözyaşları alt kirpiklerinin üzerinden akıyor, suyun altında hala görülebiliyor. Ellerini aramızda tutuyor. "Onları temizleyemedim."

Ovalamaktan kızarmış, lekesiz avuçlarını incelerken boğazım yanıyor. "Temizler, Prenses."

Başını sallıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum. "Tamam... Tamam." Onunla korkmuş bir kızla konuşur gibi konuşuyorum.

Hayvan, daha fazla sıkıntı yaratmak istemiyordu. "Onları senin için yıkayacağım." O geri çekilmeye devam edince boğazım düğümleniyor.

"Lütfen, güven bana," diye fısıldıyorum, suyun üzerinden zar zor duyuluyor.

Ellerini sabit tutarken siyah kirpikleri birbirine yapıştığı yerde diken diken oluyor. Sabunu sürerken nazik davranıyorum, gerginlik geçene kadar başparmaklarımla masaj yapıyorum. Ellerini duruluyorum ve avucunu kaldırıp nazikçe öpüyorum, sonra aynısını diğerine yapıyorum.

"Gördün mü, tertemiz."

Stasia bileklerini döndürerek yaptığım işi inceliyor. Dizlerinin bağı çözülüp bana doğru yığılırken ağırlığını yakalayacak kadar hızlıyım.

Öylece kalıyoruz, ben kulağına usulca mırıldanıyorum, kolları belime sarılıyor, ta ki parmak uçlarımız eriyene kadar.

Yüzünü kaburgalarımın arasına gömdüğü alnından öpüyorum ve mırıldanıyorum: "Çıkma vakti geldi Prenses."

Geniş gözlerle başını arkaya yatırarak bana en tatlı gülümsemesini vermeden önce birkaç nefes alıyor. "Tamam."

Onun sırtışı büyüdüğü endişelerim eriyor ve havai fişekler gibi patlıyor. Bakışlarına geri dönen ateş içimi yakıyor.

"Tanrı'ya şükür." İç çekerek duşu kapattım. Onu dizlerinin altından kaldırıyorum, ayaklarını kalın banyo paspasına nazikçe indirmeden önce manevra yaparak bizi dışarı çıkarıyorum. Tüyleri diken diken oluyor ve onu otelin verdiği kabarık beyaz bernoza sarıyorum. Parmaklarım onu serbest bırakmak için çabılıyor, o kopup saçlarını başının üstünde bir havluyla büktüğünde onu bırakmaya tam olarak hazır değilim. Gülünç ama sevimli görünüyor.

Stasia tamamen kuruyana kadar kendi ıslak giysilerimi çıkarmıyorum. Tenimi emerek her santimini çıkarmamı zorlaştırıyorlar. Stasia'nın kıkırdaması odayı doldurduğunda diğer ayağımı kurtarmak için bir ayağımın üzerinde zıplamak zorunda kalıyorum.

Bakışlarım ona kayıyor. Orada duruyor, ağzını kapatıyor ama gözlerinin yanındaki kırışıklıklar gülümsemesini ele veriyor.

Pantolonumun kalanını tekmeleyerek çıkardım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömerek ona yaklaştım ve hırladım, "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı yanlarına bastırdığımda ciyaklıyor, kurtulmaya çalışırken onu gıdıklıyorum.

"Dur!" Sesi kahkahayla kesiliyor. "Beni sevdiğini söyleyene kadar olmaz."

"I-" Nefes nefese kalıyor ve işkence görüyormuş gibi iki büklüm oluyor.

"Seni seviyorum." "Ve benimle evlenecek misin?" Duraksıyorum, cevabını bekliyorum.

"Ben zaten evet dedim." Sesi saf küstahlık.

İşkenceme devam ediyorum. "Tekrar söyle. Benimle evleneceğini söyle. Benim olduğunu söyle."

"Seninle evlenmek istiyorum!" diye bağıyor.

Avuç içlerimi kaburgalarının üzerinde düzleştirip, eziyet ettiğim noktayı yatıştırıyorum. "Ve?" Parıldayan mavi görüşümü dolduruyor ve beklerken ciğerlerim donuyor.

"Ben seninim."

"Nihayet." Yüzüğünü öpüyorum, üzerinde ne kadar güzel durduğunun tadını çıkarıyorum ve onu omzuma atarken çıkardığı çıgıllara sıırıyorum.

"Sebastian Everette. İndir beni."

"Seni giydirene kadar olmaz. Damon'ın seni böyle görmesine izin veremem." Yatak odasına giriyorum ve nefesimin altında homurdanıyorum. "Misty'nin onun gözlerini oyduğum için beni affedeceğini sanmıyorum."

"O da neydi?"

"Oh? Hiçbir şey." Onu ayağa kaldırdım ve küçük çantasını karıştırdım. "Elbise getirmemiş olabilir misin?"

Bana bakarken ağzı açık kaldı, tamamen afallamıştı. "Neden bir elbiseye ihtiyacım olsun ki Sebastian?" Her heceyi uzatarak söylüyor.

"İşte, tam adımı kullanıyorsun, Prenses. Bunun beni ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsiniz."

Ağzı kapanıyor ama kaşlarını kaldırarak soruya cevap verme emrini açıkça iletiyor.

Omuz silkiyorum, bunun onu çıldırtacağını biliyorum. Onu heyecanlandırmak en sevdiğim eğlencelerden biri ve hayatımızın geri kalanında bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. "Biz evleniyoruz."

Boğuluyor. "Bekle. Şimdi mi demek istiyorsun?" "Ah, evet? Neden bekleyelim ki?"

Karşı koymasını, beni itmesini bekliyorum ama ayağa kalkıyor, beni usulca öpüyor, dudaklarıma gülümsüyor ve "Seninle herkesin görebileceği bir yerde evlenmek istiyorum" diyor.

"Hiç adil değil. Sen böyle söyleyince kabul etmek zorundayım." Bir kolumu kıcının altına sardım ve onu havaya kaldırdım. "Sanırım zaman geçirmek için başka bir yol bulmamız gerekecek."

Ckapt'ca 47

Anastasia

"ÖNDEN BUYURUN." Bash, Romanov malikânesinin ön kapısını açtı ve bana ilerlememi işaret etti. Yerler ve duvarlar o gece dökülen kanlardan temizlenmişti.

Saçları garip açılarla dışarı çıkıyor, ona bir kuaförün ustalaşması saatler sürecektik mükemmel bir *yeni uyandım* görünümü veriyor. Bütün sabahı otelimizde geçirmiştik, birbirimizden birkaç adımdan fazla uzaklaşmamıştık.

Büyükannemin yanına girdiğimizden beri bir hafta geçti, çoğunlukla yatakta geçirdiğimiz bir hafta. Bash beni kaçırmak ve kendine saklamak için elinden geleni yapıyor.

Kardeşimin kapımıza dayanma tehdidi olmasaydı hala otelde olacağımızdan eminim. Ailemizin Romanov tarafıyla ilgili her şeyi çözmekle meşguldü. Görünüşe göre, bir örgütün başını keserseniz, birinin doldurması gereken bir güç boşluğu bırakırsınız. Görünüşe göre o kişi Nikolai olacak. O ve Damon, Romanov ve Volkov ailelerini Azizler Tarikatı altında nasıl birleştireceklerine dair bir plan yapıyorlardı. Temel olarak, ailemizin etkisini ikiye katlamak. Nikolai'yi buradan götürmeyi teklif ettim ama şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Hayatını kontrol eden kişi kendisi olduğu sürece mutlu olacağını söylüyor. Şaşırmamalıyım. O her zaman

işlerle ilgilenmek.

"Ana!" Nikolai'nin bağıırışı girişte yankılanıyor. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve kumaştaki kırışıklıklara bakılırsa gömleğin içinde uyumuş gibiydi.

Kardeşim bana doğru adım atarken bir adım geri çekiliyorum ve Bash beni yanına çekiyor.

"Nerelerdeydin? Seni durmadan arıyordum." Nikolai beni kucaklıyor ama Bash beni bırakmayı reddettiği için pozisyonumuz garipleşiyor.

Nikolai'nin bakışları Bash'in parmaklarının kalçamı çevrelediği yere takılıyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. "Kardeşimi bırak."

Bash gülüyor, öne doğru bir adım atarken kalça kemiğimi sıkıca kavıyor.

Kavga etmesinler diye aralarında duracak şekilde yer değiştiriyorum. "Çağrılara cevap verdim ve sen de iyi olduğumu biliyordun. Ayrıca, burada halletmen gereken çok şey vardı."

Nikolai'nin gülümsemesi aydınlanıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Artık hiçbir şey için endişelenmemize gerek yok. Gelip benimle kalabilirsin."

Bash, boynundaki tendonlar diken diken olmuş bir halde, "Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor.

İki adam birbirlerine bakıyor, gerginlik etrafımızdaki havada dönüp duruyor. Aşırı korumacı tavırları tüylerimi diken diken ediyor. Bu ikisinin cüretkârlığı sınır tanımıyor.

"Hey," diye bağırarak onların sözünü kesiyorum. "Bu kadın düşmanlığından bir ömür boyu bıktım. Ben sizin uğruna kavga edeceğiniz bir et parçası değilim. Benim hakkımda sanki burada değilmişim gibi konuşmayın."

İki adam da ayaklarına bakıyor, kulaklarının uçları kızarıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Bash.

Nikolai'nin ayak parmaklarını tekmeliyorum ve o da ciyaklayarak özür diliyor.

"Güzel. Artık hepimiz birbirimizi anladığımıza göre... Nikolai, anlamadığını biliyorum." O bana bakana kadar duraksıyorum. Bunu ne kadar ciddiye aldığımı görmesini istiyorum. "Bash'i seviyorum."

Söz konusu adam boğazının arkasından, neredeyse bir kedinin mırıltısına benzer, yumuşak ve memnun bir mırıldanma sesi çıkarır.

"Ama-" Nikolai araya girmeye çalışıyor ama artık yeter.

"Aması yok. Ben artık senin küçük kardeşin değilim. Sana her şeyi çözeceğimi söylemiştim ve çözdüm de. *Onun* yardımıyla." Bash'in elini sıkıyorum ve o da Nikolai'ye sinsice sırıtıyor. Geleceğimizin bu ikilinin atışmalarıyla dolu olduğunu şimdiden görebiliyorum.

"Geçtiğimiz hafta çok meşguldün, seninle buluşmak istesem bile-"

"Ama ," diye ekliyor Bash ama ben ona ters ters bakınca susuyor. "-

Sen çok meşgul olurdun."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüz hatlarına bir yorgunluk çöküyor.

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin." Şu anda etrafımızda Everette ailesinin adamlarıyla dolu olan odayı işaret ediyorum. "Ben artık küçük bir çocuk değilim. Benimle ilgilenmek için sürekli bir şeylerden vazgeçmek zorunda değilsin."

"Senin için hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda olduğumu hissetmedim Ana." Nikolai keskin bakışlarını Bash'e çevirir. "Şüpheli kararlar bir yana, sen her zaman kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye sahiptin. Ve eğer bu adamı gerçekten seviyorsan... Senin adına mutluyum."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve ağırlığımı Bash'e veriyorum. "Gerçekten mutluyum. Ama Romanov organizasyonunu devralmayı gerçekten kabul ediyor musun?"

"Bir sürü karanlık iş yaptılar ve telafi etmeleri gereken daha da çok şey var. Ailemizdeki tüm zehrin kökünü kazımak benim işim." Sesi karanlık ve tehditkâr. Her zamanki ses tonuna hiç benzemiyor.

Çenemi indirip ona bakıyorum. "Bu senin işin mi? Bunların hiçbirinin sorumluluğunu almak zorunda değilsin."

Cevap verirken gözlerinden bir gölge geçer. "Büyükannemizden intikamını aldın. Benim de gidip kendiminkini bulma vaktim geldi."

Epilogue

Bash

Derimin altında gergin bir his oluşurken parmaklarım bacağıma vuruyor. Ensemde ter var ama bunun güneşin şiddetiyle hiçbir ilgisi yok. Bakışlarım koridorun aşağısında, Anastasia'nın çıkması gereken kapıya sabitlenmiş durumda. Çok uzun süre oturmaktan sıkılan çocukların giderek yükselen seslerini, Matthias'ın onları uslu durmaları için azarlayan tonu takip ediyor.

Beşi de yerlerinden kalkıp ağabeyimle tartışmaya başlayınca dudaklarım uçukluyor. Matthias töreni atlatabilirlerse dondurma sözü verdiğinde Xander sol yanımda gülüyor.

İşe yarıyor. Hepsi kıpırdamadan oturuyor, melek olmadıklarını bildiğim melekler gibi sessizler.

Dikkatimin dağıldığı an uzun sürmüyor ve derimin altındaki gerginlik artarken ve boynum yakamın altında diken diken olurken bakışlarıma geri dönüyorum. Hızlı bir bakış bana onun on beş dakika geciktiğini söylüyor.

Xander omzunu omzuma vurduğunda yanağımın içini kemiriyorum. "Belki de akli başına geldi ve kaçtı."

"Siktirip gidebilirsin," diye karşılık veriyorum, içimde büyüyen mide bulandırıcı, girdaplı hissi görmezden gelerek. Çenem seğiriyor. Bunu ona yakıştıramıyorum ama fazla uzaklaşmasına izin vereceğimi düşünüyorsa hayal görüyor demektir.

"Misty'ye mesaj attım. İyisin," diye güvence veriyor Damon nikâh memuru olarak oturduğu yerden.

Rahatlama damarlarımda akıyor, omuzlarımı bir anestezi gibi gevşetiyor. "Endişelenmedim."

"Hı-hı... tabii," diye yanıtlıyor Xander ve ben ona dirsek atmak üzereyken müzik çalmaya başlıyor ve kapı nihayet açılıyor.

Önce Misty çıkıyor, onu Scarlet takip ediyor. Eminim harika görünüyorlardır ama benim tek görebildiğim Anastasia. Dizlerinin altından sıyrılan ve tüm kıvrımlarını saran sade, ipek, slip benzeri bir elbise seçmiş. Saçları omuzlarının etrafında serbest, parlak kırmızı güneş ışığını yakalıyor ve onu vahşi gösteriyor. Kendini bana isteyerek bağlayan evcilleştirilemez bir alev gibi.

Nefesim kesiliyor ve ciğerlerim onun acı verici yavaşlıkta attığı her adımda içe doğru çöküyor, çünkü o aramızdaki küçümsemeye mesafeyi kapatıyor. Eğer istediğim gibi olsaydı, aramızdaki mesafe bir kaç metreden fazla olmazdı.

Önümde durmaya başladığında boğazım düğümleniyor ve gözlerimin arkası yanıyor. Gözyaşlarıyla parıldayan mavi gözleri gözlerimi yaktığında nefesimi bir anda veriyorum.

Yumuşak bir "Merhaba" derken çenesi sallanıyor.

O anda tam olarak ne söyleyeceğimi hazırlamak için günlerimi harcadım, ama o tüm düşüncelerimi sildi ve geriye sadece bir tane bıraktı. "Çok güzelsin."

Bana sulu bir gülümseme veriyor, o kadar tatlı ki kendi gözyaşlarımın gözlerimin kenarında oluştuğunu hissedebiliyorum. Uzanıp kızıl saçlarından uzun bir tutamı parmağıma doluyorum, bakışlarım ağzına odaklanıyor.

Damon boğazını temizleyerek anı bozar. "Hadi şu işi bitirelim."

Bu ona Misty'den sert bir bakış kazandırır.

Eğer bu piç kurusu bugünü mahvedeceğini düşünüyorsa... Ona ters ters bakıyorum, ama bana kendi karısıyla evlenmek için sabırsızlanan bir adamın bilmiş göz kırpışıyla bakıyor.

"Sebastian, bir şeyler hazırladın mı?"

Damon'dan tam ismimi duyunca burnum kırıışıyor.

Kulağa hoş gelmeyi başaran sadece bir kişi var.

Anastasia'nın parmakları benimkilere dolanıyor ve hafif titremeleri beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Tüm cesaretimi toplayarak başımı sallıyorum ve kelimeleri olabildiğince net bir şekilde söylemeye zorluyorum. Bunu çabucak yapmalıyım, yoksa yarı yolda hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağım.

"Eskiden kardeşlerimin her şeye sahip olduğunu düşünürdüm çünkü onları tamamlayan kadınları buldular, ama şimdi her şeye sahip olduklarını biliyorum

Çünkü her şeylerini verebilecekleri kadınları buldular. Anastasia, ateşli kızıl saçların ve uyumlu kişiliğiyle benim için o kişi sensin. Beni sürekli tetikte tutacağından hiç şüphem yok."

Dudağımın kenarını ısıyor ve kirpiklerinin arasından masumca bakıyor. Bana ne yaptığını kesinlikle biliyor. Parmaklarımı sıkıyor ve ben devam ediyorum. "Kaybolmuştum, boş hissettiğim bir hayattan sıkılmışım, göğsümde her zaman var olan bir baskı, hayatta daha fazlası olduğunu fısıldıyordu. Şimdi biliyorum ki bunca zamandır seni bekliyordum." Elini kaldırıp başparmağımı sırtında gezdirdikten sonra sade beyaz altın kordonu yüzük parmağına geçiriyorum. Sanki hep oradaymış gibi pırlanta yüzüğünün altına mükemmel bir şekilde yerleşiyor. Parmak eklemine öpüyorum ve sadece onun için törpülüyorum. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Gözyaşları kirpiklerinin üzerinde birikiyor ve onları yanaklarında yakalayıp fırçalıyorum. "*Seni seviyorum*" diyorum, nefesinin kesilmesine *bayılıyorum*. "Bana söyleyecek bir şey hazırlamadın mı?" Bunu şakacı bir şekilde söylüyorum ve gözlerini devirmesini sağlıyorum.

Tereddütleri geçip de başladığında içten içe gurur duyuyorum.

"Endişelerimi gidermek, kendimi gerçekten ait olduğum yerde hissetmemi sağlamak için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun." Zekice bir yorum yapmasını bekliyordum ama sonraki sözleri içimi . "Bash, beni ikinci şanslara, hak ettiğimi hiç düşünmediğim mutluluğa inandırırıyorsun. Tüm hayatımı suçluluk duygusu içinde geçirdim."

Çenesini kavrayıp yukarı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, ne kadar ciddi olduğumu anlaması için başka tarafa bakmasına izin vermiyorum. "Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok."

"Gördün mü, yine yapıyorsun." Kıkırdıyor ve tutuşum gevşiyor, parmağım boynuna düşüyor.

Eğildiğinde yakalandım, sesi yumuşak ama samimiyetinin ağırlığını taşıyordu. "Beni olduğum kişi olarak görüyorsun, bir zamanlar olduğum ya da olabileceğim kişi olarak değil. Ve bunun için sonsuza dek minnettarım."

Safirlerle kaplı kalın siyah bir bandı parmak eklemimin üzerinden kaydırırken odaklanmak çok zor. Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Tek düşünebildiğim, onu ne kadar sevdiğimi kelimelerin asla yapamayacağı bir şekilde ona göstermek.

"Sizi kız kardeşim olarak kabul etmekten gurur duyuyorum. Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," diyor Damon.

Bir saniye bile kaybetmeden Stasia'yı kendime çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Tırnaklarının omuzlarıma batışını severek iç çekişini yutuyorum,

Beni sıkıca kavlıyor. Etrafımızdan tezahüratlar yükseliyor ve dudaklarımız ayrıldığında nefesi kesiliyor ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Sizi seviyorum, Bayan

Everette." "Ben de sizi

seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Gülüyor, beni tekrar öpüyor, nefes almak için çırpınan ben olana kadar bırakmıyor.

"Gördüğüm kadarıyla beni susturmak için hâlâ öpüyorsun," diye sırtıtıyorum.

Başını öne eğiyor. "Buna alışın. Hayatımızın geri kalanında bu olacak."

"Sevmediğimi hiç söylemedim." Onu ayaklarından kaldırıp kollarımda döndürüyorum, kalbim ne kadar dolu olduğu için ağrıyor.

Anastasia yeğenlerimizi havaya kaldırıp döndürürken ve kovalamaca oyunlarını kazanırken kıyı şeridinde kıkırdamalar, parlak gülümsemeler ve kumda koşan küçük çıplak ayaklar patlak veriyor.

Bizim.

Göğsümde bir karıncalanma oluşuyor ve o artık resmen benim olduğu için içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor, evlenmeden önce onu hiç bırakmamıştım. Şimdi onu izlerken, sanki her zaman buraya aitmiş gibi, sanki ailemizle kaynaşması için sadece onu bulmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Güneş gökyüzünde alçalırken kızıl saçları solmakta olan pembe ışığı yakalıyor. Hayranlık ona karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değil. Bu, hayatımı aydınlattığı ve kaburgalarımın altındaki boşluğu doldurduğu için kısa anlar ve sinsi gülümsemeler üzerine inşa edilmiş kemik derinliğinde bir saplantı.

İçten içe kıkırdıyorum. Ne düşündüğümü bilse benimle acımasızca dalga geçerdi.

Üzerime bir gölge düşüyor ve sağımda beliren bir hediye var. Delici bakışlarının ağırlığından onun Nikolai olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Beni değerlendiriyor, şüphesiz mükemmel kız kardeşinin nasıl olup da benim gibi biriyle birlikte olduğunu merak ediyor ve onu suçlayamam çünkü ben de her gün aynı şeyi merak ediyorum.

Nikolai görüş alanıma girene kadar yer değiştiriyor ve önümüzde gelişen sahneyi gözlemlerken sert ifadesi bir parça yumuşuyor.

"Senden hâlâ hoşlanmıyorum." Birkaç saniye duraksadıktan sonra isteksizce, "Ama onun böyle gülümsediğini hiç görmemiştin," diyor.

Yüzünü bana dönüp keskin bir ses tonuyla, "Şunu bil ki, eğer onu incitirsen, senin için geleceğim." derken kaşları birbirine çarpıyor.

Topuklarımın üzerinde geri dönüyorum, onunla göz temasını hiç kaybetmiyorum ve meydan okumasını kolaylıkla karşılıyorum.

Ona zarar vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim. Kıkırdıyorum. Onun için çok kötü, endişesini gidermektense onunla oynamayı tercih ederim. "Ah, başka bir tehditkâr ağabey sohbeti,"

Şakağında bir damar atıyor ve ona merhamet etmeye karar veriyorum. Ne de olsa o artık benim ailem.

"Merak etme, hem Damon'dan hem de Matthias'tan uyarıyı çoktan aldım." Karım tekrar gözümün önüne geldiğinde neşem kayboluyor, göğsümü patlayacak kadar dolduran bir sıcaklık hissediyorum. "Ona asla zarar vermeyeceğim. Aksine, ezilme riskiyle karşı karşıya olan benim."

İfadenin gerçekliği üzerime çöküyor. Bir zamanlar beni korkutabilecekken, şimdi tek yaptığı rahatlatmak. Eve, Scarlet'le sohbet ederken Stasia'nın kalçasında rahatça dinleniyor. Ne kadar doğal görüldüğünü ve kendi çocuğumuzun ne kadar yakında onun kollarında olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Hamile Stasia'nın görüntüsü düşüncelerimi değiştiriyor ve neredeyse hâlâ beni izleyen kardeşini unutuyorum.

"Güzel." Başını sertçe sallıyor, göğsündeki damarlar hala gergin, bana tam olarak inanmadığını belli ediyor, ama önemli değil çünkü sözümünden asla dönmeyeceğim.

Stasia okyanusa bakıyor, çocuklar yatağa gittiğinden beri yalnız, sırtı bana dönük, gün batımı ince bedenini silüetlendiriyor. Ayaklarım ilerleyip mesafeyi kapatırken nefes alma kavramı bile bana yabancı geliyor. Kollarımda sıcacık ve dudaklarımı şakağına değdirirken ağırlığını bana yaslıyor. Güneşin son ışıklarının suyun üzerinde dans edişini izlerken memnun bir gülümseme takınıyor. "Bunu sonsuza dek izleyebilirim," diye mırıldanıyor, parmaklarını benimkilerle birleştirirken

Karnının üzerinde duruyorlar.

Burnunun hafif eğimi, gözlerindeki mavi parıltı ve göğsüme bastıran nefesleri ihtiyacım olan tek şey. "Ben de" diye söz verirken sesim sert, göğsümün derinliklerinden geliyor.

Sıradaki: Forbidden Arrangement.

Çarpık Yeminler serisinin son kitabı.
[Buradan Sipariş Verin](#)

Thank you!

Bu kitabı mümkün kılan herkese en büyük teşekkürü etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bunu asla yapamazdım. Brittany, ithafta bana yardım ettiğin için. Aly Beck, sihirli bir şekilde beni hızımda tuttu. Gelmiş geçmiş en iyi yazma arkadaşı. Jen ve Sam, daha iyi beta okuyucular isteyemezdim. Kapak hayallerimi gerçekleştirdiği için Kate. Etkileyici gelişimsel düzenleme için Steph. Siz olmadan bir daha asla yazmayacağım. Son olarak, okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Karakterlerime olan sevginiz gerçekten hayatımı değiştirdi.

Read More

Baştan Çıkarıcı Bir Düzenleme

Çarpık Yeminler Serisi 1. Kitap

HEMEN [OKU](#)

Scarlet Laurent hakkında her şeyi bilmek istediğim için saplantımın bir takıntıya dönüştüğünü söyleyebilirsiniz.

Her ne kadar geri plana çekilmiş da Minik Serçe'mden asla gözümü ayıramadım.

O, derimin altına gömülmüş, varlığını sürekli hatırlatan ve çıkarmanın hiçbir yolu olmayan bir şerit.

Son on yıldır ondan uzak kalmak acımasız bir işkence biçimiydi.

Zamanları tükeniyor ve 25. doğum gününde saat gece yarısını gösterdiğinde, onu sonsuza dek kendime bağlayacağım.

Sonuçta, zaten benim olan bir şeyi kaçıramam.

Cozy Obsession Interconnected Standalone. Kendi başına okunabilir.

Beş Numaralı Kural

Kural Tanımaz Serisinin 1. Kitabı

HEMEN [OKU](#)

Tüm hayatımı planlamıştım... ta ki tüm kurallarımı yıkmaya takıntılı bir hokey oyuncusuyla tanışana kadar.

Takılmak için 5 basit kuralım dikkatimin dağılmasını engelliyor. Ve şimdi hayalimdeki staja çok yaklaştım. Hiçbir şey beni bu kuralları çiğnemeye zorlayamaz.

Hatta berrak gri gözleri, keskin çenesi ve nefesimi kesen vücuduyla koruyucu bir hokey oyuncusu.

Ta ki Jax bir iddiayı kazanıp bir öpücükle hepsini kırana kadar.

TROPES:

- Slowburn
- Önce O Düşer
- Çıkarları olan arkadaşlar
- Kıskançlık
- Karşılıklı özlem

Oyunun Kuralları

Kural Tanımaz Serisinin 2. Kitabı

HEMEN OKU

O yıldız bir hokey oyuncusu, kardeşimin en iyi arkadaşı ve 7 yaşımdan beri aşık olduğum çocuk.

Sorun ne? Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

O zaman neden kabus gördüğümde odama gizlice giriyor? Randevuya gittiğimde kıskanıyor?

Ve kaburgasında doğum günümün dövmesi var.

Lucas Knight's a çok . şeyler. O İyelik, kıskanç ve aşırı korumacı. Ve bana aşık olabilir.

Öfke dolu, kalp kırıcı ve ayaklarınızı havada tekmeleyerek baş döndürücü.

TROPES:

- * Kardeşin En İyi Arkadaşı
- * Gizli Mektup Arkadaşı
- * Kıskançlık
- * Karşılıklı özlem
- * Acı çekeceksiniz ama bundan mutlu olacaksınız.

Centilmenler Serisi HEMEN

OKU

O müthiş bir hırsızdır ve rakip çetenin liderleri Beck, Nico ve Rush'ın onun yardımına ihtiyacı vardır.

Whychoose, Çoklu Bakış Açısı, Sert Kadın Kahraman, Tonlarca Komik Şaka, Hepsi 20 Yaşın Üzerinde, Zorla Yakınlık

Jessa Wilder & Kate King tarafından

Keyifli Omegaverse Serisi HEMEN

OKU

Omegaların el üstünde tutulduğu, Alfaların saygı gördüğü ve Betaların unutulduğu bir dünyada hiçbir şeyi değıştirmezdım.

Koruyucu aile yanında büyürken, arkadaşlarım ve ben birbirimize göz kulak olduk. Ares, Killian, Rafe ve Nox benim her şeyimdi: ilk aşklarım, tek ailem, sürüm. Ta ki bana sonsuza dek birlikte olacağımızı söyledikleri gece, Omega olarak takdim edilinceye ve her şey değışinceye kadar. Yazan: Jessa Wilder & Kate King

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

